

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre de
l'U.C.I.P.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:

Joan E. Jarque i Jutglar

Impressió:

Barcelonesa de

Publicacions S.A.

Dipòsit legal: 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

**“Si l'home no té
un ideal pel què
valgui la pena
de morir, li manca
una raó per viure.”**

**Martin Luther
King**

Any III - N.º 123

Setmana del 31 de gener al 6 de febrer del 1982

40 Ptes.

**Consideren que és
“inconstitucional”**

Els socialistes portuguesos s'oposen a una TV catòlica

Per als socialistes, la Constitució portuguesa no contempla aquesta concessió, ja que no permet que la televisió sigui propietat privada, ni tan sols com a cooperativa. Hi ha, a més, l'exemple que diversos governs anteriors refusaren l'explotació de canals de televisió privats, concretament l'anomenat Radiotelevisió Independent, constituït el 1977 amb l'esperança que algun dia es modificqués la llei.

En canvi, segons el Govern, no hi ha cap impediment constitucional perquè l'Església catòlica exploti la televisió, segons que informa el nostre corresponsal David Ramos. Els informes presentats per la comissió encarregada d'estudiar la viabilitat constitucional del projecte han estat favorables. La Constitució vigent és molt clara en refusar que la televisió pugui ser objecte de propietat privada, però segons la comissió que va realitzar l'informe, l'Església no pot considerar-se com a una entitat privada, sinó com una persona col·lectiva de dret públic, amb la particularitat que a aquests ens, la Constitució els reconeix el dret a posseir els mitjans de comunicació que necessitin per a divulgar la seva doctrina.

Afinant

La vergonya de la fam al món

Les tragèdies humanes —precisament perquè són això, “humanes”— sols ens afecten de debò quan ens toquen de prop. Altrement l'esgarripança o el condol que ens haurien de preocupar es queden lamentablement en la regió freda de les “consideracions” sense portar-nos a una veritable “compassió”. Es dolorós constatar-ho. La fam en el món és, per la majoria de nosaltres, una d'aquestes “tragèdies llunyanes”. Tots les “compreнем”, tots les “lamentem” però no ens treuen el son. Avui, els mitjans de comunicació miren de fer-nos les més properes i el seu relatiu fracàs per a emocionar-nos —és a dir, per a moure'ns eficaçment— ens indica fins a quin punt no són res més que això: un mitjà. Tampoc no si val a caure en actituds demagògiques i fins i tot masoquistes. El gest que s'imposa és el de la humilitat, i aparentment ineficac, col·laboració a les empreses pensades i conduïdes intel·ligentment a sensibilitzar l'opinió, a moure els poderosos i a aportar remeis, potser limitats, però eficaços. La campanya “Mans unides” contra la fam és d'aquestes.

Joan E. Jarque i Jutglar

Campanya “Una escola a l'abast de tothom”

125.000 pares cristians demanen finançament escolar

Barcelona.— Una representació del Consell de l'Escola Cristiana de Catalunya fou rebuda pel ministre d'Educació i Ciència, Federico Mayor Zaragoza, i li lliuraren l'Acta Notarial que acredita la petició formulada per 125.000 professors i pares d'alumnes de Catalunya, amb ocasió de la campanya promoguda pel Secretariat de l'Escola Cristiana amb el lema “una escola a l'abast de tothom”.

Aquests pares d'alumnes i professors han signat un escrit segons el qual s'adhereixen als deu principis anunciats en el document “Una escola a l'abast de tothom” i reclamen una Llei de Finançament de l'Ensenyament Obligatori la qual garantixi que les escoles del país estiguin, veritablement, a l'abast de tothom sense distinció de cap mena.

Amb ocasió d'aquesta visita, els representants del Consell de l'Escola Cristiana han exposat al ministre els criteris defensats per les cinc-centes escoles que coordina i per les tres-centes mil famílies que formen part de les seves comunitats educatives, d'acord amb el document conclusiu del Congrés celebrat el 1979.

Com a resposta a la presentació feta pels membres del Consell, el ministre ha declarat que comparteix totalment els seus criteris i

que té la ferma voluntat d'aconseguir que la Llei de Finançament sigui tramitada en els pròxims mesos, així que s'acabi el debat de la Llei d'Autonomia Universitària. Quant a la filosofia de la Llei, ha manifestat que s'ha de basar en els principis d'equitat i de transparència. La Llei, ha insistit el ministre, ha de garantir l'assequibilitat de totes aquelles escoles que no tinguin afany de lucre i es comprometin a portar una gestió econòmica transparent, de manera que el control de l'administració dels fons públics rebuts, sigui garantit.

Referint-se a la Llei Orgànica, per la que es regula l'Estatut de Centres Escolars, el ministre ha recordat que el seu articulat ja ha deixat prou clar el principi constitucional de la llibertat d'ensenyament i el dret de les escoles a oferir un projecte educatiu coherent. Entenent que la Llei de Finançament és un complement necessari d'Estatut de Centres, la seva tramitació no es pot retardar més.

El ministre ha demanat al Secretariat de l'Escola Cristiana la seva col·laboració tècnica i el seu suport moral per a dur endavant la reforma legislativa prevista i la seva correcta aplicació, d'acord amb els criteris defensats pel Consell.

**La dictadura militar no
inspira confiança**

L'Església polonesa canalitzarà l'ajut de la CEE

Brusel·les.— Gaston Thorn, president de la Comissió Europea, l'òrgan executiu de la CEE, suggerí a Estrasburg que el consell de ministres comunitari consideri una proposta per a transformar l'ajut alimentari de la Comunitat a Polònia en ajut financer a les organitzacions humanitàries no governamentals poloneses. La raó per a fer això estaria en les constants denúncies dels representants exiliats de Solidaritat en el sentit que l'ajut alimentari no arriba al poble perquè és requisat pels militars de Jaruzelski.

Els destinataris dels ajuts serien, principalment, la Creu Roja i la secció polonesa de Caritas Internacional, així com les diferents institucions de l'Església catòlica. La decisió apuntaria en la mateixa direcció que un dels acords adoptats pels quinze membres de l'OTAN en la reunió a Brussel·les de l'11 de gener passat. “Els països aliats que venen productes alimentaris a Polònia —es digué en aquella ocasió— intentaran obtenir de les autoritats de Varsòvia un compromís clar sobre la destinació d'aquests productes.”

Exigència d'un control

La posició de la CEE ratifica les demandes fetes per Solidaritat en el sentit d'exigir un control absolut sobre els ajuts que s'enviïn a Polònia. El líder sindical polonès Jozef Przybyski, que s'entrevistà a Madrid amb el ministre de Treball, Santiago Rodríguez Miranda, declarà que “els únics ajuts que arriben al poble polonès són els canalitzats mitjançant l'Església”.

Ho denuncia l'arquebisbe

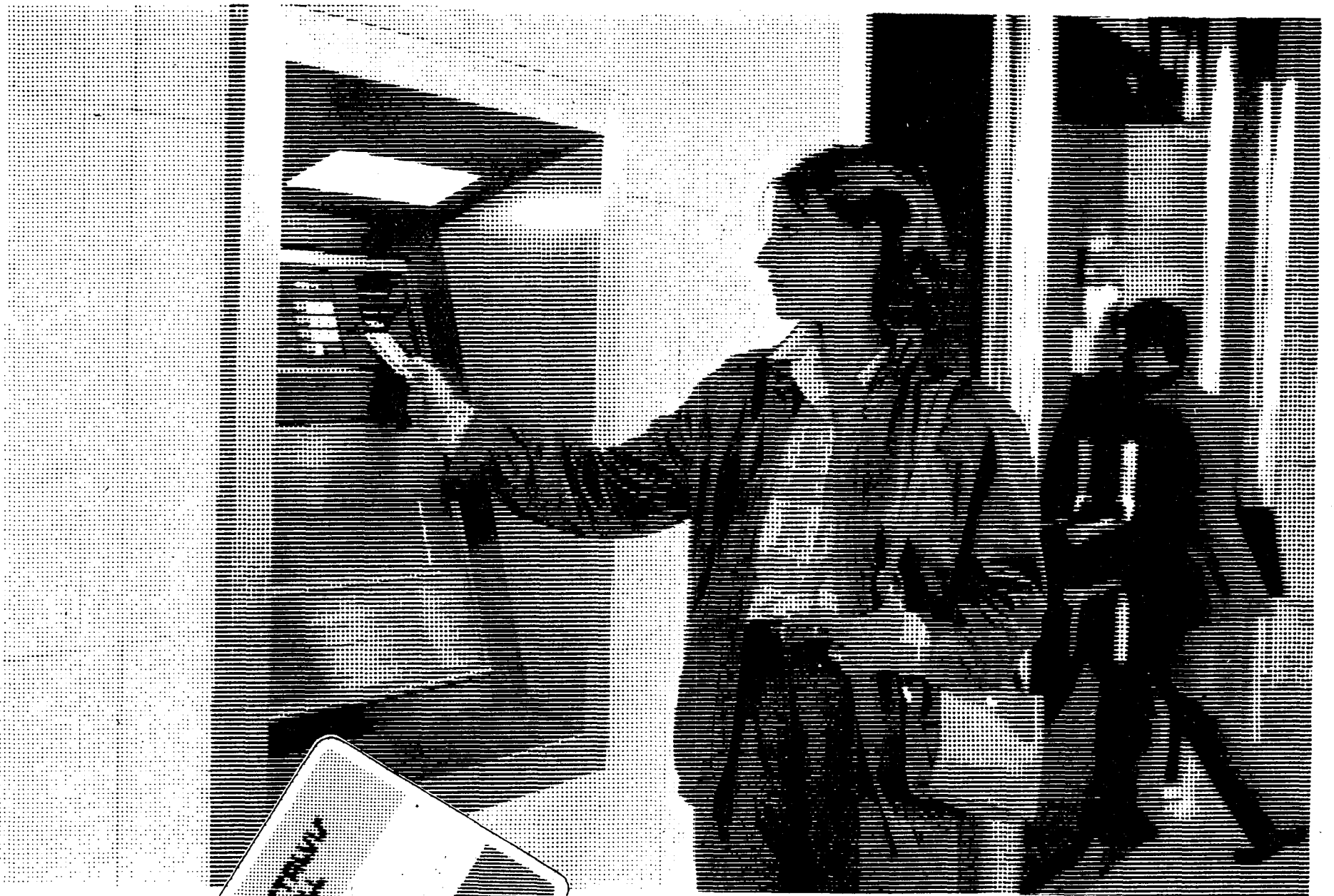
11.000 assassinats en nou mesos a El Salvador

San José de Costa Rica.— Prop d'onze mil persones han mort al Salvador, entre gener i setembre del 1981, sense comptar les víctimes dels combats entre l'exèrcit i els guerrillers, segons el butlletí del Socors Jurídic de l'arquebisbat de San Salvador, que circula per San José.

“Durant aquests nou primers mesos del 1981, precisa el butlletí “Solidaridad”, 10.714 persones sense defensa han estat executades.”

Segons “Solidaridad”, les forces de seguretat (exèrcit, policia i milícies) són les responsables de la majoria d'aquests assassinats. El butlletí esmentat també fa responsables a “grups paramilitars no identificats” de prop de 4.000 morts.

l'Oficina automàtica al seu servei

Està oberta dia i nit, cada dia de l'any.
I en pocs moments vostè hi pot fer tota mena
d'operacions:

- Retirar diners
- Ingressar talons
- Ingressar diners
- Consultar el saldo, etc.

**Aquesta és la clau
de la seva oficina automàtica**

**CAIXA D'ESTALVIS
DE SABADELL**

per servir-lo cada dia millor

Com "governa" el Papa

L'anunci del proper viatge pastoral del Papa, aquesta vegada a Nigèria i a alguns altres països de l'Oest africà, Guinea Equatorial entre ells, ha donat motiu, altra vegada, a comentaris sobre la manera, que a hores d'ara ja es pot qualificar com a molt personal del Papa actual, d'exercir el ministeri de pastor universal que és propi del successor de Pere. "Personal" és el mot que qualifica millor aquest estil de govern. No pas en el sentit d'original, que també ho és, sinó en el de respecte i atenció a les persones i en el de lliurar tot el seu temps i per tant la seva persona en la resolució dels afers.

Alguna vegada, en temps d'altres papes, ens havíem dolgut a Roma que després d'una setmana de treball intensiu en una comissió pontificia, treballant doncs pel Papa, aquest ens rebés una mitja hora escassa i ens llegís un discursset. Recordo haver sentit el comentari de com ens hauria plagut que el sant Pare hagués vingut a passar una estona de treball amb nosaltres, i, si no m'erro, entre els que fèiem aquest comentari més d'una vegada hi havia Wojty-

la, l'aleshores arquebisbe de Cracòvia. Es diria que se'n recorda d'aquesta crítica amable, ja que avui, ell sovint fa aquest gest de passar-se algunes hores treballant personalment en les comissions de la Cúria. És un exemple de govern "personal".

També es digna de notar la novetat que consisteix a, després d'haver rebut un per un els bisbes d'una província eclesiàstica en la visita "ad limina", rebre'ls després col·lectivament i convidar-los a dinar, cosa que fa molt més "personal" i fins i tot fraternal aquest contacte que podria quedar, altrament, molt burocràtic o formal. La pràctica, ja habitual de la visita setmanal a una parròquia romana, amb un horari sense presses, va sempre precedida del sopar amb el rector i els vicaris el divendres anterior; fet sense precedents al Vaticà i que ha de donar sens dubte un segell "personal" extraordinari a l'acció pastoral del bisbe de Roma amb els seus col·laboradors i fidels.

Pel que fa al treball estrictament de cúria, la novetat també personal consisteix en la multiplicació de les audiències de treball amb els seus col·laboradors immediats —

els responsables de la secretaria d'Estat despatxen ara dos dies per setmana— i amb els prefectes de les Congregacions, afegint-hi el rebre també i per separat els secretaris, cosa que no feien, o molt rarament, els papes anteriors.

Finalment, el papa Wojtyla, va visitant sistemàticament les cases generalícies de Roma —la visita a la cúria general dels jesuïtes quedant-s'hi a sopar el dia de fi d'any ha estat significativa— i els col·legis nacionals donant un segell personal als gestos de govern que ell creu que ha d'anar realitzant per a complir amb la seva missió.

Els exemples es podrien multiplicar. Si a tot això s'hi afegeixen les tres encíclics, els documents importants i els nomenaments delicats que aquest pontificat ja ens han donat, creiem que es pot concloure que el Papa actual governa, no sé si amb mà ferma o no, tant se val, l'Església però sobretot que la governa "pauant de sa personne" —sense escatimar el seu lliurament personal, com dirien els francesos.

El lector escriu

Recordant la Montserrat Albó

Acabo de rebre el número 121 de Catalunya Cristiana. Hi llegeixo i tinc davant els ulls la nova de la mort de Montserrat Albó i Corrons, i des de la meua petita m'agradaria de fer-li arribar públicament el meu record.

Ens vam conèixer quant teníem tretze anys i cursàvem quart de batxiller al col·legi pobre de religioses del Sagrat Cor de Jesús, "La Casita", com afectuosament l'anomenàvem. Vam conèixer quatre anys de batxiller i dos com a universitàries; després la vida ens separà i poques vegades més personalment ens retrobàrem.

Vull recordar-la amb el màxim de sinceritat, no deixant-me portar per cap emoció del moment; per això trec dels records de la vida el retrat que d'ella tinc fet.

Alta, rossa, cabell recollit en una única i llarga trena, llestíssima, senzilla, alegre, persona arrebossant d'un ric i humà sentit de la justícia, il·luminava i omplia tot el seu entorn de l'esperit de fe i amor cristians que vivia profundament. Estimada per superiors, professors i companyes. La primera en totes les coses que formen i conformen la vida jove d'una dona cristiana, ha estat també la primera del curs en el canvi d'hostalaje.

Que des del cel miri, amb els seus ulls generosos, la terra i totes i cada una de les persones que amb fe i amor li diem "a reveure, Montse".

A. Cortés i Torras

L'arsenal anticonceptiu

L'expressió és, si no m'erro, de l'historiador francès Pierre Chaunu, un dels pocs homes que ha tingut el valor de denunciar la manca o el falsejament de la informació demogràfica dels darrers quinze anys. Podríem afegir-hi el nom del vell professor socialista Alfred Sauvy, català rossellonès d'origen.

El fet major de la història d'Europa i dels països anomenats rics (inclosos els pobles eslaus), en aquests darrers quinze anys, és el procés de suïcidi col·lectiu en què han entrat i que ha estat anomenat "implosió" demogràfica. Va començar Suècia (1967) a no reemplaçar les generacions. Una explicació clara i precisa d'aquest terme demogràfic, a l'abast de qualsevol persona amb un nivell de batxillerat, el trobareu a "La France ridée", obra col·lectiva (Le livre de poche, collection Pluriel). Varen seguir Dinamarca i Finlàndia (1968), Suïssa i Alemanya Federal (1969), etc. El 1977 Espanya, Portugal, Grècia, Irlanda, Rússia, (comptant les poblacions no esclaves), encara no havien passat la línia. Les dades d'alguns països de l'est d'Europa no eren prou clares per a saber què passava realment.

Avui la situació s'ha agreujat: pràcticament tot Europa ha entrat en l'espiral de l'autodestrucció biològica. Al ritme de reproducció del 1977 Alemanya Federal tindria el 2035 uns disset milions d'habitants, dels quals més de la meitat podrien considerar-se vells. Però...

"El que certament no veurem, diu Alfred Sauvy, és un nucli de poblacions cada vegada més riques, més velles i menys nombroses rodejades de poblacions cada vegada més nombroses, més joves i més pobres".

No crec que hagi de preocupar

"La implosió demogràfica", un procés de suïcidi col·lectiu. Cada cop neixen menys infants a les societats de benestar.

que turcs i portuguesos ocupin els carrers sindicals de base a les fàbriques alemanyes, ja avui, o que el president de la Generalitat o de la institució que regeixi el territori que avui anomenem Catalunya sigui d'aquí tres generacions, un negre. El que sap greu és d'altres coses.

1. Que el procés de creixement biològic, cultural i moral que es va

iniciar abans de l'any mil als nostres països i que no ha parat fins aquest segle (amb els seus alts i baixos demogràfics com el de la pesta negra, els retrocessos i crisis econòmiques com la del segle XVII, i les seves enormes claudicacions morals), que aquest procés, que és la cosa més gran que ha realitzat la humanitat, quedi voluntàriament interromput pels matei-

xos que l'han realitzat, amb el perill de pèrdues irrecuperables. Seran capaçs, els que vinguin a ocupar el buit, d'apreciar el color daurat de les pedres de Poblet, la tonada del Noi de la Mare, l'escudella i carn d'olla i els xiquets de Valls, per no citar més que alguns aspectes, a l'atzar, del nostre patrimoni?

2. Sap greu la manera com s'està produint aquest fet. El món ric, espantat dels pobres que li truquen a la porta, ha intentat de portar a terme el més covard dels exterminis. Ha invertit enormes quantitats de riquesa mental i material en posar a punt uns sistemes pràcticament infal·libles de trencar la cadena de la vida i ha llençat aquest arsenal anticonceptiu sobre els pobres. En el seu conjunt, els pobres l'han rebutjat; però, llençada l'arma, els seus efectes, incontrolables, han caigut com un monstroós boomerang sobre els seus inventors.

I és que el món ric no creu en la vida. Ni en la seva pròpia. És un vell decrepit aferrat a uns minsos plaers que ell mateix ha banalitzat en voler-los divinitzar.

Ningú no pot negar que mai en la història de la humanitat un nombre tan gran de persones hagi quedat protegida (tan protegida com l'estat actual de la tècnica ho permet) dels flagells físics elementals (fam, fred, malaltia) com ho estan capes enormes de la població en els països rics. "Tota" la població, en països com Suècia, que ha estat precisament el primer en passar la línia de l'autodestrucció.

No fa pensar, això? Alguna cosa deu fallar per alguna banda, oi?

El que falla és la religió. El món modern s'ha errat de camí.

Jordi Galf

PETITS ANUNCIS

**Catalunya
Cristiana**
**Anuncieu-vos
aquí**

Senyora cediria gratuïtament habitació de pis de l'Eixample, amb dret a cuina, a senyora o senyoreta de tota confiança i bones referències. Tel. 253 46 66.

**ENSENYAMENT
TALL I CONFECCIÓ**
Preu: 1.000 Pessetes
Telèfon: 330 44 64

Es ven estufa a gas ciutat. Escriure o trucar a C.C.

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

PARROQUIES CENTRES D'ESPLAI AGRUPAMENTS

Es ven
Màquina Multicopista Rex.
Rotary mod. R-300
Semi nova - Preu ganga
Truqueu a Pau tel. 245 63 98
De 2 a 3,30 i de 21 a 23 h.

Residència geriàtrica a Horta, pròxima inauguració. Torre, jardí, confort, tracte humà, control sanitari. Tel. 255 02 66 de 8 a 10, de 15 a 17 i de 20 a 22.

LLOGUER PIS de tres habitacions exterior nou per estrenar amb parquet menjador, balcó llarg i terrassa assolellada.
Zona Aragó-Meridiana
Trucar al Telf. 246 45 44
dimecres, dijous i divendres de 21 a 22 hores
Estació metro Clot Renfe-Mercat

BACHS (cognom)

Els qui porteu aquest cognom, o en sou descendents, podeu tenir-ne informació si escribiu, indicant les vostres dades i telèfon, a més del nom-cognom i l'any de naixement dels familiars actuals i dels avantpassats amb llur procedència.

PUJOL-BACHS, Apartat de Correus, 8080 Barcelona.

M'OFEREIXO PER A CONSERGE O PORTER

Edat 46 anys

Trucar Tel.: 388 51 81
de 7 a 10 hores

Es ven màquina Reproducció de plànols. Escriure o trucar a C.C.

Zona Camp de l'Arpa tocant al metro Coll i Vehí. Venc dos pisos nous, 1.ª planta. 3 hab. Menjador-parket, cuina i bany complets. Calefacció i aire acondicionats. Possible comunicació. 2.500.000 pts. cada un. Facilitats. Trucar de 2 a 4. Tel. 351 84 47.

M.ª GLÒRIA MUNTAÑOLA

Les classes de cuina, començaran el dia 15 de febrer, dilluns a les cinc de la tarda.

Rambla de Catalunya, 83 Barcelona
Tels. 215 25 07 - 215 25 22

El lector escriu

El senyor A. Cabré i Brull s'equivoca

Tant el senyor A. Cabré i Brull, en la seva carta "La revisió de límits político-eclesiàstics a Catalunya-Aragó" (C.C., n. 118), com el senyor Caius Parellada i Cardellach, en la seva "Els límits de la diòcesi de Lleida" (C.C., n. 120), s'equiviquen en el seu plantejament de la qüestió.

Certament que aquells pobles d'Ossa pertanyen a la diòcesi de Lleida "des de sempre": des d'abans que existissin Catalunya o Aragó. No obstant això, s'equiviquen quan diuen que aquella gent "se senten i són catalans, i que per obra de disposicions centralistes, queden incloses en unitats i agrupaments que no són els seus propis", o bé que "eren terres catalanes de llengua i cultura". Aquelles terres no van quedar fora de Catalunya per la relativament recent divisió de províncies, sinó que són políticament aragoneses des que l'any 1300 les Corts catalanes van fixar la frontera a la Clamor d'Almacelles.

Ja abans d'aquella data tan llunyana tenien aquelles terres una forma de govern, uns furs i unes característiques culturals distintes —mai no han ballat la sardana, sinó la jota! El fet que parlessin un dialecte molt o bastant semblant al de l'altre costat de la Clamor, no vol dir que fossin catalanes. Portugal no és pas part de Galícia, encara que parlin dos dialectes semblants.

El que passa és que, per a pertànyer a la mateixa diòcesi, no es necessita que siguin catalans. L'Església és universal i es fa present en les distintes agrupacions geogràfiques i cul-

turals sense identificar-se amb elles. Està per sobre d'elles. Com ha escrit molt bé el pare Ferran Guillén, Sch. P., a CATALUNYA CRISTIANA (6-12-/XII): "A propòsit de la cultura i defensant la catolicitat eclesial, llegim a la Gaudium et Spes: L'Església... enviada igualment a tots els pobles de qualsevol temps i regió, no es lliga, amb exclusivitat i indisolublement a cap de les races o nacions a cap manera particular de comportar-se, a cap dels costums antics o moderns" ("Catalunya serà cristiana o no serà?").

Per tant, és bo de parlar amb precisió i no escriure "Església catalana" o bé "bisbes catalans" quan en realitat es tracta de "l'Església a Catalunya", o de "bisbes de la Tarraconense". L'actitud desafortunada dels clergues de Barbastre, que pressionen perquè aquells pobles passin a la província eclesiàstica de Saragossa, és en bona part una reacció contra un centralisme i unes actituds equivocades promogudes des de Barcelona. En una circular d'una associació pietosa, amb motiu del Patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, es deia: "la tasca, la veiem inacabada en no contemplar l'assoliment d'una ESGLESIA CATALANA I AUTÒNOMA (sic, en majúscules) que doni realitat a tantes aspiracions tant de temps reprimides i ofegades". Això jo ho veig com un intent de ressuscitar una forma de "nacional-catolicisme". Crec que és contrari a la universalitat de l'Església catòlica, que tan bé defensa CATALUNYA CRISTIANA.

Ramon García i Serra

Devoció a la Mare de Déu de Montserrat

L'encoratjo per la publicació del nostre gran setmanari "Catalunya Cristiana". Es una sort tenir una lectura nostra i de confiança com "Catalunya Cristiana". Cada setmana és millor.

Crec que és d'interès que "Catalunya Cristiana" fomenti més i més la devoció a la Mare de Déu de Montserrat. Jo, com que tinc la joia de dir-me Montserrat, m'esmerço a llegir tot el que parla de Montserrat. Sé de memòria una munió de poesies verdaguerianes i pàgines senceres del "Poema de Montserrat" d'en Sagarra.

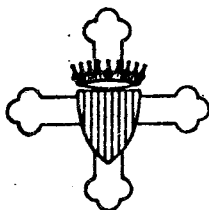
Però ara acabo de llegir un llibre nou de trinca, titulat "Santa Maria de Montserrat", de Josep Ricart Torrens, i ha estat per a mi una descoberta meravellosa. He copsat com mai la història de Montserrat, i una sèrie de fets i significacions que en la literatura montserratina no havia llegit mai. És un llibre que hauriem de llegir totes les dones catalanes que ens diem Montserrat i tota la gent de la nostra terra. Seria una manera també que arreu de l'Estat espanyol poguessin comprendre millor la identitat específica de Catalunya. Certament, estic entusiasmada amb aquest llibre que, indubtablement, és un bell record del centenari del patronatge.

Montserrat Diumenge i Lamarca

Diplomatari

CADA TRIMESTRE, A LA VOSTRA LLIBRERIA

HISTÒRIA MEDIEVAL CATALANA I OCCITANA

- HISTÒRIA DOCUMENTADA
- SIMBOLOGIA ANCESTRAL
- ESOTERISME i CTÒNICA
- GENEALOGIA i HERÀLDICA
- EL GÒTIC i EL ROMÀNIC
- CASTELLS i CASES PAIRALS

REVISTA DISTRIBUÏDA PER "LATINO AMERICANA"

CATALUNYA

Un banc demana els escrits en castellà

L'Ajuntament de Sant Hilari Sacalm ha retirat el seu compte corrent d'una sucursal bancària de la població perquè li ha demanat que faci en castellà un escrit que li havia adreçat. Així ho anuncia l'alcalde, Xavier Rossell, durant la presentació d'una conferència d'Aina Moll sobre el català.

El que l'Ajuntament de Sant Hilari va trametre a totes les entitats bancàries i d'estalvis de la vila era una petició dels beneficis especials que aquestes entitats fan als organismes públics. Hi ha un interès del 8 per cent per als comptes corrents i llibretes.

Com a resposta a aquesta petició, un Banc que té la seu central a Madrid contestà amb un escrit en què deia: "Preguem que ens faciliteu l'escrit de referència en castellà, ja que n'hem de trametre una copia a la nostra superioritat de Madrid". La resposta oficial de l'Ajunta-

ment a aquest prec fou la retirada immediata del compte corrent que tenia a la sucursal d'aquest Banc de Madrid a Sant Hilari.

Millores en el monestir de Casserres

Prop d'uns cinquanta milions de pessetes pensa invertir la Generalitat, segons que hom ha informat, en l'adquisició del monestir de Sant Pere de Casserres, a Tavernoles (Osona), que està considerat com una de les obres mestres del romànic català, i del qual se'n conserven tres naus, tres absis, el campanar i altres dependències. L'adquisició que destaquem forma part del pla d'inversions previst pel Govern autònom per a incrementar el seu patrimoni històric-artístic. En aquest sentit hom preveu de destinar deu milions de pessetes per a la restauració del recinte.

La construcció del monestir de Sant Pere de Casserres va començar-se l'any 1006 i fou consagrat el 1050. Del 1572 al 1767 va pertànyer als jesuïtes i posteriorment va passar a ésser propietat d'uns veïns de la zona. El Bisbat de Vic, en diverses

ocasions, ha pretès que el recinte formés part del seu patrimoni, basant-se en les restauracions efectuades al monestir, el segle passat, pel bisbe Morgades. Actualment, però, l'edificació pertany al senyor Camil Pallàs, antic membre dels Serveis de Conservació de Monuments de la Diputació de Barcelona.

ESPANYA

Exposició de cartells sobre Catalunya

Una exposició de cartells i publicacions editats per la Generalitat de Catalunya ha tingut lloc recentment a la localitat cordovesa de Benamejí. Aquesta exposició, que duia com a lema "La veritable unió dels pobles ha de ser el coneixement i intercanvi mutu de les cultures", va ser preparada per Angel Pedrosa Vida, nascut en aquella vila andalusa i que treballa a la direcció general de la Joventut de la Generalitat de Catalunya.

En l'exposició es mostraven els diferents cartells que ha editat la Generalitat a través de les diferents conselleries —Agricultura, Cultura, Joventut, Sanitat—, així com fullets i publicacions també editats per la institució catalana. D'aquestes últimes, potser les que van despertar més interès van ser els llibres sobre els olis i sobre els vins catalans, a causa que aquests són productes que també es fan en aquelles terres.

Durant els dies que va durar l'exposició van tenir lloc diversos actes culturals i informatius de la realitat catalana.

Un senador i un diputat se'n van d'UCD

Lyís Ramallo, senador d'"Unión de Centro Democrático" per Badajoz, i que fou primer president de la Junta preautònoma d'Extremadura, va afiliar-se, ahir, a "Alianza Popular".

Ramallo havia mostrat, feia ja temps, el seu desacord amb l'Estatut elaborat per UCD i considera la posició autonòmica d'AP la més coherent, per la qual cosa va decidir el canvi de partit.

Tanmateix el diputat d'UCD per Almeria, Francisco Soler Valero, ha manifestat el seu desig de deixar el partit i el grup parlamentari centrista per a ingressar posteriorment a "Coalición Democrática".

Soler Valero, membre de la Plataforma moderada, ja s'ha entrevistat amb Jaime Lamo de Espinosa, portaveu del Grup Centrista, al qual va comunicar la seva intenció de baixa de la UCD.

El contraband de tabac ha augmentat considerablement en els últims anys

En aquests últims anys ha augmentat el contraband de tabac a Espanya. Aquest increment sembla ser degut a l'haver-se suprimit les penes de presó que, anteriorment, es dictaven per als contrabandistes, els quals ara només són multats.

Punt de vista

Crisi als partits

Hi ha crisi a molts partits. Pel que fa a Catalunya i als grups amb representació parlamentària, hi ha diferències internes notables al Partit dels Socialistes Catalans (PSC), al Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) i als Centristes de Catalunya (CC-UCD).

Una primera consideració, de la qual no cal treure necessàriament conclusions, indica que la crisi afecta els partits catalans amb vinculacions a nivell estatal, però no els que no tenen aquestes vinculacions, com són els casos de Convergència Democràtica (CDC), Unió Democràtica (UDC) i Esquerra Republicana (ERC).

Les crisis respectives, però, són de mena diferent. En una primera anàlisi —i tampoc cal treure'n per força conclusions—, mentre PSUC i CC-UCD viuen, poc o molt, una crisi emparentada amb la que sofreix el partit vinculat per a la resta de l'Estat, la del PSC és pròpia. En efecte, les tensions del PSUC tradueixen, limitadament, les que viu el Partit Comunista d'Espanya (PCE) i les de CC-UCD són força paral·leles a la que, des d'abans de la dimissió de Suárez, divideix la Unión del Centro Democrático (UCD); la del PSC, però, és "original" i exclusiva i es fonamenta, precisament, en les relacions entre el grup català i l'estatal.

Fora massa senzill i simplificador donar la culpa de la situació al que, en la tradició política catalana, hom anomena "sucursalisme", però és impossible deixar de considerar que són precisament els partits sucursalistes —i que consti que ho són en un gran ben diferent— els afectats per les crisis actuals, com impossible de considerar de, igualment, que, en un dels casos, sigui precisament la forma de sucursalisme l'element clau de la crisi.

Insistir en aquests aspectes d'aprofundiment no és negligible un altre, i és que dels tres grups que viuen, si més no per contrast, en una base d'oli, dos siguin partits històrics, amb més de mig segle de vida: UDC i ERC. Ambdós frueixen d'una pau, que no té el PSUC, l'altre històric, però una mica més jove: en aquest cas, tanmateix la sensacional evolució que va de l'estalinisme a l'eurocomunisme pot explicar i fer entendre tota mena de crisis.

Cara al futur —i, concretament, a les eleccions més immediates— aquesta crisi també demostra que mentre que CDC, UDC i ERC mantenen bàsicament lliurs els seus programes, els de PSC, PSUC i CC-UCD poden ésser sotmesos a canvis importants. Aquestes crisis impliquen, normalment, o una manca de definició, o una definició imperfecta, o l'absència de sintonia entre una definició proposada i la base o una part d'aquesta; per això, en tots aquests casos, les rectificacions són possibles i, en alguna mesura, inevitables. No és estrany, per tant, que més d'una vegada aparegui el risc de l'escissió, tan viu a PSUC i CC-UCD i menys viu, sens dubte a PSC, per la senzilla raó que, de fet, aquest és un grup polític que sembla viure ja escindit des de la fundació.

Josep Faulí

MÓN

Kabul: Recluten per la força nens de catorze anys

Les autoritats afganes, amb el suport de les forces d'invasió soviètiques, estan procedint al reclutament forçós a l'exèrcit de joves, la majoria dels quals no tenen catorze anys. Segons fonts diplomàtiques occidentals de Nova Delhi, esmentades per la BBC britànica, els nous reclutes són enviats a centres militars de Kabul i a d'altres llocs, per a engrossir les files de l'exèrcit afgà.

Constituïda una entitat catalanòfila a Chicago

Una nova entitat catalanòfila, dedicada a difondre la imatge i la cultura de Catalunya als Estats Units, ha estat constituïda a Chicago, segons informa l'Institut de Projecte Exterior de la Cultura Catalana (IPECC). L'entitat agrupa catalans i catalanòfils nord-americans, la

majoria estudiants, residents a la ciutat nord-americana i ha pres el nom de Friends of Catalonia (Amics de Catalunya). La societat participa en acte i fires culturals, on presenta cartells i objectes típics catalans, i difon al mateix temps un full informatiu titulat "Catalonia and this Culture" (Catalunya i la seva cultura), explicant la història i la política catalana.

Brasil: Cinquanta morts en enderrocar-se un pont

Prop de cinquanta persones, la majoria turistes, moriren en enderrocar-se un pont des d'on s'observaven les cataractes de l'Iguazu, sobre el riu Paraná. La Cinquena Companyia de Fronteres de l'Exèrcit brasiler ha informat que va aconseguir rescatar de les aigües només quatre cossos i que han començat els treballs per a traslladar prop de 1.500 persones que restaren aïllades a un costat del pont. El pont es trobava a la població de Guaira, a la frontera de l'estat brasiler de Paraná amb el Paraguai.

EXCURSIONS COSMOS

UN DIA A LOURDES

Sortides, amb autocar, de 4 dies a la Vall d'Aran. Pensió completa i visites. Amb excursió d'un dia sencer a Lourdes, amb visites i dinar al Restaurant.

Sortides els dissabtes, des del dia 13 de març del 1982. Pressupost des de 6.000 pts. tot inclòs, en les inscripcions que es formalitzin durant els mesos de gener i febrer. Es a dir, respectarem aquest preu dels possibles augments de servei.

En exclusiva a VIATGES COSMOS
Enric Granados, 19 - Tel. 254.28.49 - Barcelona-7

Havien estat trencades des del regnat d'Isabel I

Plenes relacions del Vaticà amb Anglaterra

Fà pocs diumenges, el papa Joan Pau II va confirmar que el pròxim mes de maig realitzarà una visita pastoral i ecumènica a Gran Bretanya, país amb el qual la Santa Seu establí recentment plenes relacions diplomàtiques.

El Pontífex ho féu saber a les 30.000 persones presents a la plaça de Sant Pere per l'"Angelus", després de subratllar la importància de la setmana de l'oració per la unió dels cristians, organitzada conjuntament, en el món, per l'Església catòlica i el Consell Ecumènic de les esglésies.

"El proper mes de maig —va dir el Papa— em proposo fer una peregrinació a Gran Bretanya, per confirmar en la fe els germans i els fills i filles de les diòcesis catòliques d'aquella noble terra".

"En aquesta circumstància —afegí el Pontífex— em trobaré també amb l'arquebisbe de Canterbury i primat de la comunió anglicana, doctor Robert Runcier".

L'agència Efe afegeix que a l'arquebisbe Bruno Naim, fins ara legat pontifici a Londres, pot ser el nunci del Papa a la capital britànica, després de l'acord anunciat fa pocs dies entre el Vaticà i el govern de Sa Majestat.

També s'anticipa que sir Mark Heath, ministre britànic

davant el Vaticà, pot ésser ascendit a la categoria d'ambaixador a la Santa Seu.

Aquestes decisions suposen que ambdós representants gaudiran de ple "status" diplomàtic, però el de la Santa Seu a Londres serà acreditat com "pro nuncio", per la qual cosa no serà degà del cos diplomàtic davant la cort de Sant Jaume (Londres).

D'ençà que restaren trencades les relacions amb Roma l'any 1534, perquè el Papa no reconegué el divorci d'Enric VIII i Caterina d'Aragó, no existien relacions diplomàtiques permanents entre els dos poders.

En les darreries del segle XVI, Roma començà a enviar nuncis a corts estrangeres, però abans havia designat legats pontificis per a complir missions especials.

A partir del regnat d'Isabel I l'escissió diplomàtica entre Londres i Roma va durar, pràcticament, fins al 1925.

Dues raons exposen, els medis catòlics de la capital britànica, pel canvi que ara s'anuncia: El desenvolupament del moviment ecumènic i la visita de Joan Pau II a Gran Bretanya.

El Papa, consternat, va pregar per Polònia

Per què la situació d'estat de guerra?

En l'audiència general del dimecres dia 20, el Papa va insistir, amb to dramàtic, en el dret de Polònia a decidir sobre el seu futur com a país sobirà.

Joan Pau II va llegir una emotiva pregària a la Mare de Déu de Czestochowa, patrona del país. També va referir-se a la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians i al seu pròxim viatge a la Gran Bretanya.

Parlant per als pocs compatriotes seus, presents en l'audiència general —exactament eren 40— i el gran nombre de persones que poden sintonitzar Ràdio Vaticana a Polònia, el Pontífex va recordar en primer lloc que la Mare de Déu, venerada des de fa sis segles, exactament, a Czestochowa, havia estat present en tots els moments difícils de la història de Polònia.

"Per què —va preguntar el Papa en la seva pregària a la Mare de Déu— per aquest sisè centenari s'ha donat a Vós i a tots nosaltres la situació de l'estat de guerra, en el país que té tot el dret d'ésser la pàtria del seu poble sobirà?"

El Pontífex va cloure la seva pregària tot afirmant que la Mare de Déu de Jasna Gora, venerada a Czestochowa, "no pot deixar mai d'ésser una llum d'esperança".

Esglésies de fusta, creus i sant Crists de pedra, capelletes de la Mare de Déu, omplen el camp de la Polònia del Sud, com expressió pública d'una religiositat pregona.

El viatge s'insereix en el context de l'evangelització

Crònica de Roma

Una Prelatura per a l'Opus Dei

ROMA. (Del nostre corresponent).— En dates recents, molt recents, i àdhuc ara, els periòdics i altres mitjans d'informació cremen en notícies sobre la transformació de l'Opus Dei en prelatura personal. Notícies, bàsicament aquesta, vegada fundades, encara que cal dir que al moment de precisar-les, la imaginació periodística —que també n'hi ha— ha tingut algun que altre desbordament.

En el moment que escric aquesta crònica estem encara en moments dominats pel "sembla que". No es pot descartar que en el moment de la seva publicació les notícies són quelcom més concretes, encara que tot indueix a pensar que les notícies oficials es faran esperar un xic, encara que no massa. Però el fet és que segons les meves informacions els esdeveniments estan encara en estat de gestació. Els canvis, àdhuc substancials, són possibles encara.

Fins ara, segons llegeixo en els periòdics, l'únic concret i veritable és que en la base de la unió de notícies existeix un fonament, ja que "molts dels nostres bisbes amics ens han enviat ja llurs felicitacions". A partir d'aquí, començo amb els meus "sembla que", en l'esperança que les meves fonts, en els moments futurs en què els esdeveniments es concretitzin, m'ha fet quedar bé davant els lectors.

"Sembla que" el Sant Pare simpatitza de veritat amb l'Opus Dei. De fet l'assumpte, que agrada a molts però no a tots, segueix una ruta que acabarà en fets. Però "sembla que", també, el Sant Pare no desitja de cap manera contrariar els bisbes, ni tan sols a una minoria i si tranquil·litzar-los en les seves perplexitats. En funció d'això una comissió especial ha estat estudiant

l'assumpte entre els murs de la Sagrada Congregació per als Bisbes; d'aquesta Congregació ha eixit un important informe amb una proposta concreta que "sembla que" ha agradat al Papa, el qual, després de fer-la estudiar pel Consell de Cardenals Prefectes de Dicasteris i obtinguda la seva opinió favorable, ha volgut donar-la a conèixer als bisbes de tot el món. D'aquí, tal vegada, les felicitacions que l'Obra està rebent aquests dies.

Fins aquí els fets concrets. Sembla que als bisbes només se'ls informa; ni se'ls consulta, ni se'ls demana el seu vot. Però sigui com sigui, es desitja tranquil·litzar-los assegurant que l'estatut jurídic elegit garantitza absolutament, fins a l'escrupolositat, la seva futura capacitat d'intervenció en l'àmbit diocesà i no malmet la seva autoritat en el futur. Hi haurà prelatura, segons una fórmula a la qual dona peu el Decret conciliar "Christus Dominus" sobre l'ofici pastoral dels bisbes; més que a una prelatura abacial o territorial, sembla ser que serà semblant a la jurisdicció castrense i el més alt punt de mira serà el garantir la unitat i cohesió espiritual dels membres. Tot sembla indicar que després de l'aprovació de la Prelatura, el President de l'Opus Dei serà ordenat bisbe.

I res més per ara. Solament afegir que no s'exclou en absolut que la fórmula vàlida per la Societat Sacerdotal de la Santa Creu i de l'Opus Dei, ho sigui també per a d'altres moviments eclesials que no tardarien a acollir-se a una solució jurídica similar.

Enric Planas

El Papa anirà aviat a Nigèria

Adreçant-se a un grup de bisbes nigerians que complien la seva visita "ad limina", el papa Joan Pau II, ell mateix, ha anunciat oficialment el seu proper viatge a l'Àfrica.

"Amb l'ajuda de Déu —digué— tindrè el privilegi, d'ací a unes setmanes, d'anar al vostre país i patentitzar personalment el meu amor i el meu afecte a tot el poble nigerià".

Els catòlics són en aquest país només uns tres milions contra una majoria musulmana. Amb aquest motiu es recorda que el qui va atemptar contra el Papa era musulmà.

Ell preveu el viatge el vinent 15 de febrer

Malgrat que la Santa Seu no ha comunicat les dates i etapes del viatge, totes les probabilitats permeten indicar que el dilluns 15 de febrer, el Papa, complint la seva primera etapa del viatge, arribarà a la ciutat de Lagos, capital de Nigèria, el país amb més població de l'Àfrica, amb uns 70 milions d'habitants. La religió musulmana és majoritària, i dels vint-i-quatre milions de cristians, tres són catòlics. Com diguérem en el moment en què es pogué parlar de manera fiable d'aquest nou viatge pastoral de Joan Pau II, que reempren la llarga sèrie feta abans de l'atemptat, la visita a Nigèria obeeix a una predilecció especial del Sant Pare per anar a un país de majoria musulmana. ¿Per què?

Qui atemptà contra d'ell, el jove Ali Agca, fou un musulmà.

"Vindré —afegí el Papa— per proclamar l'Evangeli de Nostre Senyor i Salvador Jesucrist i per celebrar amb vosaltres en la fe, en l'esperança i en la caritat la comunió de l'Església catòlica. Definí el seu viatge com a "una peregrinació al santuari vivent del poble de Déu, que a la vostra terra és l'Església". La visita, digué també, "donarà a tots l'avinentesa d'experimentar la nostra unitat amb Crist i amb l'Església".

"En el context de l'evangelització"

Aquest nou viatge pastoral, com ha explicat el Papa, cal enquadrar-lo "en el context de l'evangelització", que constitueix "la pròpia vocació de l'Església" i que significa "predicar un missatge d'esperança, dur la nova a tots els sectors de la societat i convidar els individus i la comunitat al canvi interior".

Es mitjançant l'evangelització, a través de la comunicació del poder de l'Evangeli del Crist, va explicar el Papa, com les esglésies locals "es purifiquen i es col·loquen en un grau de ser cada vegada més comunitat de fe, on els pobres, els que sofreixen, els malalts i els minusvàlids, els desheretats i els que estan en atur, els orfes, les vídues i els refugiats troben un amor fraterno, solidaritat i suport".

Vaticà dia a dia

El Papa ha rebut el Director General de la UNESCO

Amadu Mathar M'Bow, Director General de la UNESCO, fou rebut per Joan Pau II en audiència privada el dia 13 de gener.

Un franciscà basc ha estat nomenat bisbe de Salpi

Manuel Eguiguren Galarra, ha estat nomenat bisbe titular de Salpi (Bolívia) i auxiliar de monsenyor Carlos Anasagasti, bisbe d'El Beni, també franciscà.

Manuel Eguiguren nasqué a Goyaz, diòcesi de Sant Sebastià el dia 1er de gener del 1930. Féu la professió solemne a l'Orde Franciscà el 2 d'agost del 1951, i va ser ordenat sacerdot el 13 de març del 1954. Després d'haver treballat uns anys en col·legis de la seva regió passà al centre i sud d'Amèrica Llatina, com a missioner itinerant. Fins ara era custodi de la Custòdia franciscana de Paraguai, que integra les cases franciscanes de Paraguai, Argentina i Uruguai.

Joan Pau II a la premsa d'Estats Units

Segons la "National Catholic News Service", agència d'informació al servei de la premsa catòlica del país, la personalitat de qui més ha parlat la premsa dels Estats Units durant el 1981 ha estat el Papa.

Els mitjans d'informació nord-americans, que per tradició més aviat tenen un caràcter local, han donat gran relleu a l'atemptat contra el Papa i als ensenyaments pontificis, sobretot a l'encíclica "Laborem exercens".

Presenta credencials l'ambaixador de l'Índia

Fa pocs dies al matí, Joan Pau II, rebé les credencials del nou ambaixador de l'Índia davant la Santa Seu, Narendra Singh, a qui va parlar de la llibertat religiosa en el respecte de les consciències i dels drets humans com a fonament de la pau. Li feu arribar la confiança que "la laudable tradició de respecte vers la fe religiosa" pugui assegurar, a l'Índia, "la continuació d'aquesta llibertat de consciència i del dret a professar, practicar i propagar lliurement la religió, sense que per aquest fet es pateixi discriminació". El Papa ha subratllat l'exigència en l'esfera de veus que s'aixequin en defensa dels drets humans, que defensen per tant els drets dels individus, els drets conexas en el doble aspecte material i espiritual, drets sense els quals no es pot dur una vida coherent amb la dignitat de l'ésser humà.

El Papa i Mitterrand, invitats per l'O.I.T.

Joan Pau II i el president de la República francesa, el socialista François Mitterrand, podrien

El Papa amb els bisbes gallecs

El Romà Pontífex durant l'encontre col·legial amb els bisbes de la província eclesiàstica de Santiago de Compostela. El metropolità, monsenyor Angel Suquía, presentà al Sant Pare uns llibres: tres volums de les Proposicions del Concili pastoral de Galícia (1974-1979), un manual de cant litúrgic gallec i dos bells àlbums sobre les peregrinacions europees a Santiago i sobre el santuari de l'Apòstol evangelitzador d'Espanya. Cada obra portava una dedicatòria signada pels sis prelatos. A la foto, a la dreta de monsenyor Suquía, els bisbes de Lugo, monsenyor José Gómez Gon-

zález, O.F.M., i de Tuy-Vigo, monsenyor José Cerviño Cerviño; a l'esquerra del Sant Pare, els bisbes d'Orense, monsenyor Angel Termino Sáiz, el de Mondoñedo-Ferrol, monsenyor Miguel Araújo Iglesias, i l'auxiliar de Santiago de Compostela, monsenyor Antonio Rouco Varela. El Papa obsequià els bisbes amb alguns objectes religiosos i l'Encíclica "Laborem exercens" amb la seva signatura autògrafa. L'Any Sant Compostelà, al qual va referir-se el Papa en el seu discurs, va iniciar-se el 31 de desembre amb l'obertura de la Porta Santa de la catedral de Santiago.

coincidir a Ginebra el mes de juny com a invitats d'honor a la Conferència de l'Organització del Treball, O.I.T.

Malgrat que ambdues personalitats no han donat una resposta oficial a la invitació de la O.I.T., un portaveu oficial ha declarat que hi ha moltes possibilitats que siguin positives.

La O.I.T., institució especialitzada de l'ONU, organitza el mes de juny de cada any la Conferència Internacional del Treball, per contribuir a la pau i al progrés social.

Més d'una vegada Joan Pau II ha expressat el seu desig de traslladar-se a Ginebra. La seva visita oficial a Suïssa restà ajornada a causa de l'atemptat sofert a Roma el 13 de maig de l'any passat.

Augmenten les vocacions a Polònia

L'oficina de premsa dels bisbes polonesos a Roma ha confirmat la notícia difosa per l'agència oficial polonesa sobre l'augment de joves aspirants al sacerdoti als seminaris polonesos. El nombre d'ordenacions ha augmentat de 632, al 1980, a 688, l'any passat. El 1971 hi hagueren 480 ordenacions.

El Vaticà desmenteix Reagan sobre Polònia

La Santa Seu va desmentir diplomàticament, en un comunicat publicat, les declaracions fetes, el propassat dimarts, pel president Ronald Reagan, sobre les sancions contra Polònia.

El president dels Estats Units havia afirmat en una roda de premsa que el papa Joan Pau II aprovava les sancions econòmiques adoptades pels Estats Units contra Polònia arran de la proclamació de l'estat d'excepció.

La Santa Seu va aclarir que en la carta del Papa a Reagan, Joan

Pau II només es va referir a les "iniciatives que, des de diversos indrets, han tingut com a finalitat alleujar els sofriments del poble polonès." El Vaticà afegeix que el Sant Pare només va subratllar "les actituds de molts governs, com el dels Estats Units, que es proposen donar suport a l'aspiració del poble polonès a la llibertat".

Congrés internacional teresià a Roma

Un simposi internacional teresià tindrà lloc a Roma, del 26 al 28 de febrer del 1982, organitzat per l'Institut Espanyol de Cultura a Roma, en col·laboració amb el "Teresianum", la Pontificia Facultat Teològica dels carmelites descalços de Roma. El motiu d'aquest simposi és per a commemorar el IV centenari de la mort de santa Teresa.

Hom estudiarà la figura i l'obra de la mística espanyola dins dels aspectes històrico-cultural, filològic, literari, psico-cociològic i artístic. Durant el simposi tindrà lloc una exposició bibliogràfica teresiana.

Assemblea de Generals d'Ordres religiosos a Europa

Una assemblea general de presidents i secretaris de conferències episcopals i unions de superiors religiosos majors masculins i femenins d'Europa, va celebrar-se, recentment, a Grottaferrata (Roma), presidida pel cardenal Eduardo Pironio, Prefecte de la Sagrada Congregació per als religiosos a Instituts Seculars.

Hi participaren representants de la majoria de països europeus. Al final de l'assemblea es llegí un comunicat que deia, entre d'altres coses, "En una Europa tan separada geogràfica-

ment i políticament, situada entre dos blocs oposats, i que busca continuament la unitat, els religiosos d'Europa volen ésser signe de comunió i d'esperança".

Cardenal Ratzinger: "La teologia necessita llibertat per a fructificar"

El nou prefecte de la Congregació vaticana per a la Doctrina de la Fe ha començat ja a exercir el seu càrrec, malgrat sigui només a nivell de declaracions públiques. "Crec que el nucli de la missió que m'ha estat encomanada és la recerca de la unitat". Fixada aquesta premissa assenyalà que "la teologia necessita el seu àmbit de llibertat, contràriament no pot fructificar. La frontera està on la teologia penetra de tal manera en la vida de l'Església que amenaça seriosament la vida comuna de la fe i es converteix en perill concret de la unitat". En un altre moment, el cardenal Ratzinger ha traçat així algun dels objectius que es proposa. "Primera-ment s'hauran de reforçar i fomentar les institucions existents de la Congregació de la Fe com són la Comissió Teològica Internacional i la Pontificia Comissió Bíblica perquè puguin realitzar la seva tasca d'intercanvi i d'orientació temàtica". Les qüestions especialment crítiques han d'elaborar-se en simposis i diàlegs: "Es tracta d'un pulsar el conjunt, fer-lo fructífer i purificar-lo i es tracta de l'intent de trobar solucions als grans temes d'aquests temps en un gran i autèntic intercanvi catòlic".

El cardenal Ratzinger manifestà també que treballarà per aconseguir una més gran connexió entre la Comissió de Teòlegs i el Sínode dels Bisbes per a reforçar així l'intercanvi entre bisbes i teòlegs.

El nou ambaixador de Bolívia al Vaticà

Ernesto Ruiz Rada ha estat nomenat ambaixador de Bolívia al Vaticà. El nou ambaixador fou rebut pel Sant Pare amb el protocol habitual, manifestant el nou diplomàtic que les relacions que uneixen la Santa Seu amb Bolívia són cordials i de bona entesa. "Els instruments bilaterals que ens comprometen tenen un inalterable compliment, digué l'ambaixador.

Joan Pau II respongué manifestant que "l'Església catòlica, ahir com avui, és fidel a la seva missió de portar el missatge de salvació a tots els pobles, il·luminant, animant i defensant els drets de la persona humana, sobretot d'aquells que no poden defensar-se".

En acabar l'audiència, Ernesto Ruiz Rada venerà la imatge de la Verge Maria i pregà davant la tomba de Sant Pere, retornant a la seva residència romana.

Preocupacions màximes del doctor Camprodon

Els joves, el món treballador i les zones rurals

Girona.— S'aplegà al Seminari el consell pastoral de la diòcesi, presidit pel bisbe Jaume Camprodon. Era la reunió constitutiva del primer consell pastoral.

Hi assistiren tots els seus membres, és a dir, quatre preveres, cinc religiosos i nou seglars, que han estat elegits a diversos nivells de tota la diòcesi. A més, formen part del consell els dos vicaris generals i el secretari. Amb el bisbe, un total de vint-i-dues persones.

El desenvolupament de la reunió fou aquest: primer, la presentació de tots els membres explicant la seva representació i les activitats que exerceixen. Seguidament s'obrí la sessió amb el discurs del bisbe.

Moment històric

Entre altres coses, el bisbe Jaume va dir: El consell pastoral figura entre les institucions més pròximes al bisbe per ajudar-lo en el govern de la diòcesi. El Concili el recomana: "És molt de desitjar la institució d'un consell pastoral presidit pel mateix bisbe diocesà en el qual prenguin part clergues, religiosos i laics especialment escollits"... Amb la constitució del primer consell diocesà de pastoral estem vivint un moment històric en la nostra Església, per ésser-hi fidels hem de fer tot el que costi. El bisbe afegí que la constitució d'aquest consell ha estat molt madurada i que respon a un desig seu, arribant en un moment en què s'està desvetllant en l'Església el sentit de la corresponsabilitat. "Avui més que mai —proseguí— se sent la necessitat que els qui estan davant de l'Església siguin ajudats per la reflexió i el consell intel·ligent, responsable i institucionalitzat de tota l'Església". És convenient que, a més del Consell Presbiteral, arribi la veu de tots els cristians: "Allà on la fe es viu, s'expressa, és contestada i dona el seu fruit és en la vida dels batejats. Les situacions són variades i canvien constantment. Cal que, al bisbe, li arribi de primera mà el ressò de la vida del poble".

Època de canvi

El bisbe demanà: "El consell pastoral arriba en una època de canvi. Caldrà que s'hi sàpiga situar amb serenitat i dinàmica. Caldrà que els estudis tinguin molt presents els valors cristians i humans que cal potenciar i transmetre enmig d'unes circumstàncies inestables". Tenir present que la missió prioritària de l'Església avui a casa nostra és l'evangelització... que la nostra labor no parteix de zero i que demana un esforç de canvi de

mentalitat d'acord amb el Vaticà II.

El bisbe expressà tres problemes d'evangelització dels quals es considera especialment responsable: els joves i les seves aspiracions, el món del treball on l'Església a penes és present, i mantenir i revitalitzar la fe en les zones rurals.

També demanà de tenir ben present "què és l'Església i quina és la seva missió, la qual cosa no ve donada pels estudis sociològics ni pels vots, sinó que ve de dalt". Tenir present també les diverses vocacions perquè amb corresponsabilitat s'edifiqui l'Església segons el pensament de Jesucrist. "Feu un esforç —acabà el bisbe— perquè les vostres reflexions arribin a unes conclusions operatives i realistes. L'idealisme és bo sempre que toqui de peus a terra, com el realisme és sa sempre que es deixa menar per un ideal".

Després hi hagué una breu explicació de mossèn E. Montali i mossèn J. Busquets sobre el lloc i l'entitat del consell pastoral. Es passà a un intercanvi i debat, que fou ben ric, sobre possibilitats, línies i temàtica. Es parlà també del funcionament intern (estatuts i directori). Els dos temes que catalitzaren més l'opinió dels assistents foren el de la pastoral de joves i el de com cal il·luminar des de l'evangeli la situació del món actual per fer front al desencís i a la deserció. Es va decidir que les reunions del consell serien, en principi, endissabte (tarda i vespre). La pròxima reunió del consell pastoral és convocada per al 30 de gener al mateix Seminari.

Eleccions

El consell pastoral de la diòcesi de Girona ha quedat constituït així, després de les eleccions corresponents:

Bisbe Jaume Camprodon. Vicaris Generals **Joan Busquets** i **Xavier Xutglà.** Preveres: **Emili Montali,** d'Olot; **Martí Alabau,** de Flaçà; **Pere Carreras,** vicari de Palafrugell; **Josep Iglésias,** consiliari diocesà.

Religiosos: **Josep Bonaventura** (claretia de Girona); **Rosa Roig** (carmelita de la Celleria) i **Josep Padró** (La Salle de Girona) per l'ensenyament; **Magdalena Antonijuan** (carmelita de l'Hospital d'Olot), pel camp sanitari; **M. Teresa Labayen** (filla de la Caritat, de Girona), pel camp social.

Laics: **Dolors Puigdevall** i **Baldomer Busquets,** pel consell de laics; **Maria Bastons,** del Mercadal, per la zona de Girona; **Josep M. Soler,** de Palafrugell, per la zona de l'Empordà; **Josep Casadellà,** de Santa Coloma de Farners, per la zona de l'interior; **Àngel Gil,** de Calella, per la zona de la costa;

M. Antònia March, de Castell d'Empúries, per l'àmbit rural; **Albert Quintana,** per l'equip diocesà de joves; **Sixte Ruiz,** d'Arenys de Mar, pel consell de zona del Maresme.

Secretari: Mossèn Esteve Andreu.

Nomenaments

El bisbe de Girona ha signat els nomenaments següents:

Mossèn Josep Prieto i Comas, administrador del Full Parroquial.

Mossèn Josep M.ª Pont i Coma, consiliari diocesà del MI-JAC.

Mossèn Lluís Costa i Bofill, ecònom de Domeny i vicari cooperador de Taialà.

Mossèn Xavier Ferrer i Mir, regent de Riumors.

Mossèn Àngel Pagès i Isern, ecònom de Breda i encarregat de Viabrea.

Mossèn Josep Guix i Mola, regent de Tortellà i encarregat de Salel de Llierca.

Mossèn Josep M.ª Amich i Raurich, coadjutor de Santa Coloma de Farners.

Pare Martí Rossell i Tavarner, O.F.M., coadjutor de la parròquia d'Arenys de Mar.

Defuncions

Ha mort mossèn Miquel Feliu i Vilanova, capellà de la clínica Sant Narcís, de Girona, a l'edat de vuitanta-quatre anys. Havia nascut el 19 de gener del 1897 a

Tortellà fou ordenat sacerdot el 22 de setembre del 1923 a Girona.

Exercí el ministeri a les parròquies de Maçanet de Cabrenys, Crespià, Riudarenes, i Arenys de Munt, amb residència a Torrenbó. Després de fer oposicions, el 20 de juny del 1939 fou nomenat rector de Jafre, cessant en el càrrec l'any 1961.

Nova escola a Navarcles

Navarcles.— Fa pocs dies que fou inaugurat, amb la concurrència de molta gent, l'edifici de l'Escola Santa Maria, construcció de nova planta que reuneix uns quants centenars d'escolars navarclins. Les il·lusions i els somnis de totes les juntes de l'escola parroquial s'han convertit en realitat. Després de molts treballs, l'obra ha arribat al seu terme: la nova escola ha obert les seves portes. Tota una colla d'actes culturals, esportius i populars hi tingueren lloc. Moment principal fou la celebració de la missa que féu el bisbe de Vic, Dr. Masnou, al mateix edifici de l'escola, en acció de gràcies per tan bona diada. Assistiren als actes representants de la Generalitat i molta gent del poble. Un servei més i dels més necessaris per a la vida d'una comunitat humana.

Restauració d'un temple romànic

LA SALUT DE VILADORDIS.— Seguint el pla de restauració portat a terme els darrers anys, el temple romànic de la Salut de Viladordis, que tant valoren els qui estimen l'art religiós d'aquesta època, s'han fet diverses obres. Principalment s'ha restablert la pedra d'una sala i de la façana parroquial. Ha estat possible gràcies a la col·laboració gratuïta d'un bon grup de feligresos que han donat un exemple a seguir i a valorar. Ens alegrem d'aquesta aportació al patrimoni artístic de l'església.

Nomenaments

Vic.— Per servir l'Església diocesana, el senyor bisbe ha signat els nomenaments següents: Mn. Miquel Cols i Rojas, ecònom de Sant Vicenç de Castellet; Mn. Ramon Tuneu i Vila, ecònom de Sant Martí de Torruella i capellà custodi del Santuari de Juncadella; Mn. Josep M.ª Riba i Farrés, vicari de Ntra. Sra. de Lourdes de Vic i consiliari diocesà de Guies Sant Jordi i Minyons Escoltes i consiliari de joventut d'Osona; Mn. Narcís Riba i Codina, ecònom de Sant Joan de Torruella. Que el Senyor faci fructificar llur treball apostòlic, tot fent camí cap al Regne.

A Torelló, un nou temple

Torelló.— Enmig d'una autèntica joia popular, tingué lloc la benedicció i inauguració de la nova església de la parròquia del veïnat de Montserrat d'aquesta vila. Fa un any i mig que una nombrosa colla de voluntaris veïns del barri emprengueren la tasca d'edificar la seva pròpia església, ja que fins ara els actes litúrgics es feien en un saló-teatre. Amb ajudes i col·laboracions de diversa mena, es pot dir que tot el veïnat cooperà en l'obra que ara, en presència de més d'un miler de persones, acaba de ser inaugurada. Presidí la cerimònia el bisbe monsenyor Masnou, i concelebraren amb ell el rector de la parròquia i ànima del projecte, Mn. Joan Jiménez, i la totalitat dels capellans de les parròquies veïnes de la Vall del Ges. Els fidels, que ompliren a vessar la nova església, participaren amb visible alegria en tota la cerimònia.

BARCELONA

Redacció

Rebé un sincer homenatge dels seus feligresos

El Masnou: Noces d'argent sacerdotals de Mn. Nicolau

El Masnou.— La Parròquia de la Mare de Déu del Pilar d'aquesta Vila, ha viscut unes jornades de profunda vida espiritual, que fins i tot han sobrepassat els límits de la demarcació parroquial, si de territori es pot parlar, i que, a consciència, obliguen a aquest redactor de C. C. a parlar-ne.

En aquest dia, mossèn Josep Nicolau va rebre un sincer homenatge dels seus feligresos, pel fet de complir les seves "noces d'argent" sacerdotals.

Primerament el poble i ministres es reuniren a l'església en una Acció de Gràcies que fou presidida per l'homenatjat i concelebrada amb el P. Bogonyà, Superior dels Escolapis d'Alella. Donava gust de veure el temple ple de gom a gom, així com aquell simpàtic grup d'infants que presentaren les ofrenes.

Verdaderament emocionat, mossèn Josep començà la seva homília dient: "Avui fa 25 anys, que quan els nens del col·legi de Sant Ildefons cantaven amb veu monòtona els premis de la rifa, el Bisbe Modrego ens ordenava a mi i d'altres companys...", i seguí amb una emotiva acció de gràcies a Déu, Pare Bo de tots, i els seus feligresos que amb el seu calor i fe l'han ajudat, profundament, a seguir fidelment la seva vocació i el camí del Crist, en aquests 25 anys, i demanant als presents les seves pregarries al Senyor amb l'intercessió de la Mare de Déu del Pilar per a donar un vertader testimoni de fe en el futur.

Amb una participació plena i exhaustiva de combregants, una magnífica interpretació dels cants, tant per part dels joves i fidels, com per l'encertada conducció del director de cants, Sr. Pujol, l'Eucaristia resultà una vertadera expressió de testimoni de fe i d'amor per part de tots els presents. Cal esmentar que l'anterior setmana, la promoció de sacerdots del celebrant, s'havia ja reunit conjuntament amb el Sr. Cardenal, Dr. Jubany, en una jornada de recés, refle-

xió i acció de gràcies en el Seminari de Barcelona.

Acabada l'Eucaristia, tothom passà al local parroquial, on fou servit un refrigeri a tots els assistents a l'acte. Mentrestant li varen oferir per part de tots els feligresos, presents i absents, uns regals en record d'aquesta diada.

Assistiren, entre altres que farien molt llarga la llista, el senyor batlle del Masnou, acompanyat de la seva esposa i fills, les comunitats de Religioses Escolapies, les Carmelites de Sant Josep (Casa Benèfica); Religioses de la Sagrada Família, i representacions de les Comunitats del Sant Esperit de Terrassa, Sant Pere del Masnou, Sant Fèlix d'Alella, feligresos del Maricel de Masnou, germans, familiars i padrins de la primera Missa del homenatjat, i membres de l'Hospitalitat de Ntra. Sra. de Lourdes.

Intentà tancar aquest acte tan simpàtic mossèn Josep, amb unes emocionants paraules donant les gràcies a tothom, però la concurrència encara restà molta estona departint amb gran confraternitat i alegria i comentant les anècdotes més substancials de la jornada.

Enric Cabré

Un pessebre al cim del Puigmal

Barcelona.— Assabentat que el grup d'excursionisme de l'Agrupació Parroquial de Santa Agnès format per joves de 14 a 18 anys, havia col·locat un pessebre en la punta cimera del Puigmal, em vaig apressar a entrevistar alguns dels components del citat grup. Vareig poder localitzar en els locals de l'A.P.S.I. en Francesc Casas, en Josep Coll, en "Kiko" Barceló i l'Anna Pons.

—Francesc, com va neixer la idea de portar un pessebre al cim del Puigmal?

No va pas ésser fruit d'una pensada qualsevol, sinó d'una reflexió meditada sobre una concurrència de fets, examinats amb un esperit de testimoniatge cristià. Aquests fets foren: Primer, la nostra afeció a l'excursionisme en un sentit de descoberta del món i de la naturalesa. Segon, l'amor a la nostra terra catalana. Tercer, la celebració del VIII Centenari de San Francesc d'Assís, tan amant de la natura i creador del "pessebre". En resum, tot això ens va fer sentir l'obligació moral d'aportar quelcom de la nostra part a aquesta efemèride.

—Josep, i per què al Puigmal?

Verdaderament que l'elecció del cim fou entretinguda i discutida, però, la presència de la Mare de Déu a Núria; l'ésser una muntanya plena de tradició catalana; la seva posició fronterera i la distància de 150 kms. de Barcelona, ens feren decidir a escollir-la.

—Anna, moralment com ho planejàreu?

Ja, des del començament, ens plantejàrem el traslladar el "pessebre" amb un esperit de pelegrinatge. Per tant, era necessari que des del Casal Parroquial fins al Puigmal fos portat totalment a peu, i així ho hem fet, amb l'ajuda de Déu.

—"Kiko", i tècnicament?

Per fer 150 kms. necessitàvem set relleus de 2 persones, havent de cobrir, cada relleu, 22 kms. Al final de cada tram es va situar el relleu següent en espera de l'arribada de l'anterior. El nombre de persones que feien falta no va ésser problema ja que el nostre grup es nombrós.

Les etapes foren establertes com segueix: Primera, Barcelona-Mollet, segona, Mollet-Figaro, la més llarga, 27

kms.; la tercera, Figaro-Tona; la quarta, Tona-La Gleva; la cinquena, fins a Montseny, on esperava el sisè relleu que havia d'arribar a Ripoll, i ja des d'allí fins a Núria i emprendre l'escalada.

—I la sortida cap al cim, va ésser fàcil? Perquè recordo que en aquells dies el mal temps es va presentar. Comentàvem, a la parroquia, que precisament els únics dies de fred eren aquests en què vosaltres estàveu fent la travessada.

Sí. Les provisions pel diumenge eren d'allò més negres; un vent fort i fred molt viu ens feien témer un final no desitjat. Tot i aquests entrebancs, el diumenge a les 8 del matí, sortíem envers el cim tots els membres expedicionaris del grup. La progressió es fa a bon pas, i ens situa al peu de les neus en poques hores. Es d'esmentar però, que un total de 6 persones van haver de tornar avall a causa del mal temps, de llagues als peus, esgotament, i qüestions familiars en aquestes situacions.

Els del grup que restàvem, ens afeanyàrem, ja que anàvem justos de temps. Després de tenir certes dificultats amb fils de glaç situats perillosament a terra que impedièren la nostra progressió i sempre amb el vent fort, arribem al pic (2.450 mts.).

L'emoció era palpable, vàrem deixar el pessebre que amb tant d'esforç havíem portat fins allà al cim. Després d'un acte que ens va entrar fins al cor i, com he dit abans, amb gran emoció, deixàrem el pessebre. Quasi el vam deixar amb recança per tot el que representava per a nosaltres en quant a fe, esforç i constància.

Enric Cabré

TARRAGONA

Josep Sabaté

Una experiència que dona fruits positius

Començà el curs de formació pre-matrimonial

Tarragona.— S'ha posat en marxa, a Tarragona, una interessant experiència per a la formació pre-matrimonial. De bell nou, s'ha encetat el curs pre-matrimonial que, cada any, s'organitza a nivell inter-parroquial per tal d'ajudar la parella en el desenvolupament del seu amor i per a una millor preparació al matrimoni.

L'objectiu del curs no és pas el d'inculcar als nuvis unes idees preconcebudes, ni, encara menys, de donar-los solucions. Es tracta, simplement, d'oferir l'atmosfera d'una comunitat cristiana oberta en la qual es viu un clima de recerca, es comparen les experiències i es posen en comú les reflexions.

En aquest curs pre-matrimonial, els nuvis no hi participen com a oients passius, sinó com a interlocutors actius per a formar-se la seva pròpia opinió i defensar-la en els col·loquis. Està pensat, veritablement, perquè els futurs esposos descobreixin en el matrimoni un estat que inclou harmoniosament la seva vida espiritual, intel·lectual i corporal, és a dir, tota la seva vida en comú.

L'equip responsable del curs pre-matrimonial està format per matrimonis, un metge i un sacerdot que dirigeix els diàlegs. Durant cinc sessions, d'una hora i mitja de durada cada una, es procura que els nuvis tinguin temps de reflexionar i dialogar, a la vegada, sobre aquesta temàtica: ¿Què és estimar?, psicologia de l'home i de la dona, amor i sexualitat, planificació familiar i el Sagrament del Matrimoni.

Fins ara, aquest curssets que es vénen desenvolupant cada any han donat un resultat positiu de cara a

la formació cristiana dels nuvis. Cada mes, es realitza un curs d'acord amb el següent calendari: del 15 al 19 de febrer, en castellà; del 22 al 26 de març, en català; del 19 al 23 d'abril, en castellà; del 17 al 21 de maig, en català; del 14 al 18 de juny, en castellà; del 12 al 16 de juliol, en català; del 13 al 17 de setembre, en castellà; del 18 al 22 d'octubre, en català; i del 22 al 26 de novembre, en castellà.

El curs se celebra a la sala de reunions del "Metropol", de dos quarts de deu a les onze del vespre. Tanmateix, dins d'aquesta actuació pastoral sobre la preparació dels nuvis que van a contraure matrimoni, es recomana que la parella acudeixi a la parroquia corresponent tres mesos abans del dia del casament.

La formació i preparació pel matrimoni, mitjançant la realització d'aquests curssets, constitueix, a la fi, una experiència molt interessant que està donant fruits positius.

Nomenaments

Mn. Armand Carbonell i Berges, representant al Consell del Presbiteri per la zona Conca-Segarra-Urgell-Garrigues.

P. Antoni Serrallonga i Sivilla, representant al Consell del Presbiteri per l'arxiprestat de Tarragona-Perifèria.

Dr. Pere Batlle i Huguet, representant al Consell del Presbiteri per la Residència Coral.

Mn. Creu Saiz i Ruiz, representant al Consell del

Presbiteri dels Arxiprestats de Baix Camp-Marina, El Morell i Montbrió del Camp.

P. Joaquim Castell i Castillon, un dels dos representants al Consell del Presbiteri dels Religiosos no adscrits a parroquies.

Mn. Jordi Mestre i Jofre, ecònom de la parroquia de la Poble de Montornès i encarregat de la Nou de Gaià.

Mn. Sadurní Mencho i Garcia, col·laborador de Santa Maria i St. Ramon de Salou.

Mn. Jaume Roig i Roig, ecònom, de la parroquia de Bràfim i encarregat de la Montferri.

Mn. Miquel Combalia i Aleu, col·laborador de la parroquia de St. Joan de Tarragona.

Mn. Eduard Arrugat i Tarragó, encarregat de la Tinença de Camp Clar de Tarragona.

Mn. Joan Grifoll i Guasch, ecònom de la parroquia de Sant Pere de Cambrils.

Mn. Daniel Barenys i Llauredó, ecònom de la parroquia de Sant Joan de Tarragona.

Mn. Josep Farré i Fortuny, ecònom de la parroquia de Santa Maria de la Catedral de Tarragona.

Mn. Romà Comamala i Valls, membre de la Comissió diocesana pel Patrimoni Artístic i Documental.

Sr. Joan Figuerola i Mestre, membre de la Comissió diocesana pel Patrimoni Artístic i Documental.

Mn. Antoni Martínez i Subias, consiliari diocesà d'Acció Catòlica F.

Mn. Antoni Martínez i Subias, vice-delegat diocesà pels actes del Centenari de Santa Teresa de Jesús.

Mn. Joan Gebelli i Fusté, canonge de la Santa Església Catedral M. i P.

TORTOSA

Corresponsalia

Un exhaustiu repàs a l'activitat del propassat trimestre

Balanç, en vuit punts, de la Vicaria de Pastoral

Finalitzat el primer trimestre del curs 81-82, la Vicaria de Pastoral i Apostolat dels Seglars, ha realitzat el balanç de la tasca diocesana, dividit en vuit apartats principals: clergat, apostolat seglar, espiritualitat, pastoral sanitària, joves, formació a nivell seglar, comissió diocesana, centenari de santa Teresa i paròquies.

1. Clergat

1.1 Consell del Presbiteri. Arxiprestos

A finals de juny es reuní l'Equip de Govern amb la Permanent del Consell amb la finalitat de preparar la comunicació de tots els sacerdots diocesans per a la renovació dels membres del Consell del Presbiteri, que porta la renovació dels càrrecs d'arxiprest.

Cada arxiprestat, en proporció al seu nombre de sacerdots, va votar

els seus representants, dels quals, aquells que obtingueren un major nombre de vots a cada arxiprestat foren presentats com arxiprestos. Uns i altres formen el Consell del Presbiteri. Així es fa des de fa dos triennis.

1. El 13 de juliol, el senyor Bisbe, va ratificar en el seu nomenament els esmentats arxiprestos, en una reunió en la qual es tornà a exposar el seu paper en la diòcesi, des del punt de vista doctrinal, canònic i fonamentalment pastoral. A més, es tractà el tema de prioritats pastorals, acordant-se com a objectiu pastoral: la Família.

2. Hi hagué una nova reunió, el 21 de setembre, només amb arxiprestos, per a parlar de la Programació Pastoral de cada arxiprestat i de les aportacions al Projecte de Pastoral Familiar. Així es manifestava la realitat dels Arxiprestats i de la pastoral diocesana.

3. El 19 d'octubre es reuní per

primera vegada el Consell del Presbiteri. Foren ratificats, en llur nomenament, tots els seus membres pel senyor Bisbe i es votà, a continuació, la Permanent del Consell i el seu secretari.

Va avaluar-se el trienni del Consell anterior, en el qual ja es va realitzar i en els acords vàlids pendents d'execució, aportant les qüestions prioritàries per aquest trienni.

4. El 16 de novembre es tornà a reunir el Consell. Hom informà als seus membres de la realitat dels secretariats i delegacions que hi ha a la diòcesi. Va treballar-se sobre Pastoral Familiar: realitats existents, qüestions que planteja a nivell de pastoral, en general, a nivell doctrinal, litúrgico-sacramental, canònic, etc.

Va encarregar-se a la Vicaria d'Apostolat Seglar l'elaboració d'una ponència que permetés treballar àmpliament en els temes suscitats per les aportacions fetes pel Consell.

5. El dia 21 de desembre, el consell va treballar les aportacions fetes a les proposicions de la ponència.

Així, han estat cinc les reunions de treball del clergat diocesà representat en els seus arxiprestos i en el Consell del Presbiteri, en aquest primer trimestre.

1.2 A nivell de Formació Permanent

A aquest nivell es donen, a cadascun dels Arxiprestats, dues classes, en diferents reunions de les dues que tenen programades mensualment a nivell pastoral. Enguany les matèries són Moral i Cristologia. I hom pretén que aquesta mateixa formació giri entorn al tema familiar.

1.3 A nivell d'espiritualitat

A nivell de clergat s'han celebrat dos recessos a cada una de les tres zones de la diòcesi, dirigits pel senyor Bisbe, a més del recés mensual habitual, a cada arxiprestat.

II

2.1 Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar

El matrimoni-delegat de Pastoral Familiar ha mantingut durant aquest trimestre sis reunions de programació de curs i de preparació i realització de la I Jornada Diocesana de la Família, que va tenir lloc el 29 de novembre, amb l'assistència d'unes cinc-centes persones, les quals treballaren el tema següent: La comunicació del Matrimoni i la Família, des de la concreció parella, família, mitjans externs i línies teològiques.

La celebració de la Jornada, amb les seves ponències fou organitzada i duta a terme per matrimonis membres de les Associacions i Moviments del Secretariat.

El dia 17 de desembre va celebrar-se una reunió d'avaluació de la Jornada i de projecció dels acords i suggerències que n'havien sortit.

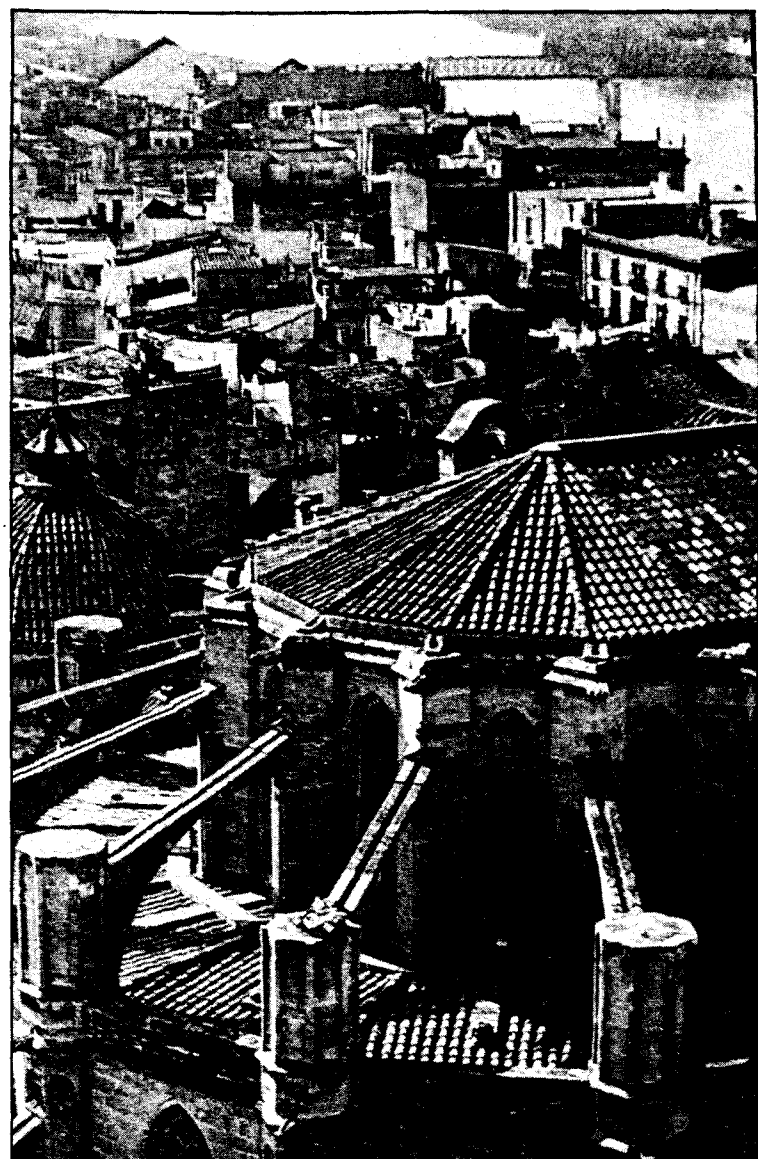
2.2 Durant aquest trimestre, s'han celebrat dotze curssets de Preparació al Matrimoni entre els arxiprestats de la diòcesi.

2.3 Els Equips de la Mare de Déu han celebrat la seva reunió, i aquest any estrenen Matrimoni-Responsable.

Com ja és habitual, va haver-hi unencontre general a començament de curs, restant celebrat el d'Advent amb la Jornada de la Família.

2.4 L'Associació de Pares de Família i d'Alumnes existeix a tots els col·legis religiosos, així com Escola de Pares a diverses paròquies de la diòcesi.

2.5 L'Associació catòlica de Vídues també té un Encontre general a començament de curs, celebrat enguany a Morella. Després, durant el trimestre han anat treba-

L'església tortosina passa revista a les seves activitats.

llant els seus cinc departaments, a més de col·laborar en la preparació i en l'assistència a encontres diocesans i locals. Han tingut el seu propi recés d'Advent.

2.6 Cal remarcar el treball de base de les altres delegacions existents: Campaña contra la Fam, amb els seus grups a les paròquies; la seva tasca de formació; la seva Campaña de Nadal, i la seva Diada que tindrà lloc el pròxim trimestre. Curssets de Cristianitat, que manté les seves reunions de grup en moltes paròquies de la diòcesi, així com el seu habitual encontre mensual de Formació de Dirigents.

Apostolat de la Pregària, Grups de Pregària, Adoració nocturna, etc. Caritas Diocesana ha renovat tot l'equip. El 16 de novembre, durant la reunió del Consell del Presbiteri, el nou director i el consiliari, presentaren el pla de renovació diocesana, amb dates concretes per a la formació del Consell Diocesà, en un document de gran extensió que recull tots els departaments. Hom exposà la línia d'acció diocesana i la relació de treball a nivell de Catalunya, així com l'ordre del dia de l'encontre que havien de celebrar a Madrid.

3. Espiritualitat

3.1 El 6 de desembre va haver-hi una Assemblea general diocesana dels Grups de Pregària existents.

3.2 S'han celebrat tres recessos generals per a seglars, dirigits pel senyor Bisbe, i d'altres a nivell comarcal.

La comissió diocesana d'Espiritualitat és la que programa i organitza aquests recessos i els exercicis per a seglars.

Pastoral sanitària

4. També durant aquest trimestre s'ha estructurat la Pastoral Sanitària, amb un Delegat-metge, la Pastoral de la tercera edat, així com el moviment diocesà de peregrinació de malalts a Lourdes que, d'ençà la seva integració a la peregrinació diocesana de Castelló, pretén poder organitzar, d'ací a poc temps, la seva pròpia peregrinació diocesana.

5. Joventut

5.1 Els representants dels 22 grups de joves cristians, amb els seus consiliaris, celebraren una primera reunió amb el delegat i consiliari diocesans, amb la finalitat de programar el curs.

S'han celebrat dos encontres generals i dos de revisió-avaluació.

També han estat dos els encontres d'iniciació.

5.2 A part del moviment diocesà, hi ha nombrosos grups parroquials, i el Moviment d'Escoltes a una paròquia.

5.3 Existeix una experiència de Junior a diverses paròquies de la diòcesi i, enguany, s'ha pretès treballar en comú, ampliar el nombre de paròquies amb aquest moviment, revisar la seva actuació i les seves pròpies experiències, amb la finalitat d'anar creant, des de la base ja existent, un moviment que vagi coordinant la seva acció.

6. Formació a nivell seglar

6.1 Secretariat Diocesà de Catequesi

Deixant l'avaluació del treball concret com a Secretariat, hem de destacar el gran moviment catequètic existent a la diòcesi. Pràcticament són totes les paròquies que tenen els seus propis catequistes seglars. El moviment catequètic pot xifrar-se en unes mil cinc-centes persones.

6.2 Escola de Teologia i Catequesi Dr. Manyà

Aquesta escola de Teologia, ubicada a Tortosa, ha complert el seu primer trienni. Enguany, i d'acord amb l'objectiu prioritari diocesà, s'imparteixen totes les matèries corresponents al tema Matrimoni-Família.

Santa Teresa

7. Amb motiu de l'any centenari de santa Teresa, s'ha creat una comissió diocesana que porta la iniciativa en actes litúrgics, concentracions, propaganda i d'altres.

8 Paròquies

Crec que no seria just explicitar, a més, tot el treball pastoral de cada una de les paròquies. Un treball que moltes vegades no té xifres, ni títols, però que és el resultat de tota una dedicació, de serveis, de realitats de culte, de família, de joventut, d'infància, de malalts que, encara que moltes vegades no ens resulti publicable, representa la vida silenciosa però activa, d'una Església que és present en la vida autèntica de cada poble.

LLEIDA

Montaña

Durant la setmana de Pasqua

Peregrinacions a indrets teresians

La Comissió Diocesana de l'any jubilar Teresià ha donat a conèixer els actes que pròximament es desenvoluparan. Destaquen les celebracions eucarístiques que tindran lloc tots els dies 15 de cada mes en el convent de Santa Teresa de les Carmelites Descalces de Lleida, a les vuit del vespre; i la solemne commemoració, en la mateixa església, el dia 28 de març, del naixement de la Santa.

El tema teresià serà també el motiu central de les conferències quaresmals que tindran lloc durant els dies 22 a 27 de març.

Així mateix s'ha convocat un concurs de redacció i dibuix infantil i juvenil, amb l'únic tema de "Teresa de Jesús, en el IV Centenari de la seva mort".

Amb aquest motiu, la diòcesi organitza també dues peregrinacions de les quals tindran cura els Pares Carmelites del Santuari-Parroquia de Santa Tereseta de Lleida. Aquestes peregrinacions, una de sis dies de duració, i l'altra de quatre dies, seguiran les petjades de Santa Teresa; es visitarà Avila, Burgos, Valladolid, Santo Domingo de la Calzada, Medina del Campo, Salamanca, Alba de Tormes, etc. Es portaran a terme durant la setmana de Pasqua. Les inscripcions han de fer-se en l'indicat Santuari, apartat de Correus 112, o trucant al telèfon 22 11 86 de Lleida.

Santuàries lleidatans amb tradició mèdica

Publicat per la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, per mitjà del Seminari Pere Mata del Departament de Medicina Legal i Toxicologia, ha aparegut un interessant volum de 160 pàgines, titulat "Santuàries Lleidatans amb tradició mèdica", obra dels Drs. lleidatans Manuel Camps i Surroca i Manuel Camps i Clemente.

El llibre recull un total de 78 santuaris i ermites, llocs de devoció popular i de creences curatives amb tradició mèdica, i estudia malalties com la pesta, verola, ràbia, mal de pedra, foc de Sant Antoni, etc. a la llum del devocionari popular dels Goigs, de tanta tradició a Catalunya.

Es tracta d'una interessant i original obra d'investigació històrico-mèdica que ens ofereix un important material que per primera vegada es posa a l'abast dels estudiosos.

"Lluvia de rosas", La revista del santuari de Santa Tereseta

Acaba d'aparèixer el número 461 de "Lluvia de Rosas", revista del Santuari-Parroquia de Santa Teresa de Lleida, òrgan difusor del pensament de la Santa de Lisieux. Amb aquest número s'inicia l'any LIX de la publicació que, nascuda a Barcelona després de la Beatificació de la Santa, s'edita a Lleida des de l'any 1928.

Actualment té caràcter bimensual i compta amb més de 20.000 subscriptors estesos per 35 nacions.

SOLSONA

Fermí Manteca

Crida de Caritas Diocesana

Solidaritat amb el poble polonès

La delegació de Caritas Diocesana ha dut a terme una campanya a favor del poble polonès que ha consistit essencialment en una jornada de pregària i una col·lecta a totes les parròquies del bisbat a fi de promoure la solidaritat amb el poble de Polònia, seguint les orientacions de la Conferència Episcopal Espanyola.

Per altra banda, Caritas Diocesana de Solsona ha proposat per aquest any la consecució d'uns objectius, concretats en un programa elaborat d'acord amb els fins específics d'aquesta institució. Com a objectius de Caritas s'intenta promoure la formació del poble de Déu en matèria de caritat, encaminar la comunicació cristiana de béns i orientar l'acció social. Quant a l'acció de Caritas de cara a tot el bisbat, hom ha programat d'utilitzar els mitjans de comunicació social propi de la diòcesi, com són ara el "Full Diocesà" i el butlletí "Església de Solsona", per a fer una catequesi adient sobre la caritat. A més, s'enviaran durant tot l'any una subscripció a cada arxiprestat de les publicacions de Caritas i a totes les parròquies material litúrgic i de propaganda, així com un servei d'informació sobre la legislació en matèria social i oferir orientació, organització i assessorament de grups d'ajuda i promoció, àdhuc anant l'equip diocesà de Caritas a les parròquies que ho desitgin.

Igualment, hi ha una preocupació pel problema de l'atur i entant sentit s'està estudiant la possibilitat de suggerir una acció per part de Caritas per a que presti la seva ajuda, si més no a famílies que pateixen l'atur en una situació límit, conscienciant, al mateix temps, els cristians davant aquest problema social.

Tàrrrega: nombrosos actes en el centenari teresià

Serán diversos els actes que arreu del bisbat tindran lloc, si Déu vol, fins a l'octubre de l'any

vinent per a commemorar els quatre-cents anys de la mort de Santa Teresa de Jesús, actes dels quals ja anirem informant. De moment, el solemne centenari ja fou inaugurat pel bisbe Miquel el dia 30 d'octubre a Tàrrrega, parròquia que compta amb presència carmelitana de fa sis segles. Fou el santuari de Ntra. Sra. de Fàtima on la pregària de vespres i la missa concelebrada reuní a l'entorn de la comunitat religiosa de la qual té cura el nostre senyor bisbe, el pare Lluís Bosch, provincial dels carmelites, els pares carmelites i els pares escolapis de Tàrrrega, molts capellans de l'arxiprestat i, no cal dir, una bona colla de fidels. Déu vulgui que el centenari teresià produeixi en la nostra Església fruits ubèrrims d'espiritualitat i de renovació. Quina santa més gran, Teresa de Jesús!

Cinc trobades Urse

URGELL-SEGARRA.- El grup de Noies Grans d'Urgell-Segarra van fent el seu camí sense gaire soroll. Així ara han donat a conèixer el programa de trobades per al curs 1981-1982. Aquest programa, començat el dia 8 de novembre, continuarà el 14 de febrer, el 9 de març, fins al 10 de juny, cinc trobades en total que les ajudaran a pregar, a formar-se, a agermanar-se i a esplaiar-se, que de tot això es tracta. Totes elles tindran lloc a les Germanes Carmelites de la Caritat de Mollerussa. El programa que deïem s'acompanya d'uns textos de Sant Francesc i de Santa Teresa, molt adients. Diu el primer: "L'Evangeli no té necessitat de ser justificat. Cal prendre'l o deixar-lo. La cosa més urgent és desitjar l'Esperit del Senyor. Sols Ell pot fer-nos bons, profundament bons, amb una bonesa que és una mateixa cosa amb el nostre ésser més profund". Diu la segona: "En aquest temps cal que hi hagi fermes amics de Déu. Pregar, al meu entendre, no és sinó tractar d'amistat amb Aquell que sabem que ens estima".

Cent anys dels Pastorets de l'Ametlla de Merola

S'acaben les representacions dels Pastorets que, any rera any i ja en fa més de cent, es fan en aquesta colònia tèxtil del Llobregat, durant l'època nadalenca.

En efecte, ara fa tres anys s'acomplí el centenari de les representacions dels Pastorets de l'Ametlla de Merola, on tota la població hi participa en un acte que té més d'acte sacramental que de vetllada poètico-musical.

Actualment i de fa 28 anys, es representen amb lletra d'en Francesc d'A. Picas i música original d'en Josep Conangla, sota el títol de "La Flor de Nadal", pastorets més ajustats a les Sagrades Escripures, però conservant, per altra banda, tot el pintoresquisme que li dona un caire popular.

La colònia fabril de l'Ametlla de Merola, situada a uns 20 quilòmetres de Manresa per la carretera que duu a Berga, s'apresta a preparar pel Nadal proper una nova sèrie de representacions dels seus Pastorets, una de les millors tradicions de casa nostra.

Avisos i comunicats

Barcelona

Desencís o esperança en el món dels joves d'avui? Amb aquest títol, se celebrarà un Curset organitzat pel Centre Salesià "Martí-Codolar", a càrrec d'en Pere Codinachs, sociòleg i responsable del Moviment "Hora 3". Es farà cada dimecres, des del 3 de febrer fins al 17 de març, de 7 a 9 del vespre, al Col·legi St. Josep, c/. Rocafort, 42. Per a més informació: Tel. 229 18 01.

Monestir de Carmelites Descalces, de Mataró (Tereses). Per a celebrar el IV Centenari de la mort de Sta. Teresa, la Comunitat invita a tots els cristians al següent Cicle de Conferències: Dia 2, dimarts, a les 10 de la nit, "Introducció a la Vida i Obra de Sta. Teresa de Jesús", pel P. Angel Briñas O.C.D. de Barcelona; dia 7, diumenge, a les 19,30, "La israelita" Santa Teresa y su tiempo", per Sor Esperanza Mary, germana de la Congregació de Nostra Senyora de Sió; dia 13, dissabte "Teresa de Jesús, profeta del Dios viviente", pel P. Daniel de Pablo Maroto, O.C.D. d'Avila; dia 19, divendres, a les 10 del vespre, "Santa Teresa de Jesús, una crida contra la involució", pel P. Josep Vives, S.J. de St. Cugat. Lloc: Església del Monestir, C/.AVINGUDA TORNER, 63, Mataró.

Santuari de St. Josep de la Muntanya. Diumenge, dia 31, de gener, començarà la pràctica pietosa dels 7 diumenges de Sant Josep, a les 5,45 de la

tarda. Predicarà Mn. Jaume Armengol. El tema de la predicació serà: "Sant Josep en la vida espiritual de Santa Teresa de Jesús".

Seminari del Poble de Déu. El diumenge, dia 7 de febrer, de 5,30 a 8,30 de la tarda, al Col·legi Jesús-Maria, Passeig Sant Gervasi, 15, Barcelona-22, tel. 247 12 00, se celebrarà l'Encontre General del Poble de Déu, obert a tothom. El tema que es tractarà és el següent: "La fesomia del cristià, avui". Per a més informació, adreceu-vos al Passeig de St. Joan, 79, 2on., tel. 257 45 54, i a Bailén, 101, 5è 1.ª, tel. 257 24 73.

O.R.S. Organitza una Jornada de Convivència i Espiritualitat. Se celebrarà el proper diumenge, dia 7 de febrer, a les 12 del matí, al local del C/. De la Torre, 28, àtic, 1.ª Dirigirà el recés Mn. Alfred Rubio. La jornada acabarà a les 7 de la tarda. Cal avisar a Margarida Duran, tel. 209 85 78.

Curset d'animadors de cants. Els dimecres de febrer 10, 17 i 24, de 9 a 10 del vespre, a la parròquia de Corpus Christi, C/. Bailén, 175, es farà un Curset dedicat a les persones interessades en la direcció dels cants litúrgics i a aquelles que desitgen aprendre a cantar.

Trobades de joves de Montserrat. Equip TAU (joves de 17 a 20 anys). Farà la seva trobada a l'antic monestir de Sta. Cecília de Montserrat, el cap de setmana del 6-7 de febrer. El tema que es tractarà serà: "L'esperança cristiana".

Santuari de la Mare de Déu de la Mercè. El dia 2 de febrer, festivitat de la Presentació del Senyor, a les 7,30 sant Rosari; seguidament Vespres cantades i Celebració de l'Eucaristia.

Hospitalitat de Nostra Senyora de Lourdes. Durant els dies 9, 10 i 11 de febrer se celebrarà un Triduu dedicat a la Verge Maria, a l'Església-Catedral de Barcelona. Començarà a les 18,30 amb el sant Rosari, pregàries a Nostra Senyora de Lourdes, i a les 19 Celebració de l'Eucaristia. L'últim dia, presidirà la celebració de l'Eucaristia el cardenal Narcís Jubany, i, tot seguit, es farà la processó de les torxes per l'interior del Temple i del Claustre. Tothom hi és invitat.

Girona

Cursos per a professors de Religió. La diòcesi de Girona ha organitzat uns cursos de Pedagogia Religiosa. Els seus destinataris són els actuals o futurs Professors de Religió. Aquests cursos de 30 hores, s'encaminen a atorgar la idoneïtat de cara a impartir la formació religiosa a E.G.B., tant a les escoles públiques com en les de l'Església.

En aquest curs intervenen aquests professors: J. Busquets, J.M. Garcia, Montserrat Aragó, Maria Bastons, J. Torrellas, J.M. Maideu, J. Julià i P. Carreras.

De moment, aquest any, es donen a Girona ciutat (Casa Carles, els dissabtes de 4 a 7) i a Palamós i Sant Feliu de Guixols (els dimecres, a partir de les 6 de la tarda).

Convivències. Dissabte i diumenge vinents, 6 i 7 de febrer, per a nois i noies de 13 i 14 anys. Tindran per lema: "El millor amic" i seran dirigides per Mn. Lluís Vilà i un equip de monitors. Lloc: Casa d'Espiritualitat de Banyoles. Durada: Des de les 4 de la tarda del dissabte fins a les 4 de la tarda del diumenge. Inscripcions i informació: Tel 20 35 57.

C.E.D. Divendres vinent, 5 de febrer, a les 8 del vespre, hi haurà a la Casa de Cultura de Girona una taula rodona, organitzada pel Centre d'Estudis Diocesà, sobre el tema: "Ètica professional i responsabilitat cívica". En seran ponents: Josep Martorell (arquitecte), Jordi Porta (director de la Fundació Bofill) i Ildefons Valls (profesor).

Solsona

Paternitat responsable i avortament. Serà el tema d'una jornada de reflexió i estudi que, organitzada per la Delegació Diocesana de Cursets de Cristiandad, tindrà lloc al col·legi dels PP. Claretians de Cervera el proper dia 14 de febrer. Conferències, treballs per grups, posades en comú i, com a cloenda, celebració de l'Eucaristia.

Exercicis per al Poble de Déu. Una nova tanda, dirigida per Mons. Moncadas, tindrà lloc a la Cova de Sant Ignasi, de Manresa, del dia 17 de març, al vespre, fins a la tarda del diumenge, dia 21. Es una convocatòria per a aprofundir la joia i l'esperança de la fe, oberta als joves, matrimonis, adults, sacerdots, religiosos i religioses. Cal dur la Bíblia. Les despeses de pensió són cobertes de manera anònima i voluntària. Inscripcions: Tel. (93) 872 04 22.

Dia 9 de febrer, a les 8 del vespre

Sessió necrològica d'homenatge a l'apòstol de la joventut **Mossèn PERE LLUMÀ i VILADRICH**, organitzada per la Federació de Cristians de Catalunya. Hi prendran part destacats membres de les associacions on desenvolupà la seva activitat el gelós sacerdot: Escoles Virtèlia, Confraria de la Verge de Montserrat i F. J. C. Entre ells, el President de la Generalitat de Catalunya, Honorable Jordi Pujol. Clourà l'acte el cardenal-arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany.

L'acte se celebrarà a FRANCISCALIA, Riera de Sant Miquel número 1 bis, Barcelona.

"Amor i Creu", una Obra nova a l'Església

"Avui no es dialoga gaire amb Déu"

Un sacerdot, una obra, uns membres i una missió específica a l'Església. Aquesta és la nova institució Amor i Creu.

El fundador

Un rector jove, Jesús Martí Ballester, ha captat amb gran intensitat i amb grans desigs d'estendre'l als altres, l'immens valor de l'oració i el sacrifici en relació a un apostolat fecund i d'eficax transformació dels homes. La predicació no produeix efecte per allò que es diu, sinó per allò que es fa, per la fortalesa de l'Esperit amb la qual va unida. Sant Pere el dia de la Pentecosta en un sermó va convertir uns tres mil jueus. Avui, potser amb tres mil sermons no se'n convertiria ni un de sol.

Però abans de la naixença van passar dies i anys de sofriment i de dubtes. El jove sacerdot veia alguna cosa però no acabava de veure clar què era, ni de quina manera calia donar-hi forma. Era la gestació.

Finalment va escriure uns estatuts, —que avui han estat editats i ampliats—, i els presentà amb molt de temor a l'arquebisbe de València, monsenyor Oleachea, que els aprovà.

L'Obra

—El dia 15 de gener del 1962 l'arquebisbe de València autoritzava el començament de la fundació i el 27 del mateix mes sorgí la incipient Institució. Segons els plans del fundador havien de ser uns religiosos i religioses

del nostre temps. Molt lliurats a la vida d'oració però sense desentonar de la forma moderna. "Vi vell en bots nous". S'havia de crear una forma, un gènere de vida que no solament no foragités de l'oració les joves generacions, sinó que la fes possible i atractiva.

Aquesta és la raó de ser de la Institució AMOR I CREU. Que no manqui la contemplació a l'Església.

Poder establir en el centre d'un edifici actual una vida comunitària, en un pis, com viu una família qualsevol i donar el testimoni d'una vida religiosa, ordenada, de pregària, humil, obedient entremig de la massa. Poder viure donats a l'Església vestits com els del seu gènere, edat i condició. Tenint accés a ells qualsevol persona, sense dificultats de cap mena. Fent-se assequibles als qui els necessitin sense perdre la intimitat.

Expansió de la Institució "Amor i Creu"

Ja al 1964 s'obrí a Terol una casa amb autorització del bisbe, Fra León Villuendas.

Fins aleshores la Institució funcionava només en la seva branca de dones. Però el fundador la concebé en un sentit més ampli: desitjava que pogués donar acolliment a tots els estaments socials; Quatre branques: una de religiosos, una altra de religioses i dos Instituts Seculars, masculí i femení. Els sacerdots podrien ésser, o bé religiosos, o pertànyer a l'Institut Secular. I a part de les quatre branques un grup d'homes i dones que visquin amb més amplitud, casats o solters, l'esperit de l'Obra.

D'ençà del 1966 comencen a funcionar les branques dels homes (Santjoanistes) i els dos Instituts Seculars.

De Terol a Barcelona, el 7 d'agost del 1971.

No obstant la Institució dona una importància principal a l'oració, a la vida contemplativa, també vol exercir un apostolat. A Terol funciona una residència d'estudiants. I a totes les cases s'esmerça una estona a la propaganda de les lectures de profit.

L'espiritualitat amb la qual es nodreixen és la dels místics espanyols sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús. Juntament amb la de santa Tereseta de qui apleguen la seva ofrena de víctima a l'Amor.

Espiritualitat i programa

L'espiritualitat d'AMOR I CREU s'alimenta dels escrits de sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús però es forjen en l'Escriptura, en els Pares i Doctors de l'Església i el Magisteri Eclesiàstic aprofitant la tècnica dels mestres orientals.

¿I quin és el seu programa? És un fet evident que avui no es dialoga gaire amb Déu, "S'apaga a gratient la pregària" com digué Pau VI. Avui es resa poc. Amb prou feines si es fa oració mental. Es parla tant avui de diàleg que aquest mot ha vingut a ser com un modern slogan, però no acceptem el diàleg amb Déu que se'ns ofereix en l'Evangeli.

Domicilis dels Instituts Religiosos

Santjoanistes d'AMOR I CREU. Ronda de sant Antoni, 28-30, 5è, 2.ª, Barcelona - 1. Telèf. 329 92 05.

Teresianes d'AMOR I CREU. Ronda de sant Antoni, 28-30, 6è, 1.ª, Barcelona - 1. Telèf. 329 92 04.

Carrer Castelló, 1, 2.ª, Terol. Telèf. 60 29 80.

Avda: Lisboa, 14, 6è C dreta, Alcorcón - Madrid. Telèf. 619 72 22.

J.M.B.

El budisme, un

Gran estàtua del bronze del Buda a Kamakura (Salmer).

1. La vida de Buda (vers 560-480 a.C.)

Siddharta Gautama va néixer a Kapilavastu, al Nepal, a la tribu del Sakya, de la casta dels guerrers. Ho tenia tot per ser feliç, però, segons la llegenda, amb quatre sortides del seu palau en carrossa, tot quedà capgirat.

A la primera sortida topà amb un ancià decrepit: qui ens lliurarà de la vellesa?

A la segona, anà a raure on hi havia un malalt empestat: qui ens lliurarà de la sofrença?

A la tercera, es creuà amb un enterrament: qui ens lliurarà de la mort?

A la quarta, veié un monjo que captava tot ple d'alegria...

Tres preguntes sobre l'home i una resposta. En tingué prou: el budisme no sap res de Déu ni de déus. És una religió de l'home.

Siddharta se n'anà per aquest camí, allunyat de la vida de platxeria sense torturar-se, sinó intentant d'eliminar el sofriment, camí del mig cap al nirvana. Al cap de sis anys, errant i sol, quan descansava sota una figuera, descobrí la veritat, i es convertí en Buda, l'il·luminat.

A Benarès, a la vora del Ganges, pronuncià el seu "sermó de la muntanya", definint les quatre Veritats Santes i explicant quin és el

Camí del Mig que ell ha escollit. Convertit en predicador itinerant, reuneix en comunitats de monjos, els convertits. Cansat, però feliç, als vuitanta anys, a Kusinara, s'ajeu sobre el costat dret i entra en el nirvana suprem.

Les seves cendres són enterrades en nou llocs diferents.

2. El sermó de Benarès: quatre veritats i vuit branques

L'essencial de la doctrina budista l'afirma en aquest sermó:

"Heus ací, oh monjos, la veritat santa sobre el dolor: el naixement és dolor, la malaltia és dolor, la vellesa és dolor, la mort és dolor. La convivència amb els que no estimen és dolor. La separació d'allò que estimem és dolor. La manca del que desitgem és dolor. Resumint: els cinc objectes del nostre desig tots són dolor."

"Heus ací, oh monjos, la veritat santa sobre l'origen del dolor: és la set que mena a renéixer acompanyada de la inclinació al plaer, la que cerca arreu la seva satisfacció; és la set de gaudi, la set d'existència, la set de permanència."

"Heus ací, oh monjos, la veritat santa sobre la supressió del dolor: aquesta set

D. Jesús Martí Ballester, fundador de l'Obra Amor i Creu.

31 de gener del 1982
Diumenge IV durant l'any
Cicle B / Color verd

Catalunya
Cristiana

Diumenge

A cura d'Alexandre Olivar O.S.B. monjo de Montserrat

L'AUTORITAT DE JESÚS

Jesucrist és el redemptor del món, dugué a terme l'obra que li havia encomanat el seu Pare (Joan 17, 4) i la consumà a la creu (Joan 19, 28 i 30), el seu Pare però el glorificà amb la resurrecció. Així podem definir Jesucrist. Però en els Evangelis Jesús apareix sota dos altres aspectes rellevants: el de mestre i el de taumaturg, és a dir, el d'un rabí excepcional, dotat d'una autoritat extraordinària, el qual confirma amb signes de poder mai vistos allò que ensenya. No obstant, per als oïdors de Jesús, la novetat de la seva doctrina i de la manera d'ensenyar potser no haurien anat més enllà de

suscitar admiració, si no hi hagués hagut una altra cosa: l'autoritat amb què no solament s'imposava, sinó amb què comprometia. "Per què et fiques amb nosaltres?" era la queixa d'uns; en altres despertava la intriga; en tots causava admiració. Així és i serà sempre Jesucrist: donarà peu a totes les reaccions, menys a la indiferència. La indiferència o voler desentendre's de Jesús és pitjor que la reacció de protesta de l'esperit maligne, el qual, en mig de tot, reconeix l'autoritat del Senyor i la seva procedència.

1

JESUCRIST, EL PROFETA PROMÈS

En contemplar els fenòmens que s'esdevenien al Sinaí quan Jahvé parlava a Moisés, el poble s'esglaià davant les manifestacions de la transcendència terrible de Déu. Jahvé promet adoptar en el futur una nova actitud envers el seu poble: li enviarà un profeta que serà un nou guia, un nou Moisés (sobre el paral·lelisme entre Moisés i Jesucrist vegeu Joan 1, 17). Quan la gent entorn de Jesús es preguntava si no seria ell el profeta anunciat (Joan 1, 21 i 45; 6, 14; 7, 40), pensaven en el profeta promès a Moisés (cf. Actes 3, 20-22; 7, 37). Jesús es presentarà com a Déu, però mans i humil de cor (Mateu 11, 29); i el seu Sinaí serà el Calvari, la muntanya on serà vessada la sang de la nova aliança. No per això l'autoritat de Jesús serà menys gran que la de Jahvé en el Sinaí.

Lectura del llibre del Deuteronomi

Dt 18: 15-20

Moisés digué al poble: "El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb, vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules, i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.

Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".

2

TENEN EL COR DIVIDIT

El Déu de la pau pot esdevenir per a nosaltres un motiu de neguit. L'apòstol no vol que visquem amb neguit. Els tràfecs del món, el treball la lluita legítima per la vida poden dividir el nostre cor, no menys que l'amor, per legítim que sigui, el conjugal, per exemple. Sense atacar el matrimoni, ni molt menys, l'apòstol sap fer-nos una recomanació per no tenir el cor compartit amb vista a Déu. Pàgina digna de ser repassada amb serenitat en els nostres dies, en que la llei del celibat és posada en qüestió. L'interès per no tenir el cor dividit, facilitar una vida sense neguit i amb menys distraccions per dedicar-se millor a la pregària i "ocupar-se del Senyor", recomanen "el que és més avantatjós"; quina altra cosa sinó?

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

1C 7: 32-35

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant que és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que ens distreguin.

3

PER QUÈ ET FIQUES AMB NOSALTRES?

Jesús ensenyava no com els mestres de la Llei, sinó amb autoritat. Tot jueu tenia dret de llegir l'Escriptura i d'explicar-la a la sinagoga el dissabte. Jesús de Natzaret, l'improvisat rabí, sorprèn. No pertanyia a la classe dels mestres de la Llei (cf. Marc 6, 2) i, no obstant imparteix una doctrina nova que convenç i captiva, i que el confirma amb senyals prodigiosos. "Has vingut a destruir-nos?" li pregunta un que el reconeixia i que li deia "Ets el Sant de Déu". Si, pel sol fet de ser el Sant de Déu, en posar-se en contacte amb els homes, "en ficar-se amb ells", destrueix allò que hi ha de negatiu en nosaltres respecte a Déu, i tota destrucció és dolorosa i suscita protesta. "Calla!" diu Jesús a l'esperit maligne; Jesús vol ser reconegut només per la fe dels qui ell deslliura i compromet amb la seva autoritat.

Evangelí segons sant Marc

Mc 1: 21-28

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: "¿Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu". Però Jesús el reprengué i li digué: "Calla, i surt d'aquest home". Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intriguats i es preguntaven entre ells: "¿Què vol dir tot això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana als esperits malignes, il'obeeixen". I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

SALM RESPONSORIAL

Déu parlà sovint per Moisés al poble d'Israel. Malgrat els prodigis amb què Jahvé acompanyà algunes vegades les seves paraules, el poble, dur de cor, ofegat pel seu egoisme, no escoltà sempre la veu de Déu o dubtà del seu Senyor.

94: 1-2,6-7,8-9 (R.: 8)

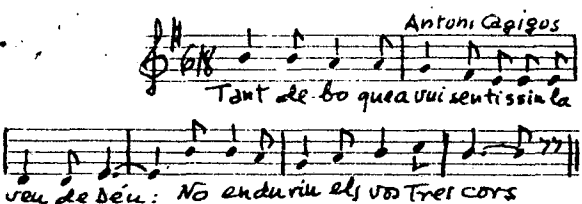
Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: "No enduriu els vostres cors".

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: "No enduriu els cors com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres". R.

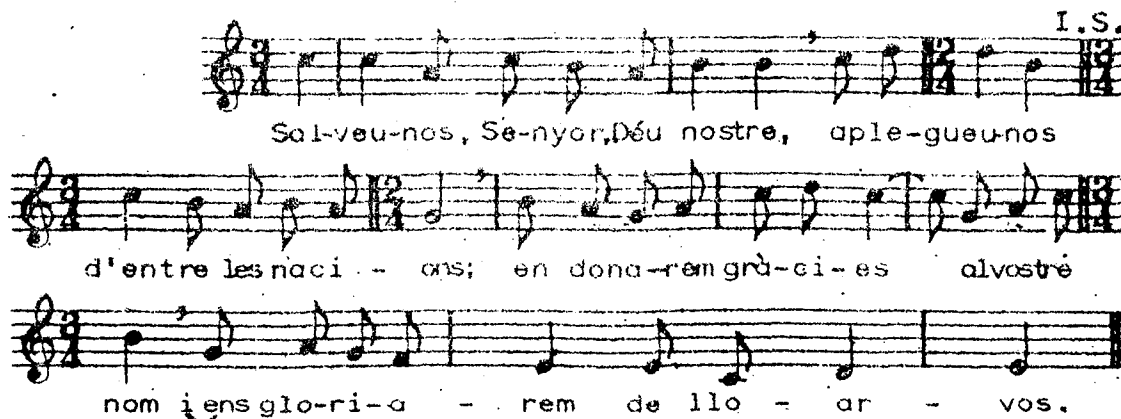
RESPOSTA AL SALM

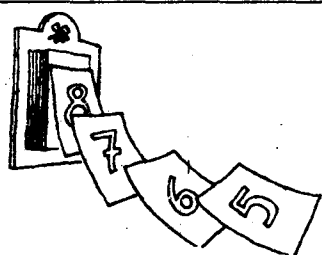
PUNTS DE REFLEXIÓ

1. Perquè l'autoritat de Jesús et captivi, cal que la coneguis. Ara bé, només hi ha un camí per conèixer-la: l'accés com més immediat millor, a la Paraula de Déu (les Sagrades Escriptures), no sempre fàcil, sobretot quan manca un aprenentatge i una familiaritat.
2. L'estudi privat de la Revelació és necessari; però la Paraula de Déu sol produir el seu major impacte quan és escoltada en el marc sacramental de la litúrgia (com aquell "dissabte a la sinagoga de Cafar-Naüm").
3. Moltes coses d'aquest món reclamen justament la nostra atenció i és natural que ens divideixin el cor. Per això hi ha cristians que cerquen solucions "extraordinàries", declarades avantatjoses per l'Escriptura per tenir el cor menys dividit i ocupar-se millor de les coses de Déu. Però encara que un no es faci monjo (és una de les solucions, per a la qual cal una vocació), ha de tendir a facilitar-se una vida "dedicada al Senyor sense tràfecs que ens distreguin".

CANT D'ENTRADA

Calendari

Diumenge, 31 de gener, IV del temps ordinari. Sant Joan Bosco, fundador i sant Tarcisi màrtir.

El sol surt a les 7,4 i es pon a les 5,6 h. (hora solar).

Dilluns, 1 de febrer: Sant Cecili, bisbe i màrtir i santa Brígida, verge.

Dimarts, 2 de febrer: La Presentació del Senyor. La Purificació de la Mare de Déu (Candelera). Sant Corneli, centurió; santa Joana de Les-tonac, fundadora.

Festa major a L'Ametlla de Mar, Cabassers, Calafell, La Garriga, Lavern, Sant Julià de Vilatorrada, Valls i 9 pobles més.

Fira a Anglesola, Besalú, Calonge, Perafita, Ponts i Sant Llorenç de Morunys.

Dimecres, 3 de febrer: Sant Blai, bisbe i màrtir; sant Anscari (Oscar), bisbe i santa Celerina màrtir.

Festa major a L'Aleixar, Almatret, Botarell, Castellnou de Seana, La Floresta i Tivissa.

Fira a Cubells.
Dijous, 4 de febrer: Sant Andreu Corsini, bisbe carmelita i santa Joana de Valois, reina.

Festa major a Manlleu.
Divendres, 5 de febrer: Santa Agata i santa Calamanda, verges i màrtirs.

Festa major a Calaf.
Dissabte, 6 de febrer: Sant Pau Miki i companys, màrtirs. Santa Dorotea, verge i màrtir.

Sant Blai

Quan les boires de febrer planen damunt camins i serres, el dia 3 se celebra la commemoració de Sant Blai gloriós, bisbe de Sebaste (Armènia) que sofrí martiri l'any 396.

Es advocat de les malalties de la gola, per tal com va curar un menut que s'havia empassat una espina de peix i s'ofegava per moments. Llurs emblemes són un ras-clet i un ciri.

Pobles i ciutats de Catalunya li tenen una especial devoció transmesa de segles enrera per la tradició popular. A Barcelona, a l'església de Sant Jaume hi acudeix en aquest dia una gran quantitat de fidels que porten ciris, fruita a beneir i fan adquisició del "cordons de Sant Blai" que, segons es diu, posats al coll d'una persona amb angines, resta guarida.

A la província de Tarragona (Baix Camp) és venerat a l'Aleixar, així com als poblets de Bot i de Caseres on, quan algú s'ennuega, li donen cops a l'esquena tot dient: "Sant Blai de Bot, que el de Caseres no pot!", com si la imatge de Bot fos més miraculosa que la de Caseres.

Al fronterer poble de Lés (Vall d'Aran), hi ha una bonica capella circular de pedra sota la seva advocació, lloc

que en aquesta diada es veu molt concorregut de devots que honoren el Sant. Les muntanyes dels seus voltants encara són plenes de neu, però cap a la plana les branques de l'àrum i dels salzes són curulles de boletes blan-

ques i peludes com una mena de borrisol que embolcalla el germen de les fulles que, amb llur verdor, anunciaran el retorn de la primavera.

Pietat Campmajó

Temps i camins

El Temps i el Camí

Què és el Temps? Com podríem definir-lo? Quin valor té?...

Diuen que el temps és la mesura o durada de les coses sotmeses a mudança i encara que sembla fàcil, és difícil de definir.

Podem tenir temps, estar fora de temps o sense temps per a res. En realitat es tracta de quelcom important que s'escola de manera ràpida, que fuig com l'aigua d'un cistell.

El representen en forma d'un home vell que porta ales, amb un rellotge de sorra a la mà, perquè aquest estri marca el pas de les hores; en definitiva el rellotge i les ales suggereixen el vol fugisser de tot allò que passa.

Per altra banda el Camí es fa de tant trepitjar la terra; és una paraula curta de dir, però llarga de seguir. També vol dir un lloc per on altres han passat. Camí ample o estret, costerut o feixuc, solitari, ple de bardissa...

El temps i els camins que van a Déu, són camins d'humilitat, de renúncia, de negar-se a si mateix, per seguir les petjades rectes dels bons propòsits i dels sacrificis callats, per tal de sentir a llur vorera el perfum del romaní florit com un brot de joia que ens meni cap a la llum d'un temps millor, d'un camí esperançat que ens porti a la casa del Pare.

Un personatge històric va dir: "Sols quan es fa de nit, és quan brillen més els estels."

A.C.

L'Església celebra

31 de gener, diumenge, IV de durant l'any. Lectures; primera, Dt. 18,15-20, S 94, segona, 1 Cr 7,32-35, tercera, Mc. 1, 21-28.

1 de febrer, dilluns de la setmana IV de durant l'any. Lectures; primera, 2 S 15,13-14,30; 16,5-13a, S 3, segona, Mc 5, 1-20.

2 de febrer, dimarts, de la setmana IV de durant l'any. **Presentació del Senyor.** Lectures; primera, Mí 3,1-4 o bé; He 2, 14-18, S 23, segona, Lc 2, 22-40.

3 de febrer, dimecres de la setmana IV de durant l'any. Lectures; primera, 2 S 24, 2,9-17, S 31, segona, Mc 6,1-6.

4 de febrer, dijous de la setmana IV de durant l'any. Lectures; primera, 1 R 2,1-4,10-12, 1 Cr 29,10-12, segona, Mc 6,7-13.

5 de febrer, divendres de la setmana IV de durant l'any. Lectures; primera, Sir 47,2-13, S 17, segona, Mc 6,14-29.

6 de febrer, dissabte de la setmana IV de durant l'any. Lectures; primera, 1 R 3,4-13, S 118, segona, Mc 6,30-34.

A la recerca de Déu

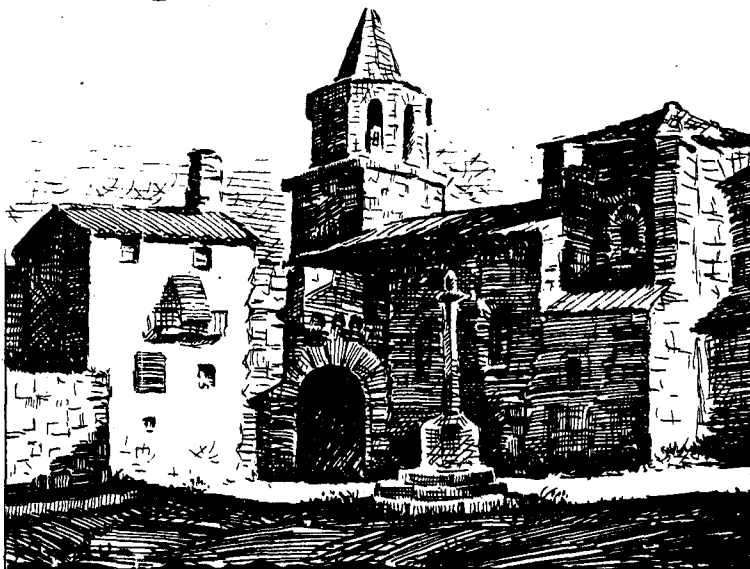
Per definició, els accidents són inesperats. Ara no em refereixo als de carretera, sinó als contratemps més o menys petits que podem tenir deguts en part al que se'n diu "fallada humana". Sovint no sabem ni com ha anat, de tan ràpid. Una distracció momentània, una minúcia banal, per mala sort, han provocat la desgràcia. Però ja està feta, i no queda sinó doldre-se'n. Per exemple, ens ha caigut el rellotge a terra i s'ha espatllat, o hem trencat les ulleres.

En fi, no res desitjable. Amb tot, una vegada ha succeït, podem treure'n alguna lliçó. No solament perquè no torni a passar, i estalviar-nos incomoditats. El fet mateix ha estat com un cop que ens ha fet reaccionar. Per començar, podem examinar si hem reaccionat bé, o ens han dominat la ira i la tristesa. Tampoc no cal amoïnar-s'hi més del compte. Més que donar voltes al mal irremediable, és preferible cercar solucions amb calma. O acceptar el desastre dintre dels seus límits.

Prendre consciència

Hi ha una cosa, però, que és plenament positiva. Un fet així

Ja l'he feta!

ens pot fer prendre consciència de realitats nostres que altrament quedarien, si no ignorades, almenys cifuminades. L'accident, posem per cas, ha passat perquè anàvem de pressa; anàvem de pressa perquè fèiem tard; i ¿per què fèiem tard?

Perquè havíem estat ocupats en una bona acció, que ara ja estem en condicions d'apreciar com a no tan bona, ja que en el fons suposava un desordre introduït per la voluntat pròpia, per una

preferència indeguda. O sigui, que ens adonem que realment a vegades ens estem enganyant a nosaltres mateixos, disfressant de bé una motivació en el fons incorrecta. I direm: Mai més! D'ara endavant, cada cosa al seu lloc; primer, l'obligació.

Admetre que som pecadors

Ens produeix, a més, un sentiment de culpabilitat. Que no podríem anar pel món, tam-

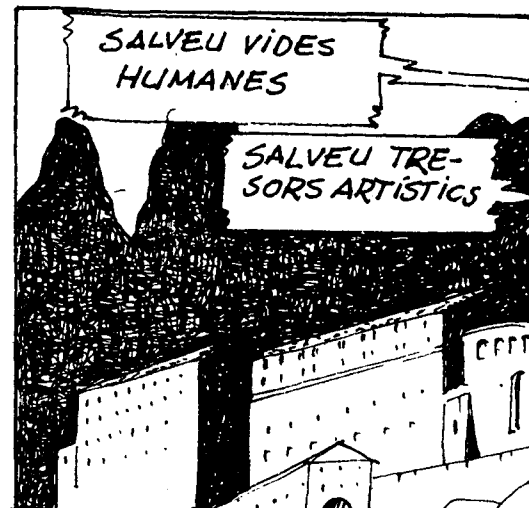
poc, sense tenir-ne. Així, l'orientem i dominem a partir d'un cas concret que el desvetlla. Però, sobretot, crec que ens pot ajudar a ser humils. A reconèixer que de tant en tant la vessem. Que és ben nostra la capacitat d'esguerrar les coses; que hi hem de comptar. Això, elevat a un pla més alt, vol dir admetre que som pecadors, i que caiem en situacions de les quals només Déu ens pot treure. Ja que, en l'ordre sobrenatural, no depèn de nosaltres arreglar les coses, sinó de la iniciativa divina. Es a dir, que ens trobem necessitats, mancats, pobres.

Però això ens ajuda a pregar, a demanar auxili, a esperar-ho tot de Déu. A donar-nos del bon funcionament de la creació, i de l'obra admirable de la Restauració. Resulta que un incident restringit ha estat ocasió de prendre consciència de realitats més vastes. Es com quan, en el Sagrament, ens acusem d'un pecat concret: convé fer-ho, perquè a propòsit d'ell descobrim i personalitzem una actitud més profunda. Això sí, val la pena perquè hi ha confiança. Ja l'he feta!, però, en la consciència més viva, l'amor de Déu m'espera.

Jaume Gabarró
monjo de Solius

ELS MOSSOS D'ESQUADRA

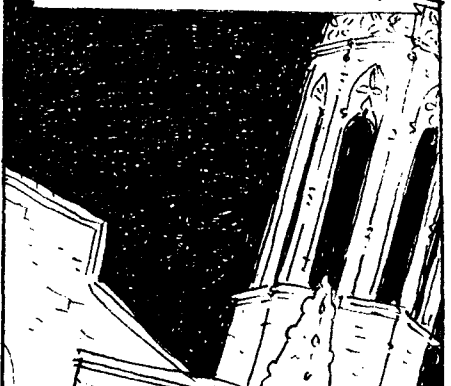
I MENTRE EN UN BÀNDOL MATAVEN EN NOM D'UNS VALORS ETERNES...

SALVEU EL CARDE-NAL VIDAL I BARRA-QUER I EL BISBE CARTAÑA.

SALVEU LA CATEDRAL I SANTA MARIA DEL MAR. SALVEU! SALVEU!

... LES ESQUADRES FORMADES PER QUATRE-CENTS HOMES, FIDELS A CATALUNYA I SOTA LA INICIA-TIVA DE VENTURA GASSOL, PAL·LIAREN ENMIG DE TANTA CONFUSIÓ L'ALLAU DE BARBÀRIE DESENÇADENADA.

CONTINUARÀ

33 03303

oni Menar

Els óssos viuen generalment en països freds. Gairebé sempre en les zones boscoses de muntanyes molt altes. En aquestes regions l'hivern és molt rigorós i els animals no troben res per menjar; perquè tot queda cobert per una capa gruixuda de neu. Com s'ho fan, aleshores, els óssos per a sobreviure a la duresa de l'hivern? Molt senzill: es passen tot l'hivern dormint, s'hivernen. Per a resistir aquest llarg dejuni hivernal, durant la primavera i l'estiu mengen en grans quantitats tot el que troben al seu abast: glans, formigues, mel i fins i tot peixos si tenen un riu a prop. Per això entre la pell i la carn tenen com una gran bossa on acumulen les grasses de les que s'alimentaran durant el seu llarg son hivernal.

El petit, però, comença a tenir aviat una pell peluda i gruixuda, que el protegeix, i corre davant i darrera de la mare óssa que és l'encarregada d'ensenyar-los a cercar l'aliment, a qui han de tenir por i com han de fer-ho per a defensar-se dels seus enemics.

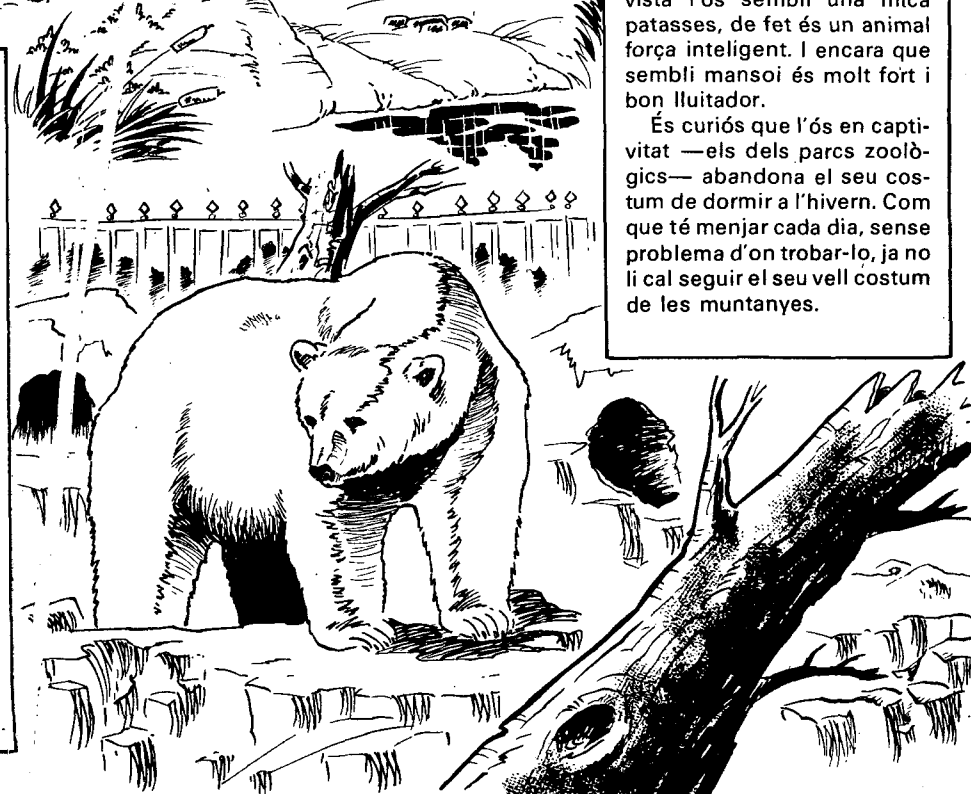
Encara que al primer cop de vista l'ós sembli una mica patasses, de fet és un animal força intel·ligent. I encara que sembli mansoi és molt fort i bon lluitador.

És curiós que l'ós en captivitat —els dels parcs zoològics— abandona el seu costum de dormir a l'hivern. Com que té menjar cada dia, sense problema d'on trobar-lo, ja no li cal seguir el seu vell costum de les muntanyes.

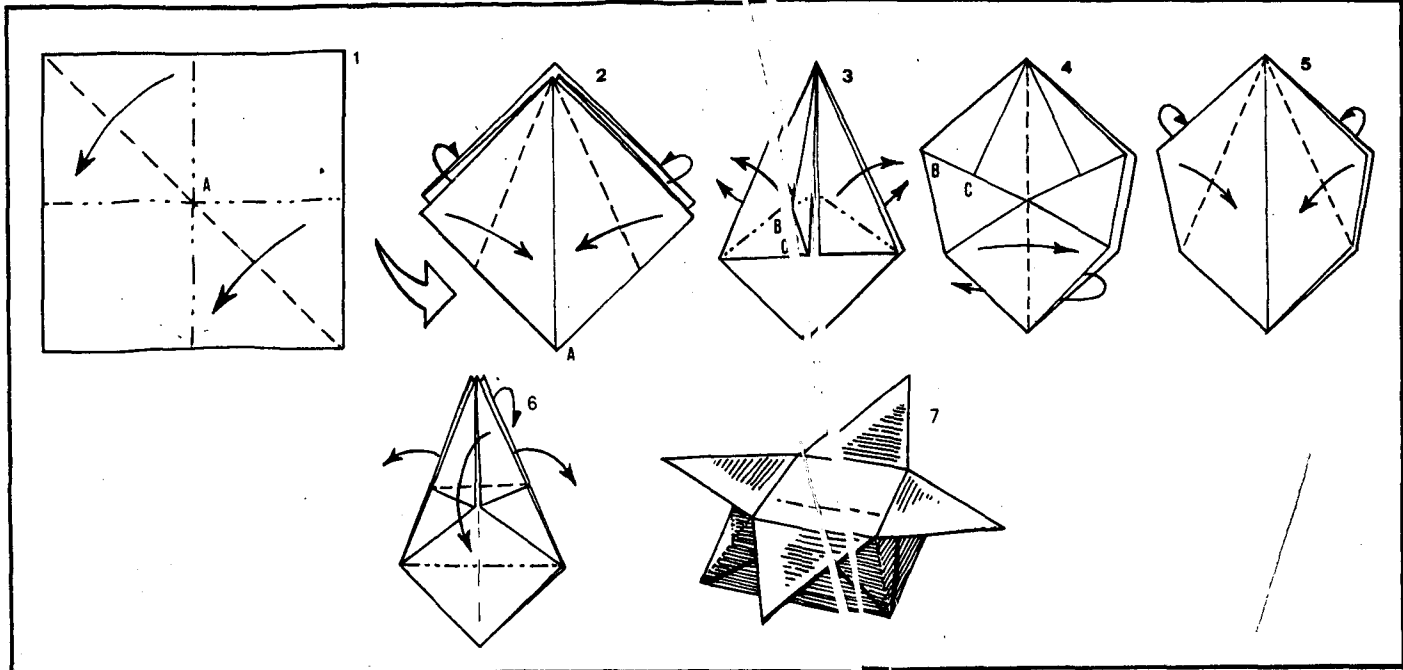
Quan s'acosta l'hivern els óssos comencen a cercar un lloc on refugiar-se, alguna cova amagada o el tronc foradat d'algun gran arbre caigut. Un cop s'ha ficat al seu amagatall, l'ós tapa l'entrada amb terra i fulles seques. Quan la primera nevada cobreixi el seu cau ja ningú podrà descobrir-lo, i l'ós passarà tranquil·lament tot l'hivern.

En aquest cau naixeran els petits óssos, blancs i rosats i sense pèl. Tardaran un mes a obrir els ulls i encara forces dies, massa, a sortir del catau.

Amb el desglaç els óssos surten dels seus refugis a buscar aliments. Durant el llarg hivern han consumit les seves grasses de reserva i la pell els fa plecs i els penja com una bossa buida.

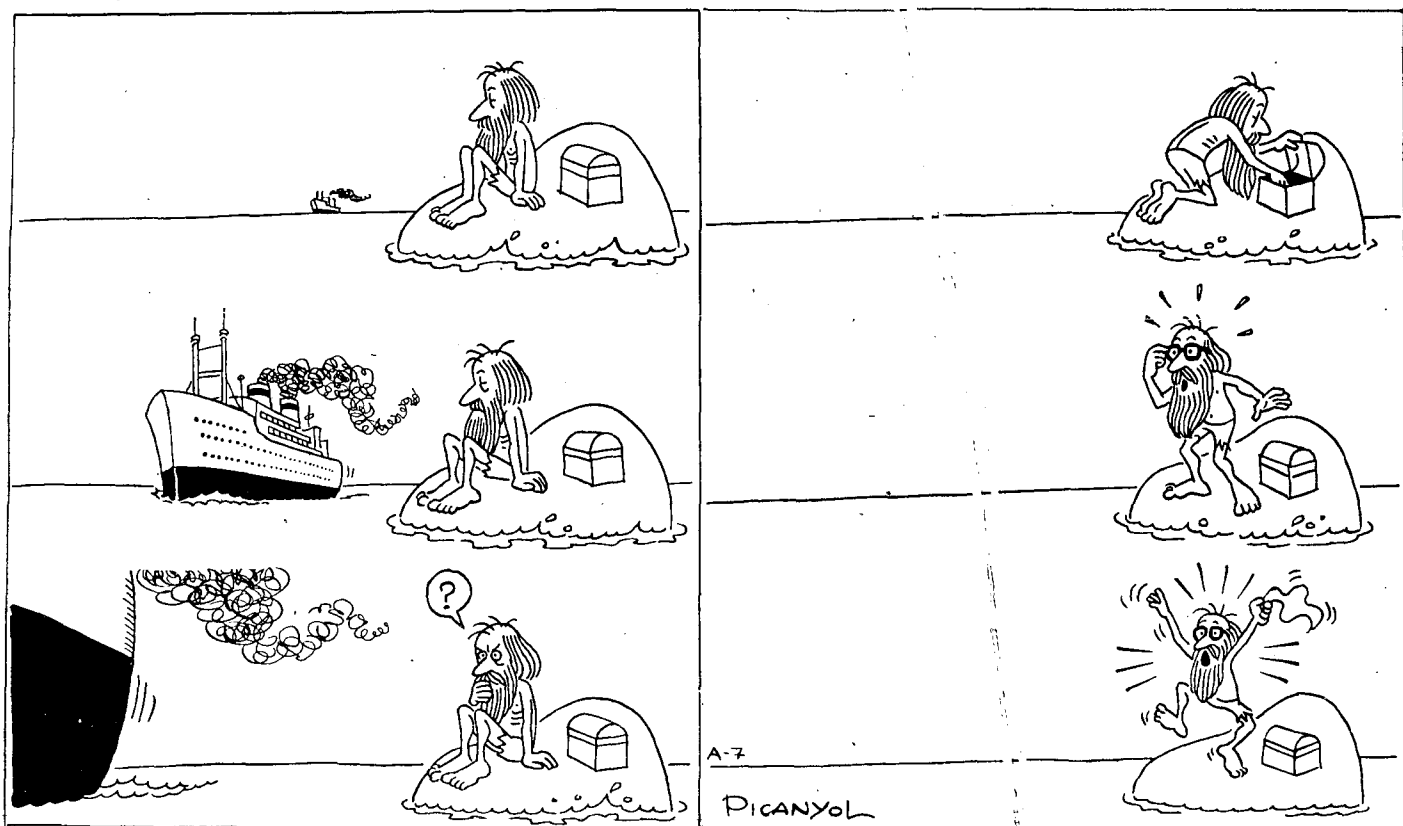

Papiroflèxia

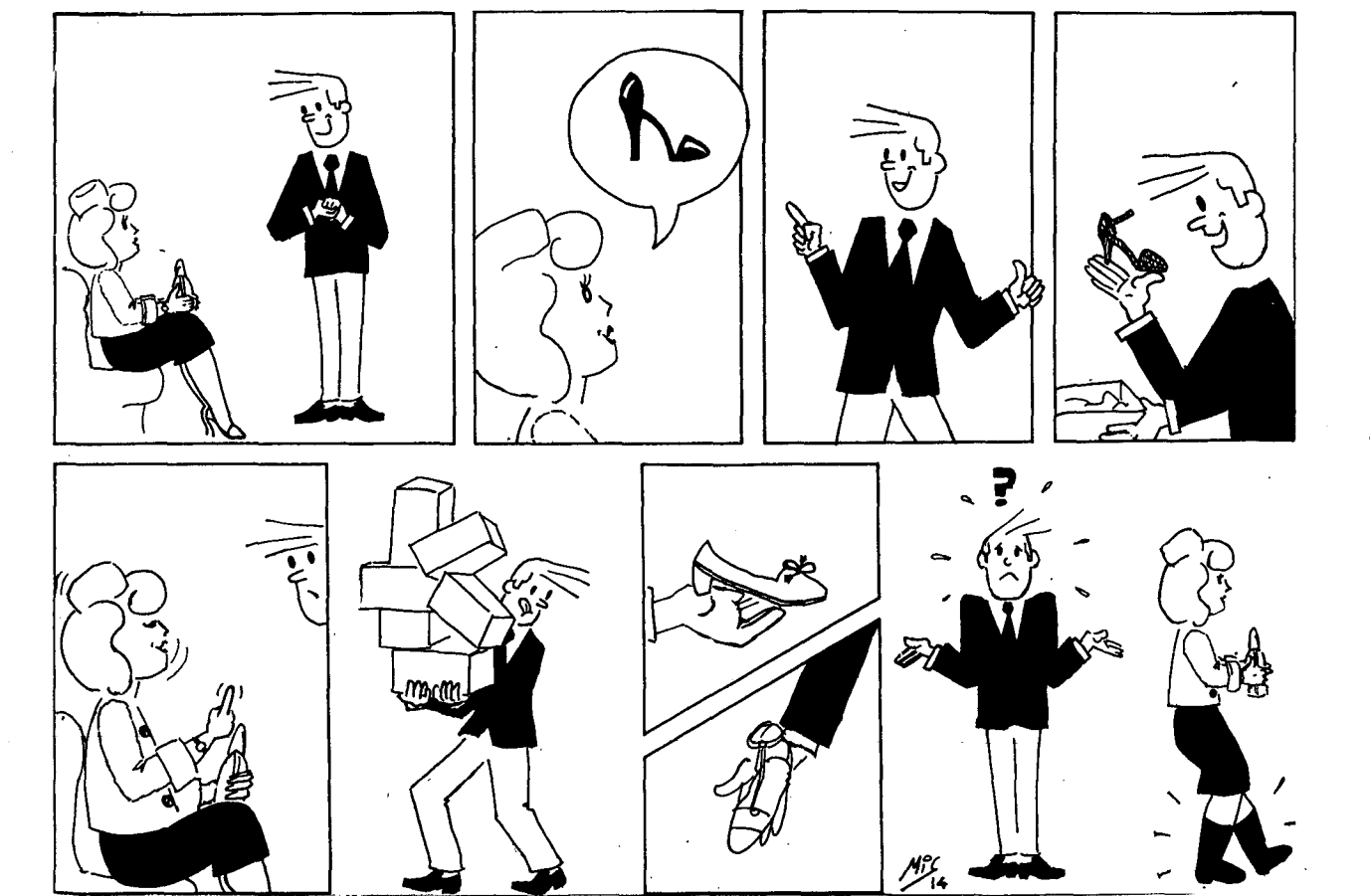
Vet aquí una capseta que si la feu amb papers de colors pot fer n molt bonic. És tradicional al Japó, on, per exemple, es pot veure a les taules de les escoles, feta pels nens i plena de caramels, quan se celebra alguna festa.

El naufragi curt de vista

Avet Set — Avet Set — Avet Set

LES AVENTURES DEL ROBOT "PI" Coni Menéndez

En Joan i en Quim

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

84

Eixerits, fem el bé!

— Aví, no entenc perquè hi ha gent que fan el mal: Se-gresten persones,... tiren bombes, atraquen els bancs, organitzen guerres. De vegades et sento a dir: Ai, Senyor, i que n'està de malament tot això! Vejam, si quan els Eixerits serem grans, tot estarà ja fet malbé.

— També hi ha molta gent que fan el bé. Però d'ells i del que fan, els diaris no en parlen. El mal fa molt xivarri. El bé no fa soroll. Mira, quan tu estudies, a casa tot està tranquil. Però, quan tu i la teva germana us empai-teu i baralleu arreu molta tabola.

— Sí, però, això és diferent perquè nosaltres ho fem de per riure.

— Ja ho sé, només era una comparança.

— Però, encara no m'has dit perquè hi ha gent que fa el mal.

— Renoi! Mira, també tu alguna vegada disgustes les persones, no? Per què? I, alguna vegada et baralles amb els amics, no? Per què? Mira el mal és una mala llavor, que si la deixem arrel-lar i créixer en el nostre cor, anem de mal en pitjor. I de dins passa a fora, i ho esga-vella tot.

— Ara ja ho entenc més.

— Quan som egoistes, en-vejosos, tramposos, quan tant se'ns en dona que els altres tinguin alegria o tris-tesa... malament rai!

— Aví, veritat que estaria bé que per la "tele", pels diaris, es fés una campanya a tot el món, dient: "Tothom a fer el bé".

— Sí, però, comença per tu mateix.

— Sí, aví. L'EIXERIT

en pepet elefantet

COM ? QUE NO ÉS EVIDENTÍSSIM QUE ESTIC FENT D'ANXANETA ?

QUÈ ESTÀ FENT ALLÍ DALT EN PEPET ?

Avet Set esllips per a nenes i nens

Les històries de l'avi Pep

(Rondalla de Mossèn Cinto Verdaguer)

L'orella del gegant

Una vegada era un pobre home que no tenia sinó un fill. Aquest fill li digué que volia anar pel món a cercar fortuna.

— Ves-hi — li digué son pare — a la bona de Déu.

Se n'anà camí enllà, camí enllà i després de moltes tortes i marrades, es trobà dintre un gran bosc. Començà de seguir el bosc a dreta i esquerra, i d'ací d'allà, al últim hi veu un palau i se n'hi entrà. Quan és a dins del palau veu eixir una dama que li diu:

— Què fas aquí malhorós? El gegant vindrà i et matarà com una formiga.

— No el podria matar jo a ell?
— No sé si portes bones armes. Ell vindrà i et farà present d'un sabre perquè et batis amb ell. Tu no el vulguis de cap manera: serveix-te del teu. Encara et donaré un altre consell: si li pots tallar l'orella esquerra, ja et tindràs desarmat i vençut.

La dama es retirà per un cantó i per altre no trigà a sentir-se el gegant que ve nia. Així que veu el minyó sobrevingut, li diu:

— Què fas aquí, malhorós?
— M'hi estic.
— Si vols estar aquí has de batallar amb mi. Vet aquí un sabre.

I dient-li això, li tirà per terra.

— De sabre ja en tinc.

S'envesteixen l'un a l'altre. Al primer colp el minyó fa caure a terra l'orella del gegant. La cull i se la fica a la butxaca i sentí una veu petita, petita, que deia: "mana". Es gira i no veu ningú. Es torna a ficar la mà a la butxaca i torna a sentir la veueta que li deia: "mana".

Aleshores ell digué:

— Que em duguís tot seguit a casa del meu pare.

I tal com ho desitjava, en un dir Jesús, sense saber com, es trobà a casa del deu pare, tan pobre, tan pelat, com sempre.

El malcontent

Conten que hi havia un capità que no estava mai content del ranxo que es donava a la tropa. El probava cada dia sense descuidar-se'n mai: l'un d'ia el trobava salat, l'altre dolç: ahir els cigrons estaven massa crus, avui les mongetes són massa cuites. El pobre cuiner ho havia provat tot; estava, rellotge en ma, al peu de la caldera, perquè el menjar estés a punt. Un

dia, fent un esforç per aconseguir-lo, posant-hi diners de la seva butxaca i tot, hi posà més carn i de la millor i, per acompanyar-la, hi posà fideus comprats al millor fideuer de la ciutat. A l'hora de dinar es presentà el capità i tastà el brou i el trobà bé. El cuiner estava joiós i a punt de cantar victòria, mes es contenia dient-se a si mateix: no diguis blat que ni sigui al

sac. El capità fica la llosa a la caldera i la tragué amb un gran penjoll de fideus blancs, i caldosos i, no sabent per on ficar al ranxo la tisora de crític inexorable, exclamà:

— "Pero, que fideos más desiguales!"

I ple de quimera, tirà la llosa a la marmita.

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

Els jueus celebraven la seva festa religiosa el dissabte. Pregaven, cantaven, i llegien textos bíblics. Jesús, trobant-se a Cafarnaüm, anà, el dissabte a la sinagoga. La sinagoga era el temple dels jueus. Llegits els textos,

l'invitaren a comentar-los i, ho feia tan bé, que tothom quedava admirat. Amb això es presenta un home que, posseït per l'esperit del mal, es posà a cridar: "Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzeret? ¿Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu". Però Jesús el reprengué i li digué: "Calla i surt d'aquest home". Llavors l'esperit del mal sacsejà violentament aquell home, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tothom quedà intrigat i es preguntaven entre ells: "¿Què vol dir tot això? Ensenya molt bé coses que no havíem sentit mai; mana els esperits del mal i l'obeeixen". I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

Jesús és el Fill de Déu fet home i, és clar, mai ningú no ha parlat tan bé de les coses de Déu com Ell. I mai ningú no serà tan poderós per alliberar-nos dels nostres egoismes i dels nostres pecats com ho és Ell.

El mossèn

Les lliçons de mestre Jan

Les veus dels animals (1)

El cavall i l'euga: renillen, equinen, ahinen, arrien.

L'ase brama. El bou i la vaca mugeixen.

El porc gruny, roudina, esquiella, quiella.

La truïja (la femella del porc) gardenya.

L'orella bela, beliga, begalla. La cabra estiega.

El gos lladra o jampa (quan fa crits forts)

.../...

Avet Set — esllips per a nenes i nens

Per una catequesi moral

Renovellament de l'Església i personalitat cristiana (II)

Contra els qui acusen l'Església d'immobilitat, hi ha els qui troben difícil ser cristià avui a causa precisament dels molts canvis. No hi ha dubte que hi ha hagut canvis grans, tant que han arribat a sembrar la desorientació en persones mancades d'una formació deguda o que no han entès l'esperit amb què han estat dutes a terme les transformacions. No parlem ja d'aquells que per sistema es planyen que hom canviï "allò que sempre havíem fet així". Es tracta, precisament, no de canviar per canviar, sinó de millorar, de progressar en el coneixement de la fe i d'acceptar les conseqüències que això comporta. Hi ha, sens dubte, cristians —qui no en coneix— que admeten amb lleugeresa qualsevol canvi, sense discernir; són els cristians que pretenen estar al dia, viure segons la moda i que eviten aparentar retards. Són els qui canvien d'opinió com qui canvia de camisa; són els homes i dones mancats de personalitat; són els qui mai han arribat a convèncer-se que el cristianisme té uns principis i uns valors essencials. Hi ha qui confon els principis fonamentals i incommovibles amb certes formes externes o secundàries; semblen ser aquests els qui majorment s'exclamen avui de la dificultat de ser cristià a causa de la confusió ocasionada per les innovacions. Sens dubte, les renovacions i els canvis, l'esforç de renovellament en general, demanen a tot cristià un esforç de comprensió. Demanen que siguem més adults que no erem, més madurs, ja que ens cal tenir més poder de discerniment i més decisió personal. Per posar un exemple, no podem ser com aquells ciutadans que, formats en països dominats pel totalitarisme marxista i fugats un dia cap a terres de llibertat política, han hagut de retornar als seus països d'origen, perquè allí hom els donava fet i decidit el programa de divertir-se els dies de festa i la manera d'ocupar les estones de propi esbargiment; eren, de fet, incapaces de programar-se i organitzar-se ells mateixos la pròpia llibertat. Cal aprendre a ser lliure, com cal aprendre a ser persona, a tenir una personalitat pròpia. Realment, avui no és tan fàcil de ser cristià com ho era abans. Els principis bàsics del cristianisme continuen essent els mateixos; les formes —certes formes— sotmeses com poques vegades en la història a una evolució exigeixen de nosaltres més personalitat. Requereixen discerniment, saviesa i decisió. En aquest sentit, com en d'altres, podem estar contents de l'època en què vivim.

A. Oliver

La Bíblia a l'abast

El ministeri profètic

(Dt 18: 15-20)

Israel recordarà sempre amb terror reverencial l'experiència de Déu que el poble havia fet a l'Horeb. Va comprendre que Jahveh no és un déu manipulable. Jahveh, el Déu que salva el poble, ha de ser servit amb amor i amb obediència. La seva relació amb Déu no podia seguir, doncs, pels camins que els altres pobles canaaneus fressaven. Jahveh mateix havia establert el veritable camí que menava a ell: era l'Aliança. Per això l'advertiment del deuteronomista és clar: **Quan hauràs entrat a la terra que Jahveh, el teu Déu, et dona, no aprendràs de fer les abominacions d'aquells pobles** (v. 9). Malgrat això, Israel sucumbirà a la temptació i es deixarà contaminar per les pràctiques prohibides, sobretot en èpoques de crisi. Els sacrificis d'infants, l'endevinació, el sortilegi, l'auguració, la fetilleria, la pràctica dels encanteris, la consulta dels esperits, l'evocació dels morts, eren diferents procediments per a tenir a ratlla la divinitat i fer la propícia. Israel ha d'entendre que ell no sols no es troba en aquest destret, sinó que Jahveh li ha fet el do de menar-lo i caminar amb el poble al llarg de la seva història. **Tu seràs totalment de Jahveh, el teu Déu; perquè les nacions que tu desposesiràs s'escolten els àugurs i els endevinaires; però a tu, Jahveh, el teu Déu, no t'ho permet** (vv. 13s.). Al Sinai, Déu entra en contacte directe amb el

seu poble, i aquest queda estamordit. Llavors demana a Jahveh un mediador i sorgeix la figura del profeta (vv. 16-18).

El profeta, un servidor de Déu i del poble

La missió del profeta és la d'estar entre el poble i Déu. Aquesta mediació no és exercida per voluntat humana, sinó per vocació de Déu. És Déu mateix qui suscita el profeta, el treu del poble i el fa missatger de la seva paraula. És l'home que diu les paraules de Déu. D'aquest fet arrenca la seva grandesa i la seva autoritat. Per això és necessari que el poble l'escolti. Perquè qui fa cas del profeta o el rebutja, fa cas o rebutja Jahveh. Així queda

ben clar que el profetisme a Israel és un do de Déu destinat al servei del poble. El profeta, doncs, és un servent, un ministre, alhora de Déu i del poble.

I sorgeix la pregunta: Com sabem que algú del poble és dotat del do profètic? Com distingirem el vertader profeta del falsari? El v. 22 ens diu que el criteri de credibilitat el constitueix el compliment o no del que ha dit el profeta. Criteri molt simple, però no gens fàcil d'aplicar, almenys de manera immediata i habitualment. Per això el deuteronomista ens ofereix un model inequívoc de profeta: Moisès. El vertader profeta és un home de Déu com Moisès, portaveu de Déu davant del poble, intercessor del poble davant de Déu. Aquest ideal s'anirà realitzant

progressivament en els profetes autèntics d'Israel, fins que serà sobrepassat pel profeta dels profetes, el Messies. Així la lectura cristiana d'aquest text ens fa evocar l'autèntic mediador entre Déu i la humanitat, Jesucrist. Ell és el nou Moisès i al mateix temps el qui el supera, ja que és la realització plena del que Moisès i tota la institució profètica de l'Antic Testament havia anunciat. Jesucrist, aixecat per Déu d'enmig dels seus germans, els homes, porta als llavis les paraules de Déu i diu tot el que ell li ordena, perquè de fet ell és la mateixa Paraula de Déu feta home. Per això cal que sigui escoltada. I amb Jesús, tot el poble cristià participa d'aquest ministeri profètic. Per això l'Església té caràcter de mediació entre Déu i el món. I potser sigui aquest un dels aspectes més oblidats per part del comú dels cristians. Què en fem de les paraules de Déu que ell posa en els nostres llavis? I sobretot, que en fem de la Paraula de Déu feta home, que ell ha posat en nosaltres? Moltes vegades la mantennim muda. D'altres, la canviem parlant en nom d'altres déus, d'altres poders o mediacions falsos. És el nostre pecat, semblador de mort. És necessari que amb la paraula del nostre testimoniatge cristià exercim amb valentia el ministeri profètic —el servei de mediació— que ens és propi.

Josep M. Aragonès

Catequesi dels signes

XLV Gestos i postures litúrgiques

Les postures litúrgiques

Les diverses postures que la comunitat cristiana utilitza en les celebracions litúrgiques, són signes de unitat i expressen la unanimitat dels participants. Tota celebració eclesial i especialment l'eucaristia és una manifestació externa de la caritat i unitat de l'Església, per això cal participar-hi amb amor i amb uniformitat dins el conjunt de la comunitat.

L'ordenament general del missal romà demana que tota celebració afavoreixi la CONSCIENT, ACTIVA I TOTAL PARTICIPACIÓ DELS FIDELS, participant-hi en COS I ÀNIMA (n.º 3). Per tant, el gestos i postures externes i corporals que la comunitat adopti tenen un valor teològic eclesial que hem de respectar i fomentar amb el nostre compliment personal.

Els gestos del president

Totes aquelles accions que el sacerdot fa des que inicia la celebració fins que l'acaba, sense que digui res, han de parlar per sí soles. Solament la seva presència de president de l'assemblea, ja és un signe que parla. Convé que tot ho faci de forma decorosa com a veritable president en el qual s'hi pugui descobrir la presència del Senyor-Jesús a qui representa.

Agrupament dels fidels

Fa pena a vegades veure celebracions amb poca gent i escampada en una església gran. Cal que tots els fidels, ja en entrar a l'església, s'agrupin als primers bancs prop de l'altar i del celebrant, formant una comunitat. Sant Pau ens invita a estar units i a formar un sol cos en Crist, (Rom. 12, 4) perquè, "unànims i a una sola veu glorifiquem el Déu i Pare de N.S.J." (Rom. 15, 6).

L'animador o monitor

És una de les persones que més es troba a faltar en les nostres celebracions litúrgiques. Sovint aquest ofici l'ha de fer el mateix celebrant, el diaca o algun altre ministre. Seria molt important que totes les comunitats trobessin animadors, no solament per a dirigir el cant, sinó també per a indicar els gestos i postures que en cada moment concret ha d'adoptar la comunitat.

Les principals postures litúrgiques són: DRETS
ASSEGUTS
AGENOLLATS
Del "perquè" i el "quan" de cada una d'elles en parlarem en les properes fitxes.

F. Xavier Parés

Pensant-ho bé

Del meu sarró de pelegrí per Terra Santa (XXIX)

El desert de Judà

EL DESERT DE JUDÀ

S'estén des de l'Est i Sud-Est de Jerusalem fins a la vall del Jordà. És una gran extensió de muntitjols àrids, cremats per un sol que estavella, i emmarcats, en certs indrets, per impressionants espadats rocosos. Durant tres segles, des de Constantí a la invasió àrab, fou l'hàbitat preferit per monjos i eremites. Cenobis i grutes solitàries acolliren un gran nombre de cristians delerosos de viure en plenitud la seva fe en Jesucrist, precisament en la Terra on el Fill de Déu fet home havia viscut, mort i ressuscitat. La vida d'aquest estol de monjos i eremites, el seu viure quotidià a la presència de Déu, és una història viva que mai ningú no escriurà. Roman en el secret del coneixement del Senyor. Sabem, però, d'alguns d'ells, com St. Eutimi, St. Sabas i St. Teodosi. Encara avui, comunitats de monjos grec-ortodoxos habben els monestirs restaurats de St. Teodosi i de St. Sabas.

"Les muntanyes saltaven com anyells enjogassats com petits de la ramada" (Ps. 113,4)

JESÚS I EL DESERT

Israel, i molts dels seus capdavaners, Moisés, Elies, Joan Baptista... feren en el desert l'aprenentatge de la seva vocació i de la seva missió. Al llarg de la Bíblia el desert —recordant, sobretot, l'època de l'Exode— és considerat com a lloc privilegiat per a la recerca i el trobament amb Déu, com també lloc de prova i de temptació. I, hereu d'aquí, que el mateix Jesús es dirigeix al desert. En començar la seva vida pública rep el baptisme penitencial en les aigües del Jordà i... "Llavors, l'Esperit conduí Jesús desert endins perquè el diable el posés a prova. I després de jeure quaranta dies i quaranta nits, al capdavant, va sentir fam. Se li acostà el temptador i li va dir..." (Mt 4). Es tracta, segons la tradició, del Djebel Karantal, promontori muntanyós que s'aixeca vora la plana de Jericó, a dues hores de camí del lloc del baptisme. Jesús, anant al desert, no sols se'n presenta com l'Israel de Déu que va a refer la Història del seu Poble, sinó que, després de la teofonia del Jordà, moment privilegiat de la seva consciència i proclamació messiànica, apareix com el Fill en qui el Pare s'ha complagut, nou Moisés que conduirà a la Humanitat vers la Terra Promesa del Regne.

En el desert adorarà el Pare en Esperit i en veritat, i donarà un "sí" incondicional i amorós a la voluntat del Pare. La seva lluita espiritual amb "el mentider i pare de la mentida", amb aquell que "des del començament aspirà a fer morir l'home" (Jo 8), acaba amb aquella radical afirmació d'obediència filial al Pare: "Adoraràs el Senyor el teu Déu, i només a Ell donaràs culte" (Mt 4). L'acceptació del messianisme característic del Servent Sofrent, l'estança en el desert amurada de pregària i de desprendiment, el refús de la temptació d'un messianisme fàcil i espectacular, la consciència de la profunditat del conflicte entre el bé i el mal que el portarà a la creu i el desenllaç feliç de la Salvació pel poder del Pare que, en la resurrecció glorificarà plenament el Fill, són el contingut dels quaranta dies de desert de l'Enviat del Pare entre els homes.

L'ESPIRITUALITAT DEL DESERT

La vivència bíblica i evangèlica del desert entra de ple en l'espiritualitat cristiana. I avui, potser amb més urgència que mai. No podem desplegar autènticament la nostra vocació de persones, de fills de Déu i seguidors del Crist si

no som capaços de crear en el nostre viure uns espais de "desert interior" —aduc periòdicament exterior— que sota la llum de la Gràcia, la força de la pregària i la llibertat del desprendiment, ens ajudin a "veure el que hem de fer i ens donin força per a dur-ho a terme". La rutina, la comoditat, la mediocritat, les petites infidelitats i egoïsmes i l'influx paganitzant de l'ambient afebleixen el nostre vigor cristià. Retrobar la joia de creure i l'esperança viva i lluminosa que il·lumina la foscor del viure. Aquest és, principalment, "el secret del desert", el seu contingut contemplatiu, i no simplement les seves subsidiàries implicacions ascètiques.

TOT CRISTIÀ... UN CONTEMPLATIU AL CARRER

Aquells homes i aquelles dones que bastien monestirs al desert i s'entaforaven en les grutes i cavernes que hi trobaven, prou sabien el que es feien. Els havia seduït la santa transcendència de Déu, resplendent i lluminosa en el Crist ressuscitat. S'obrien, sense contemplacions, a l'amor i al treball interior de l'Esperit de Déu. Estaven fells d'amor. També avui en els monestirs escampats arreu del món hi ha persones amb aquesta vocació i amb aquesta resposta.

També nosaltres en aquesta hora de les computadores, de la cibernetica, de la producció-consum i de la cursa esbojarrada d'armaments hem de maldar per trobar "la Gràcia del desert": anar al desert interior del nostre jo i donar-nos a la pregària dialogant i interpellant. No ens amoïnem si no tenim a l'abast una "situació de desert". Perquè no són les circumstàncies que fan el just, sinó l'Esperit del Senyor que pot actuar en qualsevol circumstància. Tot fent bullir l'olla, esperant que dormi l'infant, vetllant el ritme de la màquina, endreçant els papers del despatx, camí de casa... sempre és possible endinsar-nos silenciosos i orants en el "misteri de la fe". Qualsevol circumstància pot ser un punt de partença a l'encontre de l'Amat. Aleshores s'acomplirà l'oracle d'Osees: "Jo et conduiré a la soledat i allí et parlaré al cor".

Us asseguro, amics, que l'Univers dels universos s'estremeix quan el cord de la persona més senzilla esdevé l'hàbitat de la Trinitat de Déu.

Xesc Soliu

Les tasques urgents d'una filosofia cristiana "aggiornata"

Cap filosofia monopolitza la veritat. En aquest sentit no disfruta de cap privilegi l'anomenada filosofia cristiana, per més que es recolzi en unes bases religioses que per als cristians són inqüestionablement veritables. I és que no es pot confondre, la fe revelada, amb el pensament filosòfic històricament desenvolupat sobre d'ella gràcies a l'esforç de reflexió, sempre limitat, fet per uns determinats homes.

Si això és cert, la necessitat d'un diàleg obert entre la filosofia cristiana i les altres filosofies és imperiosa per a ella, tant per a poder-les-hi aportar quelcom com per a enriquir-se ella mateixa amb la part de veritat que sens dubte contenen els altres corrents ideològics.

Però, ¿com dur a bon terme avui aquest diàleg? Em sembla que les tasques més urgents a engegar decididament en l'actualitat per la filosofia cristiana són les següents:

1) L'evolució biològica és ja un descobriment científic indiscutible. ¿Pot seguir el cristià actual aferrat a la física i a la metafísica aristotèliques, que no sembla pas que puguin explicar que "del menys" en surti "el més", punt que dificulta greument la comprensió del pas de les espècies inferiors a les superiors, inclosa la humana? ¿No s'hauria de seguir la via de la metafísica evolucionista que, amb major o menor fortuna, adoptà Teilhard de Chardin?

2) El marxisme insisteix en la necessitat d'alliberar o desalienar l'home, mera mercaderia tractada sense ànima dintre del món socioeconòmic capitalista. ¿Es que el cristianisme no ha defensat sempre la dignitat de la persona humana i no ha assumit —almenys teòricament— l'ideal d'una justícia universal no retardada fins a l'adveniment del Regne, sinó ja buscada per a la societat terrenal? La conversió dels "cors" que predica, ¿no exigeix "profunds canvis socials d'estructura"?

3) Des de Freud fins a Fromm, la psicoanàlisi se'n presenta com una recerca de la més autèntica i profunda identitat personal, una recerca alliberadora de tot allò que reprimeix i ofega la seva plena manifestació. Però el millor Freud no ha proposat mai el desbocament desenfrenat dels instints. Parla del "principi del plaer" com a guia d'un sa

comportament humà; però no parla menys del "principi de realitat", pel qual des d'infants aprenem a reprimir-nos racionalment en moltes ocasions amb resultats òbviamment positius. Freud distingia entre una repressió excessiva i arbitrària, que sobretot els pares han d'evitar, i una repressió adequada i racional, que ens és vitalment necessària. Aleshores, una psicoanàlisi ben entesa, sense afegitons tendenciosos, ¿no pot ser assumida pel pensament cristià, que no ha negat mai res de vital a l'home, si es tracta de quelcom que pot contribuir a la seva més plena realització humana?

4) L'autenticitat, tant propagada per l'existencialisme, entesa com l'autorealització lliure de la pròpia i irrepelible individualitat, ¿no expressa a la seva manera l'especialíssima atenció que el Déu cristià presta al fet que cadascú sigui el que és, si bé —això sí— amb una major fidelitat a "la veritat sobre nosaltres mateixos" que a aquest "nosaltres mateixos" que potser ens hem anat fent, amb els anys, d'una manera ben qüestionable?

5) L'anomenada teoria crítica de la societat (Horkheimer, Adorno, Marcuse, el mateix Fromm, etc.) pretén desmitificar totes les "ideologies" (especialment la de la Raó, il·lustrada i el Progrés indefinit, encara no esfumada), perquè enmascaren la veritable naturalesa de l'home i acaben sotmetent-lo sempre, en el fons, a un poder aplastant, ja sigui el d'una dictadura política, ja sigui el d'una televisió manipuladora. La filosofia cristiana ¿no deu, en bona mesura, fer-se seva aquesta crítica ideològica-social?

Podríem continuar. Sempre crec que la conclusió seria la mateixa: pensament cristià i cultura actual "podem" i "deuen" dialogar per a enriquir-se mútuament. Només els cal, per entendre's, que desviïn les seves respectives mirades dels seus indubtablement diversos "ramatges" per a aprofundir aleshores igualment en el que els és una "arrel" comuna: el seu sincer desig d'obrir-se completament a la veritat —sigui la que sigui i exigeixi el que exigeixi— sobre un mateix i sobre la realitat en general. Es a dir, deixar de mirar-se desconfiadament i creure en la seva comuna "bona voluntat".

Lluís Cuéllar

LA TRAGÈDIA DE POLÒNIA TORNA A FER ACTUAL L'OBRA DE TEATRE, EN TRES ACTES MÉS ENLLÀ DE LA CARN

Original de FRANCESC d'A. PICAS
Tres únics personatges; (polonesos exiliats)

—Cardenal Teschen

—Caterina, Vda. del Coronel Radzivil

—Potocki (periodista)

Edició limitada - Demaneu-la a l'autor;

Apartat 21 - LA JONQUERA

Telèfon: 54 01 18

La resposta al sofriment i a la soledat

El budisme conté una doctrina d'amor universal. Ofereix un camí d'alliberació interior que es cerca pel silenci i l'ascetisme. També com l'hinduisme, ensenya a l'home a plegar-se davant la fatalitat. El budisme es resigna davant la misèria d'aquest món, a l'extinció del seu desenvolupament, a la inexistència de la vida eterna en un amor conscient i personal.

Encara que el budisme no dona una resposta a l'alliberació de l'home, constitueix una de les quatre grans religions, juntament amb el judaisme, l'islam i el cristianisme. Per això creiem interessant que els nostres lectors coneixin la seva doctrina i els seus punts positius.

només s'extingeix per l'anorreament del desig, foragitant-lo totalment del nostre esperit, renunciant a ell, no donant-li acolliment en nosaltres.

"Heus ací, oh monjos, la veritat santa del camí que mena a la supressió del dolor: aquest camí sagrat té vuit branques...

Aquestes són la Quatre Veritats Santes, les vuit branques del camí, o òctuple Viarany són: la recta visió de les coses, la recta intenció, la recta paraula, la recta acció, la recta forma de vida, la recta ment, la recta consciència i la recta concentració.

Als qui segueixen aquest camí se'ls promet que la

transmigració serà aturada i que entraran en el refredament total o nirvana.

3. Budisme en comunitat

El Budisme es sobretot en la forma monacal. Buda ofereix als seus deixebles el Triple Joell: un mestre (Buda), una llei (dharma) i una comunitat de bonzes.

Per entrar al noviciat cal que el postulant tingui 16 anys fets. Llavors es talla la barba i els cabells. En acabar-lo, el monjo accepta les regles de la pobresa monàstica: només podrà posseir nou objectes, que són: tres

peces de roba, un cinyell, una agulla, una navalla, un colador, un ventall, un bol per a recaptar la menja. Es compromet a observar els quatre deures: castedat absoluta, no matar ni que sigui una bèstia, no robar res a ningú, no sentir-se vanitós de la pròpia perfecció.

Les comunitats de bonzes solen ser molt nombroses, podent comptar fins un miler de membres. Buda es malfià de les dones, i fou reticent a fundar comunitats femenines. Segons ell les dones havien de ser devotes i esperar així que en alguna de les reencarnacions arribarien a ser "homes". Eren altres temps.

Tapís procedent de Tunhuang (Museu Guimet, París).

4. Els tres vehicles

Buda ensenyà de paraula. Després de la seva mort, ja se sap, tothom volgué posseir l'autèntica doctrina del mestre. El budisme es dividí en tres "vehicles":

1.- El Budisme Hinayana o Petit Vehicle, estès pel Sud-est asiàtic.

És el budisme més primitiu. Sembla més aviat una filosofia de bon seny que una religió. Es reserva a minories desinteressant-se de la massa. És individualista; l'home ha d'arribar tot sol al nirvana, sense que ningú l'ajudi i sense que ell ajudi ningú.

2.- El Budisme Mahayana o Gran Vehicle, dit també "budisme del nord" i estès per l'Àsia Central, Xina, Japó, Corea, Vietnam.

És el més estès, i data del segle III a.C. El que interessa de debò és l'amor al proïsme. Pot arribar fins a la renúncia al propi nirvana en bé d'un nirvana còsmic, de tots.

3.- El Budisme Vajrayana o Vehicle de Diamant, instal·lat al Tibet i Mongòlia. Barreja de velles creences màgiques, admet innombra-

bles divinitats, àdhuc femenines, proposa l'alliberament emprant fórmules i ritus màgics.

5. Budisme per a l'Occident?

Durant els darrers anys, l'Occident de la ciència i de la tècnica s'ha sentit atret per les espiritualitats que arriben de l'Orient. Són molts els joves que han fet el camí, el Katmandú, altres han cercat en el ioga i el zen el sentiment d'equilibri i de pau que els era negat en l'agitació de cada dia. Els bonzes i els gurus s'han convertit en personatges respectats i amb audiència. L'ànsia de religió ha fet que la joventut sedenta anés molt lluny a buscar el que hauria d'haver trobat en la seva mateixa tradició cultural.

Malgrat certes limitacions episòdiques del nostre cristianisme, potser és aplicable, en aquest cas, la frase de l'Escriptura: "M'han abandonat a mí, font d'aigua viva i s'han construït esquerdes cisternes".

G.S.

Temple de What Phra Keo, el santuari que eclipsa tots els altres de Bangkok, d'una magnificència i d'una sumptuositat ullprenedores. Gran centre de pelegrinatge budista.

El bisbe de Màlaga té por d'una església envellida

Monsenyor Buxarraís: "Obrir pas als joves"

Màlaga.— "Tinc por d'una Església envellida", diu el bisbe de Màlaga, monsenyor Ramon Buxarraís, en la seva cinquena carta a Valeri, amb el títol "Una Església envellida?". En ella parla que els sacerdots de més de seixanta anys, en la mesura que sàpiquen ocupar el seu lloc, mai no són un llast per a l'Església, sinó que l'edat avançada acostuma a coincidir amb una fe més provada, més arrelada i, per tant, més forta. "D'altra banda —afegeix el bisbe—, jo, com tu Valeri, temem tant als madurs en l'edat i imadurs en la vida interior, com als joves de cor apàtic i ment envellida. El que importa és creure i seguir creient. Aleshores no hi ha envelliment en cap etapa de la vida cristiana.

En un altre apartat de la carta que recull amb l'epígraf "Altra vegada el celibat?" monsenyor Buxarraís considera que la manca de vocacions és fruit d'una complexitat de causes en les quals juga un paper molt important la pregona alteració dels valors que experimenta la nostra actual civilització. Que l'edat mitjana del clergat sigui alta i l'elevat percentatge de sexagenaris no cal atribuir-ho a l'obligatorietat del celibat per al presbiterat catòlic.

No obstant això, els sacerdots

ancians serien un llast per a l'Església, si pel seu nombre i "poder" prevalguessin en la comunitat, en la mesura que, deixant d'ocupar el seu lloc de presidents de l'assemblea en les celebracions i la seva missió específica d'animadors de la fe, passessin a ésser protagonistes exclusius de la comunitat cristiana, en tots els seus aspectes i activitats.

"Algú ha dit —segueix el prelat— que la disminució de preveres per manca de joves vocacions és un bé històric relatiu. Afirment que, a mesura que manquin sacerdots, aquests es veuran obligats a donar pas als laics cristians en allò que fa referència als seus propis serveis". Això és cert fins a cert punt —afegeix— perquè si una gran abundor de sacerdots dona peu a ocupar totes les activitats de la comunitat, també ho és que, quan els pastors escassegen o, simplement en manquen, els creients, exposats al caprici de l'espontani de torn, es troben desorientats.

El fet de la realitat de l'Església es pot veure des d'un altre angle: l'absència de jovent. L'Església ha d'ésser com una gran família, referent a edats, on els infants són l'alegria, els joves l'esperança, els adults la fermeza i els avis l'experiència mestra.

A la diòcesi de Madrid

Llum verda a les comunitats eclesials de base

Madrid.— El Consell Presbiteral de la diòcesi de Madrid ha elaborat un document sobre les comunitats de caire humà, en el qual reconeix aquestes comunitats com "un signe de la presència i de l'acció de l'Esperit en l'Església".

El Consell Presbiteral també pressent que avui "el futur i esdevenidor de l'Església està condicionat per la qualitat de la seva vida comunitària", per la qual cosa considera necessari fer un esforç de discerniment per evitar elements negatius i consolidar els elements positius.

Les comunitats eclesials —diu una de les propostes— "són un àmbit privilegiat per a viure intensament la vida de l'Església i realitzar la seva missió enmig del món", mentre que l'altra reconeix el valor de les noves comunitats per a reconstruir el teixit comunitari de l'Església", perquè hi sorgeixen més fàcilment carismes i ministeris que fan a tots els membres de la comunitat més responsables en la vida i missió de l'Església.

El consell presbiteral, en el seu document, presenta les relacions que han d'haver-hi entre aquestes comunitats eclesials i la institució parroquial, els moviments apostòlics i amb la vida i ministeri dels preveres.

Segons aquest document, "ha d'haver-hi un canvi seriós i fonamental en l'estructura, organització i funcionament de la parròquia tradicional, que pot beneficiar-se molt dels valors que porten a l'Església aquestes noves comunitats", mentre refusa una sistemàtica resposta a la institució des de l'experiència comunitària.

Referent als sacerdots, als quals el document demana que "mirin amb simpatia el moviment de les petites comunitats eclesials, assenyala els aspectes més positius d'ajut que han rebut d'aquestes comunitats.

Monsenyor Delicado:

Importància ecumènica del matrimoni mixt

Valladolid.— "Celebrem la setmana de pregària per a la unió de les esglésies cristianes. A vegades, el matrimoni és el punt de cristallització més càlida d'aquest ecumenisme" remarca monsenyor Delicado Baeza en una carta que titula "Família Ecumènica".

"Davant d'aquest fenomen —afegeix— hi poden haver diverses actituds: La del refús, pels perills que comporta el matrimoni mixt per a la vida de fe, i la d'entusiasta recomanació, a l'extrem oposat. També la de senzill acceptació, per ésser fets que sorgeixen de la vida mateixa, la qual, amb les degudes condicions exigides per la fe i la moral catòliques, acompanyades de la llibertat i el respecte personals, poden ésser una experiència positiva de relacions ecumèniques en una comunió de vida en què es comparteix tot però en la qual s'ha de respectar el santuari de les consciències. Aquesta és la posició de l'exhortació apostòlica "Familiaris consortio".

Després de remarcar que la preparació per aquesta mena de matrimonis, ha d'atendre's a les peculiars condicions en les quals es desenvolupa la vida conjugal i familiar i les obligacions de la part catòlica referent al baptisme i educació dels fills en l'Església catòlica, afegeix: "No han de sorprendre aquests deures. Les exigències de la caritat, per més fortes que siguin, no poden dispensar de les que es deriven de la mateixa fe.

POSTRES DANONE

Tres deliciosos suggerències Danone pel seu postre d'avui.

Danone l'ofereix fins a sis postres deliciosos, alimenticis, frescos i naturals perquè pugui escollir i variar cada dia.

Avui, per exemple, li sugereix les Cremes casolanes, tant naturals, el Flam d'ou, de llet i ous frescos, un gran aliment, i la Crema de xocolata amb nata, pur xocolata cremós i nata fresca.

Avui, un **DANONE**

Quin prefereix?

Aliments frescos i naturals

A Txecoslovàquia

Terror stalinianà contra els catòlics

Praga.— La policia secreta a Txecoslovàquia segueix actuant, com en temps de Stalin, contra els catòlics militants i els sacerdots. La seva acció, segons sembla, es dirigeix a la destrucció de l'Església i de les publicacions religioses clandestines.

Després de l'assalt a l'asil de capellans vells de Moravec, Bohèmia, en el qual uns 150 milicians armats i amb gossos policies registraren l'edifici i van segrestar a més a més de literatura religiosa nombrosos objectes de valor —segons comunica l'Institut anglès per a la investigació de la religió i el comunisme, "Keston College"—, fa poc fou registrat un dels "Convents de Concentració", creats després de la dissolució de les cases religioses a Kadan, també a Bohèmia. Uns 40 agents del servei de seguretat de l'Estat, entraren amb gossos a la casa. L'acció era dirigida per una "secretaria eclesiàstica" estatal de Pilsen.

El registre va durar tot el dia; durant la nit els agents van fer guàrdia amb els gossos. L'endemà continuà l'escorcoll i l'interrogatori a les religioses. Els agents buscaven majorment textos multicopiats i "habitacions ocultes on poguessin haver-hi polonesos amagats. Van confiscar dues multicopistes i 19 màquines d'escriure, objectes litúrgics, com també textos religiosos que havien estat preparats per les monges.

També continuen els processos de les autoritats contra els sacerdots catòlics. Van detenir el rector Radim Hložanka després d'haver trobat, a casa seva, una màquina multicopista.

Se sent adulta

L'Església catòlica africana prepara un Concili

París.— L'Església catòlica se sent adulta, té necessitat d'esdevenir ella mateixa i, consegüentment, de despendre's de la tutela cultural i teològica de l'Església europea, convocant un concili africà.

Es aquest el missatge que han vingut a portar a Europa, particularment a París i a Brussel·les, dos teòlegs africans, els pares P. Hagba, S.J., Professor de la Facultat de Teologia d'Abidjan, i Nicolas Ossama, S.J., Superior del Seminari de Mvolye (Yaounde).

"Nosaltres volem que aquesta idea guanyi cada vegada més adeptes", ha declarat el pare Hegba durant un esmorzar de premsa a París. "L'Àfrica pateix, en l'actualitat, una mutació profunda. No vol ja ser tractada com a objecte de sol·licitud sinó com a subjecte. Cal que diguem ben clar com s'ha de fer el cristianisme a l'Àfrica. Cal combatre plenament aquesta mentalitat infantil, maternal", ha dit seguidament.

Interrogats sobre l'ecumenisme cristià a l'Àfrica, ambdós teòlegs han precisat que tots els encontres de les esglésies cristianes, fossin catòliques o protestants, eren "ecumènics a l'Àfrica", aplegant, alhora, l'Àfrica francòfona de majoria catòlica i l'Àfrica anglòfona, de majoria protestant.

El problema existeix també amb els musulmans, els animistes. "En realitat, ¿per què l'Àfrica és més cristiana que musulmana s'han preguntat els teòlegs.

Concretament el concili podrà estudiar els problemes essencials pels catòlics africans: la personalitat africana de l'Església que és "part activa i no sucursal", els problemes de la família sobretot pel que fa a la bigàmia, i l'eucaristia amb la utilització del blat vingut d'altres llocs.

Ni una més gran llibertat, ni tan sols el més ample ventall de possibilitats de realització que s'ofereixen a les dones europees, impedeix que en un nombre gens menyspreable continuïn sentint-se atretes per la vida religiosa.

Quatre vegades més nombroses que no pas els homes

Les dones europees continuen atretes per la vida religiosa

Madrid.— Amb motiu de la recent creació de la Conferència Europea de Religiosos, el butlletí de la Conferència espanyola facilita les dades següents dels religiosos a Europa:

	Homes	Dones
Alemanya Federal	9.000	60.000
Austria	3.000	10.000
Bèlgica	6.300	30.000
Espanya	20.000	63.000
França	14.000	77.000
Gran Bretanya-Galles	3.800	10.700
Grècia	100	200
Irlanda	3.600	14.500
Itàlia	27.800	138.000
Malta	600	1.500
Holanda	7.000	23.000
Països nòrdics	220	1.200
Polònia	7.000	24.000
Portugal	1.600	8.000
Suïssa	2.100	9.500
Iugoslàvia	2.500	5.000
Total	108.620	475.600

Falten totes les religioses de clausura, que podrien ser unes 40.000; tampoc es compten els religiosos europeus que treballen en altres continents. També ens manquen les dades —ínfimes— de Turquia, Escòcia i Luxemburg. Perquè aquestes dades tinguessin un valor significatiu caldria expressar-les en % sobre el nombre de catòlics de cada país.

YOGHOURT DANONE

amb la gent sana

Per encetar el dia amb un somriure, avui, més que mai, ens cal una alimentació equilibrada i sana.

I per fer-la més rica i variada, Yoghourt DANONE, l'aliment natural, sa, nutritiu i lleuger que agrada a tothom, a totes hores.

Avui, com sempre, DANONE està amb la gent sana.

Aliments frescos i naturals

Ramon Parés i Farràs és un professor de la Universitat. El seu treball ha estat fonamentalment de recerca científica, formació de nous investigadors, professors i tècnics en el terreny de la microbiologia. No obstant això, des del principi de la seva carrera ha dedicat considerable atenció a l'assaig i a la divulgació científica en temes de biologia, coneixement científic en general i ensenyament superior. Algú ha dit també que en els seus escrits hi ha sempre una mena de discret deix de poesia. Ha tingut algun paper en els afers universitaris dels darrers deu anys, havent estat degà de la Facultat de Biologia. Té més d'un centenar d'articles especialitzats, a part de cinc llibres i altres nombroses publicacions curtes en revistes generals i diaris. És un home de seny, cristià convençut, liberal però respectuós amb la tradició, i d'una catalanitat profundament arrelada.

L'Atlàntida i els mites catastrofistes

El catastrofisme ha jugat un gran paper al llarg de tot el desenvolupament de la cultura occidental. La catàstrofe és un daltabaix que posa sobtadament fi a l'argument i pot tenir una envergadura variable. La gran catàstrofe és el final de la Humanitat. Hi ha també catàstrofes més petites com la mort de l'heroi, víctima de les circumstàncies i el destí, la destrucció d'una ciutat sencera o la destrucció de tota una civilització. En aquests casos la resta dels homes continua fent el seu camí.

Avui torna a ser moda el catastrofisme, quan ja ha estat totalment eliminat del món de la ciència. És més que probable que en la història de la terra els fenòmens de tipus catastròfic hagin tingut sempre un marc limitat i que en el futur càpiga esperar que les coses continuïn així molt de temps. No obstant això, hi ha una gran sensibilització en tot el món de cara a la perspectiva dels desastres definitius; així tenim l'amenaça de la guerra atòmica, de la superpoblació unida a la fam, a la pol·lució i a l'esgotament dels recursos materials i energètics.

Nostradamus

Aquest any a França s'han venut més de tres-cents mil exemplars de les "Centúries" de Nostradamus. Aquest fou un cèlebre astròleg a la cort d'Enric II de França al Renaixement. Fou una d'aquestes personalitats extravagants que han existit en totes les èpoques en què s'han operat grans canvis socials o, com a mínim, la seva influència ha estat particularment forta en aquestes èpoques. Cagliostro i el mateix Paracels són figures d'aquesta mena. Els coetanis més prestigiosos i no precisament reaccionaris els tractaren sempre durament, com Fernel tractà Nostradamus. Després han estat sovint mitificats i en aquest sentit trobem que Goethe posa en mans de Faust el llibre de Nostradamus. Ara, després de cinc segles, l'home contemporani, el que ha contemplat el salt a la lluna i el que utilitza els ordinadors i els avions ultrasònics, s'engresca llegint les prediccions funestes que segons el referit llibre tenim a la vista.

Es podrien escriure grossos volums sobre el catastrofisme en els seus diferents aspectes sense esgotar el tema. No hi ha cap dubte que és un fenomen cultural i sociològic important. Altra cosa seria dir que mereix crèdit de cara a la previsible realitat d'una catàstrofe objectiva. Moltes vegades, però, cal reconèixer que hi ha una connexió remotíssima amb fenòmens reals.

L'Atlàntida

Un exemple de catàstrofe que ens ensenya molt bé com s'originen aquestes conviccions i com arriben a

durar és el cas de l'Atlàntida. Voldria posar-lo com un model realment interessant.

La primera versió de l'Atlàntida es deu a Soló, un dels llegendaris set savis de la Grècia antiga. És una figura escaient encara a l'home d'avui, com un vell model d'un savi pairal i simpàtic. Intentà regular els costums dels atenesos amb les seves cèlebres lleis i, després d'haver assolit de promulgar-les, sabent que és difícil aconseguir a tothom, prengué el trànsit marítim com a pretext d'un viatge i s'acomiadà per deu anys. A Egipte sentí el relat sobre l'Atlàntida per veu dels sacerdots de Sais. Es proposà de fer-lo conèixer als grecs en un poema que empenygué a la vellesa i no tirà endavant esfereït de la magnitud de l'obra.

Plató més tard, quatre segles abans de Crist, també va sentir-se captivat pel tema de l'Atlàntida, possiblement a través d'una versió egípcia, iniciant un poema extraordinari que deixà a mig escriure per posar-se a treballar en les "Lleis". A part del preàmbul de "l'Atlàntic", n'hi ha un passatge al·lusiú en el "Timeu", del que aquell havia d'ésser una continuació.

Després de vint-i-cinc segles, ambdós passatges inspiraren el nostre Verdaguer a escriure allò que la vellesa impedí a Soló, malgrat que aquest deixés dit que la vellesa li havia donat un deliciós lleure, tant per a aprendre sempre coses noves com per a disfrutar amb tot el que alegra el cor dels homes.

Tothom ha sentit parlar que la explosió del Krakatoa ha constituït una de les catàstrofes més terribles dels temps històrics, però n'ha existit una altra de més gran molt semblant. A la part meridional del mar Egeu hi ha una petita illa anomenada Thera. Té forma de mitja lluna amb les banyes mirant a l'oest. Es tracta realment d'un gran cràter volcànic. Les excavacions han posat de manifest que als voltants de l'any 1470 abans de Crist aquesta illa era molt més gran i s'hi desenvolupava amb esplendor un dels centres principals de la cultura minoica, uns cent quilòmetres al nord de l'illa de Creta, on es trobava el focus principal d'aquesta cultura. Thera va explotar com el Krakatoa, però amb una força cinc vegades superior. Va quedar tot destruït i el sisme submarí que produí va arruïnar tot el litoral de Creta.

Des de fa temps els historiadors sabien que la civilització minoica va acabar-se sobtadament, però fins les relativament recents excavacions de Thera no se n'havien pogut averiguar les causes. La civilització grega tardà mil anys per arribar de nou a un nivell comparable.

Probablement l'explosió de Thera no va produir tants morts com la del Krakatoa per la senzill raó de la molt més petita densitat de població; però, en canvi, constitueix l'única explosió volcànica que ha destruït no tan sols unes ciutats sinó tota una cultura.

Els egipcis contemporanis de la civilització minoica registraren l'explosió de Thera potser d'una forma relativament confusa. Gairebé mil anys després els grecs van recollir aquesta narració. Possiblement en fer-ho no podien creure que al mar Egeu, al lloc on ja només hi havia unes petitíssimes illes, hi haguessin pogut prosperar les grans ciutats de què parlaven els egipcis. Si a més a més pensem que la seva intenció en recollir la història era fonamentalment moralitzadora, comprendrem que la situessin cap el llunyà oest, anomenant Atlàntida la ciutat destruïda. Com a resultat d'això, moltes persones han arribat després a creure que l'Atlàntic és el lloc on es va enfonsar tot un continent, perdent-se amb ell tota una civilització.

La Geologia moderna ha deixat ben clar que no hi ha cap continent enfonsat a l'Atlàntic i que Amèrica s'ha anat allunyant d'Àfrica i d'Europa per un fenomen denominat separació de plataformes tectòniques.

La ficció de l'Atlàntida pot haver-se basat en l'autèntica destrucció d'una petita illa com hem acabat d'assenyalar, però el paper que ha jugat i continuarà jugant el mite de l'Atlàntida no té res a veure amb la realitat. El coneixement de la realitat, n'estic completament segur, mai no arribarà a impedir que moltes persones continuïn creient en una ficció completa.

Aprensions futures

És cert que el catastrofisme a occident ha estat fortament inspirat pels llibres del Gènesi que parlen del diluvi. Científicament la història de Noé s'ha identificat amb una gran inundació de la vall del Tigris-Eufrates que tingué lloc cap a l'any 2800 abans de Crist. També coneixem la influència de les profecies de Daniel i de l'Apocalipsi en l'expectació de la fi del Món que en repetides circumstàncies ha originat fenòmens d'histeria col·lectiva. Ben segur que en els anys que han de transcórrer fins al termini d'aquest segle, es manifestaran d'una forma o altra apreensions del tipus que s'experimentaren en el món cristià en arribar el primer mil·lenni de la nostra era. Cal tenir en compte, però, que avui aquesta mena de sentiments són molt més forts i corrents en els no cristians, deixant a part els adventistes i algun altre grup més reduït. La veritat és que raonablement hom no pot preocupar-se per altres catàstrofes que aquelles que poden derivar-se dels mateixos homes, enfront de les quals sempre és possible adoptar una estratègia eficaç.

En tot el que fa referència al catastrofisme, el cristià no pot perdre mai de vista que Déu es immensament profund i al mateix temps, com va dir Einstein, no té cap mena de malícia. Els poca-soltes som els homes.

Ramon Parés Farràs

A propòsit de la XXIX Diada Mundial de la lepra

En la Diada Mundial de la Lepra, és bo fer saber a l'opinió pública allò que avui en dia significa aquesta malaltia, quines són les accions que la societat pot emprendre a favor dels qui n'estan afectats, i citar també les associacions benèfiques que cada dia treballen en aquest camp.

La lepra és la menys encomanadissa de les malalties infeccioses. Tan sols la convivència durant molts anys amb un pacient permet el contagi, tot i que això no sigui ni freqüent ni cons-

tant. Les condicions climàtiques, el medi ambient, y el subdesenvolupament n'afavoreixen l'expansió en certs països entre els que, sortosament, no hi ha el nostre.

D'altra banda, la lepra és, avui, una malaltia del tot curable, i per tant la societat no ha de rebutjar ni marginar els qui la pateixen. Un pacient afectat de aital malaltia no pot encomanar als qui treballen amb ell; i un cop posat en tractament no requereix cap altre mesura per la qual

cosa no ha de ser discriminat ni ha de portar damunt seu, com abans, l'etiqueta d'un mal incurable que arrossegaven ells i les seves famílies. Avui, la societat pot i deu integrar-los sense distincions.

Tot i que a Espanya, y específicament a Catalunya, el nombre de pacients afectats de lepra sigui relativament limitat, no s'ha d'oblidar la feina callada i eficient que porten a terme cada dia institucions exemplars com el Patronat de "Damas de San

Lázaro". Les seves preocupacions econòmiques i solucionant malalts, els pacients ja curats i els seus familiars, amb aportacions econòmiques i solucionant-los els problemes que se'ls presenten a cadascun, complementen de manera eficaç i insubstituïble el treball mèdic assistencial.

Que serveixin aquestes ratlles per a recordar una vegada més a la nostra societat que aquesta malaltia no és pitjor que moltes

d'altres, ensems que em permeten agrair públicament el lliurament i l'eficient tasca dels qui treballen moltes hores desinteressadament a favor d'aquests malalts.

Prof. J. M. Mascaró
Catedràtic de Dermatologia
Facultat de Medicina i
Hospital Clínic de Barcelona

L'amor encara és viu

Fa temps que en vaig dir alguna cosa, de l'amor, tot declarant que no volia parlar del matrimoni ni del divorci. Avui, però, voldria parlar del matrimoni i de l'amor.

Ves per on, les circumstàncies de la vida ens portaren (a la meua esposa i a mi) fa uns dies a Montserrat, i la benvolença d'uns amics ens permeté de participar en un aniversari molt íntim i molt normal d'un matrimoni de molts anys. Tan íntim i tan normal, que el celebren cada any, allà on es trobin.

El que passa és que, a mesura que passa el temps, té una certa importància més remarcable: aquest any celebraven el 57è aniversari del seu matrimoni.

La celebració ha consistit en una missa a l'altar de sant Josep, del cambril de Montserrat, oficiada per pare prior, el nostre benivolgut pare Sebastià, com a ell i a nosaltres ens agrada d'anomenar-lo. A l'homilia ha parlat de la confiança (segons digué, síntesi de la fe, l'esperança i l'amor) i de com és possible fer camí per la vida, casat o religiós, si es té

confiança en Déu i en les persones.

Jo no podia estar-me de passar la mirada del sant Josep del retaule al marit que, gairebé cec, també tenia els ulls fets en el sacerdot i en la imatge. La seva situació actual no li permet pas, ara, altra cosa que fiar-se dels altres. Em dona la impressió, però, que sempre ho ha fet. Amb deu fills escampats per Catalunya, casats, monjos i religioses; professional forner fins a la jubilació, ara no pot ja menar l'activitat d'anys enrera.

Però, pastar el pa de cada dia per a tanta gent i ficar-lo al forn, per a guanyar-se'l per al' esposa i la fillada, fou una ruta, si bé blanca i lluminosa, també plena de gotes de suor i de cremades constants, que no hauria pogut seguir sense molta confiança.

Mantenir l'amor durant cinquanta-set anys de matrimoni i sostenir-se mutuament, és una proesa. Però, sabeu? no hi ha cap periodista que se n'hagi assabentat. Tenen tanta feina, pobrets, comptant i recomptant els expedients de divorci que han

entrat als jutjats durant el mes de setembre!

Ja ho veu vist, oi? Tant de soroll de l'esquerra sobre la urgència de la llei de divorci i, si compten bé, potser els dits de les mans els seran suficients. Tant de rebombori acovardit des de la dreta i, malgrat l'aprovació d'aquest text legal, encara hi ha matrimonis que celebren el 57è aniversari.

Aquesta era la meua meditació anant, amb la mirada extasiada, de la Santa Família de l'altar a la família santa dels reclinatoris. (Què? No s'adreçava sant Pau als "sants" de les seves comunitats?).

I no podia evitar que la imaginació se m'escapés cap als "Fruits saborosos" de Carner:

"Vellegen els amics igual que llurs amigues / i parlen un finísim capvespre de tardor: / —Es dolç el nostre amor i ja no vol fatigues. / Somriure de cap-blancs, conversa en un racó.

I avui encara sou plaents per als amics, / ametlles duradores, ametlles delicades / que amaguen les blancors una mica arrugades / en els vostres velluts suaus i fredolics".

(Les gracioses ametlles)

Perquè, malgrat la ceguesa dels homes que escriuen sobre el món d'avui, existeixen realitats d'aquestes en molts matrimonis d'ara.

L'amor, la fe, la gràcia de Déu? Potser, de tot una mica. El que importa és constatar que d'aquests aniversaris i commemoracions, any avant, any enrera, se'n celebren: que vol dir que aquella estupidesa de "matrimoni, tomba de l'amor" no es pot sostenir seriosament. Amb tot, el meu profund respecte per a les dissortades excepcions.

Amics Solà-Franquesa: tingueu la seguretat que "avui en-

Malgrat el pas dels anys, la il·lusió persisteix i continuen caminant junts per aquesta vida.

cara sou plaents als amics", perquè el vostre amor és dolç i permanent. I ens és un exemple i un esperó. Déu us pagui la llum dels vostres ulls cecs, bon amic. Beneïda benaurança de les vostres obres de misericòrdia d'enamorada, muller fidel.

No sou notícia, esposos en

pau, ja ho sabeu. Però no sembla que això us preocupi gaire. A mi tampoc, és veritat. Podríem dir imitant Galileu que, diguin el que diguin els diaris, per a molts matrimonis de casa nostra l'amor encara és viu!

Lluís Badia i Torras

MOVIMIENTO	1. Inicial			
POSTURA	1.A	1.B	1.C	1.D
RESPIRAR	1/E x 3 = 84	1/E · 10	1 · 10	E · 10
tiempo en segs.				
FIGURA				
CUERPO				
ORIENTACION	N			
PESO	A	D	A	A
RECUERDO	relajarse respirar	separa a l'pierna i equilibra	brazos al frente	flexión

"Tai-Txi salut" per a assolir l'harmonia interior

Aquest és l'autèntic TAI-TXI salut. El dels hospitals, centres de recuperació funcional i escoles. El que practiquen els esportistes en acabar els seus exercicis, les mestresses de casa per a mantenir una línia agradable, els executius d'empresa abans de prendre decisions, el que en els centres de recés espiritual predisposa a la meditació mística.

El TAI-TXI de la salut és un exercici, successió encadenada i contínua de moviments circulars, harmònics i equilibrats del cos, executats lentament, suaument i relaxadament, regits per la ment i coordinats per la respiració.

Avui practiquen TAI-TXI, a més de 800 milions de xinesos, homes i dones d'arreu del món.

Organització TAI-TXI d'Espanya (OTE) ofereix als lectors de "Catalunya Cristiana" aquesta fitxa retallable que pot facilitar llur memorització i pràctica, l'adquisició del costum de la respiració correcta, la tranquil·litat mental, la flexibilitat de l'infant, la força d'un llenyataire...

Comenceu a practicar aquest primer moviment avui mateix; demà ja n'observareu els resultats.

OTE a CENTRE PASSATGE, passatge Mercader, 13 (Mallorca-Balmes), de Barcelona, ofereix cada dilluns, de les 7 a les 8 del vespre, sessions d'iniciació per a tothom i forma monitors i auxiliars per a d'altres centres que ho desitgin practicar.

OTE disposa de material per a la pràctica individual en privat, que pot demanar-se a l'Apartat 8080, Barcelona. Telèfon 230 64 78 o al Centre Passatge.

La renovació del vocabulari popular

No solament quant a renecs i paraules gruixudes, sinó fins i tot tractant-se de política i de passatemps, la semàntica ens fa anar de corcoll més d'una vegada. Temps era temps cada cosa tenia un nom —el seu— i calia fer mans i mànigues, en voler-li'l canviar, per tal que la gent acceptés el canvi de bon grat. En tal cas el diccionari normatiu representava el primer pas encaminat a la promoció del canvi tot cercant, si més no, el beneplàcit de les minories més intel·lectualitzades del país.

Tenint en compte, doncs, la marxa inevitablement peresosa del nostre normatiu per camins laberíntics, embrossats i farcits d'entrebancs de tota mena col·locats a posta, comprendrem perfectament que la intromissió d'un nou mot en el vocabulari popular constitueix per ell mateix un petit esdeveniment... I ara ens trobem que, apressats pel futur del nostre incipient Estatut i una mica atordits per l'embalut de la feina que ens ve al damunt per a poder ordenar totes aquelles coses que des de Madrid i encara que sigui a contrarcor se'ns van concedint, el diccionari se'ns fa vell a marxar forçades entre les mans, tot i les renovades edicions que es van llançant. La corrua de mots que l'I. d'E.C. va donant com a novetats n'arriba, ni de lluny, a coneixement dels catalans considerats com un tot.

Es per això que, emprats moltes vegades de mala manera pels qui necessiten de fer-ne ús sovintment, diguem per exemple els periodistes, solen arribar als lectors d'una manera, si més no, incorrecta —parcialment o totalment.

Amb les més que justificades ganes de bandejar els barbarismes que s'han anat imposant durant la quarantena nefasta, a vegades els qui tenen a les mans les eines adequades per a donar bon exemple es passen de rosca en el seu intent de popularitzar un mot o una locució que els ha caigut bé —generalment correcta— en detriment d'una altra igualment irrepresable. Lliureu-nos, Senyor, dels eruditíssims!

Així hem pogut constatar com s'ha volgut introduir i popularitzar el modern "cap de setmana" (entre nosaltres) amb total exclusió de "fi (o "final") de setmana", quan volem referir-nos a la ja poc menys que reglamentària festa setmanal disabte-diumenge. I els pocs correctors d'estil professionals amb què comptem, tots a l'una, han foragitat sense miraments la segona locució, acusada de flagrant barbarisme. Així mateix un fabulós invent, un divertiment o joc de paraules **cruciforme**, és a dir, combinant les paraules en forma de creu, arribat a nosaltres en ple dejuni de premsa en català, ha estat apartat de la circulació normal pels nostres zelosos correctors, tot i la pertinent inclusió del mot en el

diccionari de l'Alemanys. I consecutivament, "crucigrama", que passa per les seves mans queda convertit en "mots encreuats".

Que consti ben clarament que jo no tinc res a dir en contra de "cap de setmana" ni en contra dels "mots encreuats". Però tampoc no tinc res en contra dels seus respectius equivalents "fi de setmana", (a no ser que acceptem que la setmana comença en diumenge i que a un "capdavant" no correspon pas un inexistent "capdarrera" i vulguem dir-ne, facciosament, "cap-i-cua de setmana"), i "crucigrama".

A mi m'agradaria molt més que els correctors de professió, des del seu enlairat lloc de comandament, reconeixessin que, si bé és lícit de recer-car nous vocables i noves expressions, no ho és, en canvi, de marginar les ja existents, ans al contrari convinguessin que no és cosa bona per a la nostra sotraguejada llengua el canvi d'unes ales perfectament aptes per al vol a què són destinades per unes altres igualment bones —repeteix— però no pas millors. Estalviem-li, si més no, el trauma d'una innecessària operació quirúrgica.

Ernest Corral i Coll del Ram

Reproduïm un article, publicat a l'"Avui", de mossèn Josep M. Bosch, fundador i actualment vice-president de l'Associació Amics de Mozart, de Barcelona, pel seu interès, tant musical com litúrgic.

Un model de música litúrgica

Ningú no pot dubtar seriosament de la qualitat de la música de Mozart escrita per al culte catòlic. Les impressions superficials, que pretenen que és galant o operística, no resisteixen cap anàlisi seriosa i han passat al domini de la niciesia. Però és el cas que existeix una dualitat en la música mozartiana per a la litúrgia, quant a la causa o l'origen de la seva composició: una part, la més petita, fou escrita, diguem-ne, espontàniament i sense traves; l'altra, per encàrrec i exigència del príncep i arquebisbe Colloredo, que s'havia proposat la reforma d'una litúrgia barroca, que trobava massa llarga i poc concisa. I Mozart va compondre, naturalment, obligat o lliure, d'una manera diferent en cada cas.

Però les diferències entre les dues menes de música eclesiàstica no n'afecten la "qualitat"; en totes dues Mozart es manté en un altíssim nivell del seu art, de la seva, diríem avui, professionalitat. I aquesta disponibilitat, aquest respecte a si mateix i al seu "ofici", tant si treballava lliurement com si ho feia per l'obligació que comporta un encàrrec, és una lliçó magnífica en tants ambients que postulen la llibertat absoluta com a condició indispensable de l'obra ben feta.

Podem preguntar-nos sobre la raó última de la vigència de la música religiosa mozartiana —i també d'altres mestres barrocs i clàssics—: ¿per què la música de Mozart en els textos del salm "Laudate Dominum" o de "Ave verum" no ha estat mai superada ni igualada, fins al punt de ser escoltada amb emoció i reverència en el nostre context cultural, tan diferent i ideològicament tan allunyat del context del segle XVIII? Si anem esbrinant-ne les causes, hi trobarem la fe autèntica de Mozart i la seva comprensió profunda dels textos litúrgics, testimoniades per la mateixa música i una documentació abundant; comprendrem, evidentment, que la força expansiva del geni, que ens ha arribat viva i poderosa, n'és un motiu de pes. Però hi ha quelcom més decisiu encara històricament, que en determinà l'esplendor al seu temps i n'ha garantit la pervivència fins al nostres dies, i és això: un llenguatge musical ple de significat i perfectament comprès i

acceptat pels contemporanis de Mozart; perquè no era ni un llenguatge nou ni cercava la novetat ni l'originalitat, sinó que era conegut, habitual, tot i que, això sí, era portat a l'extrema perfecció d'estil.

El llenguatge musical mozartian era com la lluna quan fa el ple; havia estat preparat, al llarg dels segles, per generacions de músics, creadors o artesans, que no havien tingut la pruija de l'originalitat ni la conquesta d'un auditori vast, sinó el gust del coneixement i la pràctica més acurada de l'ofici. Era un llenguatge, decantació d'altres estils i del barroc, que havia esdevingut "clàssic", és a dir, "modèlic". Quan Mozart se serví de la música "clàssica", aquesta forma havia arribat a un equilibri que s'assembla molt a la perfecció. Es per això que esdevingué "model" i, per aquest fet, capaç d'ésser imitat, transformat, adaptat, viscut d'una altra manera, però situat en la direcció del millor servei del culte i alhora del poble de Déu. Perquè només els models dignes d'aquest nom són realment divulgats i veritablement "popularitzats", és a dir, usats entrançablement pel poble.

L'obra ben feta té transcendència, sobreviu i esdevé de tots. ¿No és curiós, per exemple, de saber que la melodia natalenca, popular internacionalment, la "Stille Nacht", la "Santa nit", obra del contemporani de Mozart, Franz Xaver Gruber, és simplement la reducció d'una partitura més important, destinada a la missa del gall del poblet de Hallein i que ens ha pervingut, perquè és modèlica, malgrat la seva destinació humil a una església rural?

Resumint: en aquests temps nostres, de tan poc segura font popular de la música destinada al culte i a la participació del poble de Déu, és bo que reflexionem sobre l'enorme importància de la qualitat de la música al temple. Si "ad altiora nati sumus", si el destí de l'home és la salvació per voluntat de Déu, cal que el camí en tots els ordres i, és clar, també en el litúrgic, sigui el d'una voluntat de perfecció; que al temple hi hagi viva la participació popular, la del poble, enlairat l'esperit cap al Creador, mogut l'esperit per la força de la millor música possible.

Josep M. Bosch

Veredictes del concurs J. Cererols

Montserrat.— S'ha fet públic el veredictes final del concurs internacional de composició musical Joan Cererols, organitzat per l'abadia de Montserrat. El resultat és el següent:

Primer premi, de mil cinc-cents dòlars, repartit "ex aequo" entre les obres **Coda** del senyor Piotr Moss, de Varsòvia (Polònia) i **Ex hac lacrimarum valle**, del senyor Erhard Karkoschka, de Stuttgart (Alemanya Federal).

Segon premi, de mil dòlars, a la composició **Soli Virgini Mariae Gloria**, del senyor Christophe Loten, de París (França).

Tercer premi, de cinc-cents dòlars, a la composició **Diatonia'81**, del senyor Pa'szti Miklós, de Budapest (Hongria).

Accèsit, de cinc-cents dòlars, a la composició **Rosa mystica**, del senyor Bernhard Lewkovitch, de Copenhaguen.

Aquestes cinc composicions seran executades per primera vegada, en sessió extraordinària, per l'Escolania de la Basílica de Montserrat, el dia 30 de maig, festa de la pentecosta.

Com deveu saber, aquest concurs internacional de composició de música religiosa va ser convocat l'any 1980 amb motiu del tercer centenari de la mort de Joan Cererols i Fornells.

Parròquia de la Sagrada Família. Festa literària

A la parròquia de la Sagrada Família, de Barcelona, el passat 29 de desembre, vam celebrar una Festa Cultural amb motiu del II Concurs Literari de Nadal dins el marc dels actes programats per a festejar la Sagrada Família i el Nadal.

La Secretària del Concurs va llegir l'acta en la qual s'expressaven els motius de la convocatòria del certamen i era proclamat públicament el veredictes. Foren rebuts 140 treballs, dels quals 109 eren de poesia (99 en català i 10 en castellà) i 31 de prosa (21 en català i 10 en castellà).

El jurat, compost per Octavi Saltor i Soler, Leandre Amigó i Batllori i Josep M. Rovira i Artigas, va atorgar tres premis i un accésit a cada premi, als sis treballs de poesia més ben qualificats; dos premis, amb un accésit a cada un d'ells, a les quatre millors composicions en prosa, i un premi especial per a infants al treball presentat per dues nenes d'onze anys.

A continuació hom va donar a conèixer els noms dels autors dels treballs premiats i se'ls va fer lliurament del guardó obtingut. Les poesies premiades van ser llegides pels mateixos autors, tal com és costum en tot certamen literari.

El membre del Jurat, Sr. Leandre Amigó, va fer una Glossa Literària comentant el llibre publicat darrerament pel poeta Octavi Saltor, el qual no va poder assistir a l'acte per malaltia. Aquesta obra titulada "Nadal, misteri i missatge", és un recull de tankas i sonets que canten el Misteri Nadalenc.

Com a fi de festa es va oferir, als assistents, un recital de cançons i de poemes natalencs.

EDITORIAL REGINA Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....

Carrer..... N.º..... Pis.....

Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuïu al diari "AVUI" a partir del dia 1er del mes vinent

TRIMESTRAL SEMESTRAL ANUAL

Barcelona-ciutat 2.610,- 5.220,- 10.440,-

Catalunya-Estat espanyol

Correu normal 2.455,- 4.910,- 9.820,-

Correu aeri 2.610,- 5.220,- 10.440,-

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:

Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a. Barcelona-7

Església pre-romànica de Sant Miquel de Terrassa. Baptisteri.

TERRASSA —Mura

El 21 de febrer

Visitem el museu d'art instal·lat al **CASTELL-CARTOIXA DE VALLPADÍS** (s. XII). Conté pintures i escultures dels XII als XVIII, ceràmica del s. XV al s. XIX, camafeus i esmalts del s. XVII al s. XIX, pintura i escultura del s. XIX, amb firmes destacades. Cal esmentar un sarcòfag metàl·lic paleocristià (II i III), una fíbula visigòtica, una làpida votiva amb inscripcions i dos capitells visigòtics (II i III) entre altres peces molt notables.

Veurem, després, les tres **ESGLÉSIES PRE-ROMÀNNIQUES** sant Pere, sant Miquel i santa Maria. La construcció d'aquest conjunt —pertanyent a la seu episcopal d'Egara—, s'inicià al segle IX. D'entre els diversos aspectes que es poden contemplar en aquests interessants edificis, destacarem pintures murals dels segles XII, XIII i XIV, retaules del XV i el baptisteri de planta octogonal i el mosaic a l'església de santa Maria.

Acabades aquestes visites, ens dirigirem, rodejant el massís de St. Llorenç del Munt, a **MURA**.

És un poblet antic i pintoresc amb una església romànica (XI-XII) que té una portalada interessant amb un timpà amb l'escena de l'Epifania i, en els capitells, passatges de la vida de sant Martí. Podrem contemplar-ho abans del retorn a casa.

Preu: 1.300 pessetes.
Viatge en autocar de luxe.

Sorteig-obsequi de llibres.
Places limitades.

Visites als monuments i museus.
Dinar al Restaurant "Cal Carter" de Mura.

"CATALUNYA CRISTIANA"; Sta. Silvia; Tel. 215 37 50, de 9 a 2.

Oriol Muntané

del 26 de gener al 7 de febrer de 1982

GRIFÉ & ESCODA, S. L.

EXPOSICIONS D'ART

Assessor: B. XIRRI MORROS

Avinguda Diagonal, 484 • Telèfon 217 62 19
BARCELONA 6

PELEGRINATGE A CZESTOCHOWA

(si les circumstàncies ho permeten)

DATES: de l'1 al 17 d'agost de 1982

Tan bon punt tinguem la certesa de la seva possibilitat us assabentarem de l'itinerari i condicions.

La **INSCRIPCIÓ** és oberta

Organització tècnica: **VIATGES COSMOS**

Per a informació: **"CATALUNYA CRISTIANA"** c/ València, 244, 2on.

Tots els matins de 9 a 14 h. (Sta. Silvia). Tels. 215 27 39; 215 27 84; 215 28 05.

La sardana i la dansa

Concursos i cursets sardanistes

LLEIDA.— L'Agrupació de Colles Sardanistes de les Terres Lleiditanes ha publicat el resultat final del Campionat Sardanista de la Terra Ferma, en el qual ha assolit el primer lloc, en categoria grans, la colla "Clavellina del Sícors", de Lleida, seguida de la "Jovencells", de Cervera, i la "Dansaires del Sícors", també de Lleida. En la categoria juvenils, els tres primers llocs són per "Estanyina" d'Ivars d'Urgell, "Boixac" de Lleida, i "Garric Garroc" de Palau-d'Anglesola. En la categoria infantil, les puntuacions s'inclinen per "Marinada" i "Poncella bellvisenca", ambdues de Bellvis, i "Llevantina", de Lleida.

CALONGE.— Aquí el concurs és encara una convocatòria, per la qual l'"Anella Calongina" institueix el Guardó Juvenil d'aquest nom, el qual s'atorgarà a un noi i una noia, no més grans de trenta anys, que s'hagin distingit per la seva tasca dins el món de la sardana. Es valoraran també, altres activitats ben definides dintre la cultura popular catalana.

L'adjudicació es farà previ estudi dels candidats que proposin les entitats o agrupacions sardanistes, les quals hauran de presentar un estudi sobre les condicions o mèrits que reuneixi la persona per ells escollida. Aquestes proposicions s'hauran d'enviar a Josep Gendrau, del carrer Enric Lluís Roura, núm. 2, de Calonge, abans del dia 15 del pròxim febrer. El veredict del Jurat es coneixerà el dia 7 de març i el lliurament dels guardons es farà en el curs de la ballada de la tarda de l'aplec que se celebrarà el dia 28 del mateix març.

BARCELONA.— El Consell Municipal del Districte X patrocina una sèrie de cursets d'ensenyament de la sardana, als barris i locals següents: Poble Nou, al Centre Moral del carrer Pujades, 178; inscripcions cada dia, de cinc a nou del vespre. La Verneda, a l'Associació de Veïns, carrer Campo

Arriaza, 101; dilluns, dimarts i dimecres, de vuit a deu del vespre. També al Centre Cultural de La Verneda, carrer Alcalà de Guadaira, 25; cada dia de sis a vuit de la tarda. Barri Besòs, a la Universitat Popular, carrer Prim, 14; dimecres, de set a nou del vespre, i dissabtes, de dotze a una del migdia.

Clot, al Centre Moral de Sant Martí, avinguda Meridiana, 97; cada dia, de set a nou del vespre, i dissabtes i diumenges, de quatre de la tarda a les deu de la nit. Els dies i hores indicats es refereixen, de moment, a fer les inscripcions, i els cursets han començat fa pocs dies.

També a Barcelona, al Casal Montserrat, del carrer de Mercaders, 42, ha començat el dia 9 un curset per aprendre a ballar sardanes, per a nois i noies de més de tretze anys, tots els dissabtes, a les sis de la tarda.

Així mateix, l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona, del carrer Pi, 6, pral., està a punt de començar una nova tanda dels cursets que realitza perennement, per majors de catorze anys. Les classes són els dilluns i divendres, de vuit a nou del vespre, i comprenen teoria i pràctica.

SANT FELIU DE GUIXOLS.— L'Agrupació Amics de la Sardana celebra una curset de sardanes, a partir del dia 17, tots els diumenges, a les onze del matí, al primer pis del nou casino La Constància de l'esmentada vila.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT.— A aquesta ciutat l'entitat Amics de la Sardana, amb els dos anys que porta constituïda, ha desenvolupat una intensa tasca d'ensenyança sardanista a les escoles, que ara ha assolit les xifres de dinou centres escolars amb un total de 1.149 alumnes. A més, cada dimecres al vespre, realitza ensenyament al seu nou estatge del carrer de Rubió i Ors, 232.

Josep Ventura

Fent pinya

La temporada que comença

La temporada d'enguany, en el moment en què surti aquesta crònica, ja s'haurà iniciat; no obstant, el gruix de les actuacions començarà amb el bon temps. Com tota temporada s'obre amb una profunda incògnita, la qual cosa constitueix un dels elements més apassionants de la realitat castellera.

L'aspecte més destacable d'enguany és la celebració de la bi-anual concentració de totes les colles a Tarragona i que ignorem si serà en forma de concurs (com fa dos anys) o simplement una exhibició. Sigui quina sigui la decisió dels organitzadors, podem garantir que serà polèmica ja que ambdues formes tenen els seus defensors i els seus detractors, però serà atacada i massivament participada. Enguany, precisament, se celebra el 50 aniversari del primer concurs modern celebrat a Tarragona. Es digne de mencionar que el qui va presidir el jurat qualificador va ser el mestre Pau Casals.

En un altre aspecte, volem dir que aquest any se celebra el 10 aniversari de l'anada de Valls a

Vilafranca en carro (tal com feien els vells castellers el segle passat) per part dels components de la vilafranquina colla Rabassons. Sabem que volen rememorar l'aniversari amb una sonada anada en carro amb el mateix recorregut. Anirem informant.

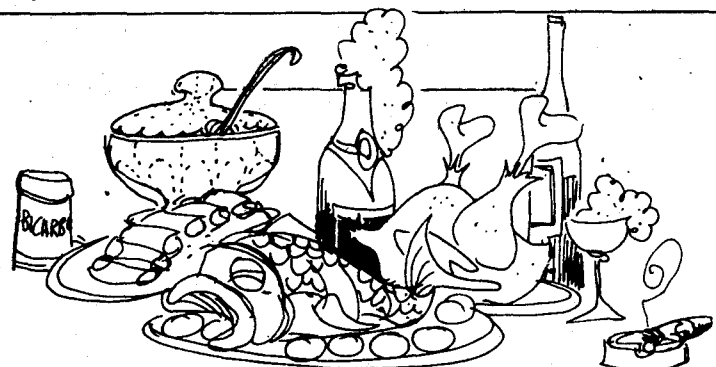
També aquest any hi ha la bi-anual convocatòria del premi literari-periodístic "Força, Equilibri, Valor i Seny" sobre temàtica castellera, les bases del qual publicarem així que arribin a les nostres mans.

Segurament d'altres aspectes singulars hi haurà dins del nostre món, i un d'ells possiblement serà la presència d'alguna o algunes colles a la inauguració del campionat mundial de futbol ja sigui a l'acte estricte o bé als actes culturals-populars que pensa organitzar la Generalitat. La temporada, doncs, s'ha iniciat amb les primeres actuacions hivernals de festa major petita, i aquesta és, ara per ara, la realitat més palpable.

Jaume Casanova
"Crossa"

Cuina

Mª Gloria Muntañola

Pernil dolç a l'Oporto amb espinacs

6 llenques una mica gruixudes de pernil dolç.
50 gr. mantega.
400 d'espinacs congelats.
2 cullerades de farina.
1/2 litre de llet.

Salsa a l'Oporto: 1 pastanaga, 1 ceba, 1 trosset de cansalada greixosa, 25 gr. de mantega, 1 cullerada de farina, 1 cullerada salsa de tomàquet, llorer, farigola, julivert, un quart de litre de brou, un vaset de vi d'Oporto, sal i pebre.

Poseu a coure els espinacs amb aigua bullint i sal durant 5 minuts; després ja els podeu escórrer i passar-los per la màquina.

Poseu en un pot 50 gr. de mantega i 2 cullerades de farina; deixeu-ho coure una estona; després afegiu-hi la llet calenta, a poc a poc i treballant-ho sempre, amaniu-ho amb sal i pebre i afegiu-hi els espinacs.

Salsa: Poseu en un pot 25 gr. de mantega junt amb la pastanaga, ceba, julivert i la cansalada, tot ben trinxat; afegiu-hi una fulleta de llorer i una mica de farigola, deixeu-ho coure una mica fins que agafi color, aleshores afegiu-hi la farina i remeneu-ho fins que tingui un color fosc; afegiu-hi el tomàquet i el brou. Quan comenci a bullir abaixeu el foc i deixeu-ho coure a poc a poc durant una mitja hora. Passeu la salsa per un col·lador fi, torneu-la al foc, amaniu-la amb sal i pebre i després afegiu-hi el vaset d'Oporto.

Presentació: Poseu la beixamel d'espinacs en una plàtera calenta; les llenques de pernil doblegades i cobertes pel damunt amb una mica de salsa. La resta de la salsa serviu-la molt calenta en una salsera.

La partitura setmanal

Fa la la

Canon (3.v.)

Jens Rohwer (1949)

Costums i tradicions

La Candelera a pagès

Antigament, a pagès, dos o tres dies abans del de la Candelera, les dones preparaven les candelles, de diferents colors, per anar-les a beneir a missa primera, o a la major, segons els casos. A més a més de les que repartia el rector, la gent volia que fossin beneïdes les pròpies, aquelles que feien a casa amb els ceruts o rebuig de les bresques, de les quals n'havien expremut la mel. Això en indrets on tenien arnes. D'ací que les candelles fetes amb cera d'abelles fossin més grogues i matusseres.

L'espectacle del dia de la Candelera a les esglésies rurals era deliciós. Abans de la Missa, el rector feia la benedicció i els homes anaven a recollir les candelles amb ordre, sense empentes, però, fillets de Déu!, quan tocava el torn a les dones, allò era una olla de grills.

Hom havia sentit a contar, d'un rector bonatxàs i senzill de mena, que una vegada, davant l'aldarull promogut per "l'embonyec" —així ho deien a les Llosses (Ripollès) on passà el fet— de les dones que volien arribar primer a recollir les candelles, va llençar-les-hi, escampant-les pel temple, ensems que cridava: Cabres, a la

brisca! Aquesta locució era emprada a la comarca quan donaven rama al corral i les cabres que arribaven primer se'n duïen la millor bròsta.

Així, doncs, va comparar-les amb les cabres quan, tossudes i tossades —a cops de cap i de banyes— volen obrir-se pas davant els obstacles o es barallen per aconseguir el millor lloc de pasturatge. Les dones, però, sense fer-ne massa cas es tiraren damunt les candelles com els infants sobre els confits que llençaven, "a bateig", els padrins.

I què en feien —o en fan— de les candelles beneïdes? Uns deien que per a fer fugir les bruixes. Les noies més platxerioses, asseguraven que allunyaven els bruixots donant in-

tenció a la frase, si el qui els ho preguntava era un jove. Enceses a l'estiu un dia de mal temps allunyen les tempestes. En cas de malures, foragiten els mals esperits, especialment quan el perill és de mort. Encara avui, hom les encén per acompanyar el Viàtic.

Les noies se les amagaven dessota el davantal i quan els nois preguntaven de quin color eren, si no "era sant de la seva devoció", o sigui que no li era grat, responien que de "verd espera", "verd que és esperança d'ase", o bé, "color de passa temps". Si el xicot li era agradable, el color podia ser "rosa que l'amor s'hi posa", encara que, generalment, per vergonya no solien declarar així els seus sentiments i els dissimulaven amb les primeres frases dient-les menys seriosament.

Tot plegat feia que la Candelera, a pagès, tingués un encís especial. Com que era festa molt assenyalada, la gent anava a Missa ben vestida i d'una manera singular procurant que els infants fessin més goig que un diumenge qualsevol. Fins i tot a la taula, a l'hora de dinar s'hi notava, l'amo treia el vi de la botella del racó.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

El senyor Puig va al despatx (i 2)

Puig i Roig són dos cognoms molt freqüents als Països Catalans. Sobre llur pronunciació no hi ha cap dubte, si no és que algun castellanoparlant vulgui pronunciar-los tal com els veu escrits. I sabem també, que sempre que una paraula acaba així té la mateixa pronunciació, que és idèntica a tots els que acaben en tx. Aquests darrers són una reduïda minoria i no costa gens aprendre de memòria els d'ús més corrent, que són: capritx, cartutx, despatx, empatx, escabetx, esquix, gavatx, matx, pastitx, sandvitx, tatx. Tots aquests, i algun més de rebuscat que n'hi pugui haver, tenen la particularitat de mantenir el grup tx en tots els mots de la mateixa família en què hom ha afegit una o més síl·labes a aquesta terminació. Així tenim capritxós, cartutxera, despatxar, empatxar, escabetxada, gavatxó, pastitxet, sandvitxos, tatxar.

No passa així amb el gran nombre de mots acabats en ig. Aquests canvien de grafia i de so sempre, en qualsevol dels allargaments que puguin experimentar. Tot això es fa palès en els derivats que fem servir correntment en la conversa diària.

Aquesta font només raja un rajolí. Com que és boja, només diu bogeries. Rebutjo aquesta poma perquè és lletja. Els àrabs tenen la mitja lluna roja. Amb aquests exemples podem observar tots dos canvis, l'ortogràfic i el fonètic si comparem els mots que hi apareixen amb els seus primitius corresponents: raig, boig, rebuig, lleig, mig i roig.

En aquesta ocasió cal recordar la norma ortogràfica que diu que abans de e i de i s'escriu gairebé sempre g i no j. Ho podem comprovar, per exemple, en la conjugació del present d'indicatiu del verbal trepitjar, el primitiu del qual és trepig, i fa: trepitjo, trepitges, trepitja, trepitgem, trepitgeu, trepitgen; i en la del verb fugir: fujo, fuges, fugiu, fugim, fugiu, fugen.

Falta encara parlar del plural dels substantius i dels adjectius acabats en ig. Jo ensenyo, tal com havia après, que l'únic plural correcte és el d'afegir una s: raigs, passeigs, disegs, goigs, enuigs. I denuncio com a vulgar i incorrectes els plurals com desitjos o rojos, encara que darreirament he vist que algunes gramàtiques els admeten com a forma secundària en el llenguatge col·loquial. Són formes que fins i tot són esmentades en la gramàtica pòstuma de Pompeu Fabra, el qual recomana d'abstenir-se'n, si més no en el llenguatge escrit, però no les condemna definitivament.

Perles ortogràfiques

Els Reis venen per el nou itinerari. Ho hem pogut veure en cartells enganxats a les parets de tot Mataró, anunciant la cavalcada. Venen ha de dur accent, si no, és del verb vendre, i la combinació per el és inexistent en català. Ha de ser pel nou itinerari.

Albert Pera

Un llibre

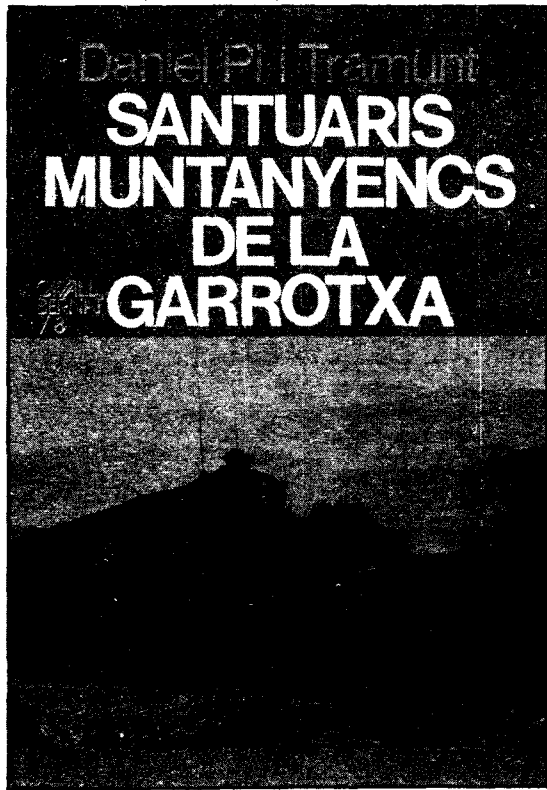
Divuit santuaris de La Garrotxa

Tinc la impressió que aviat el Principat de Catalunya tindrà catalogats, fotografiats i estudiats tots els edificis romànics existents... Fora bromes, l'interès per les nostres vetustes construccions, especialment les religioses està donant resultats esplèndids. Ara mateix ens arriba un exemple amb el llibre de Daniel Pi i Tramunt (1) que apareix a la col·lecció Cavall Bernat que tants llibres interessants hi té, i dels quals ja hem parlat altres vegades en aquestes planes. Aquest treball merescut un accésit al XV Premi "Sant Bernat" convocat per la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya.

Aquesta interessant anàlisi tracta de divuit santuaris d'una de les zones més boniques de Catalunya, d'una vegetació més feréstega i al mateix temps amb més esglésies romàniques. Els santuaris estudiats per Pi no són pas tots romànics, però si tots interessants. Aquest llibre ens facilita els diferents sistemes per accedir-hi: a peu —posant diferents itineraris— o amb vehicle. A més de la descripció i la història del santuari hi trobem explicacions d'aplecs, de goigs, com a complement mapes il·lustradors.

Alguns voldran aquest interessant llibre per a les properes vacances, però alguns, després de la seva lectura esperaran ansiosos el diumenge per anar a conèixer aquest racó meravellós del món.

Ferran Camps

(1) Santuaris muntanyencs de la Garrotxa. Daniel Pi i Tramunt. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Memòries d'un misantrop

L'oficial Major

L'oficialitat d'aquell oficial d'oficina no li venia de l'exèrcit o fi similar, sinó de l'ofici exercit oficialment amb oficiositat. Ara no sé si li deien "major" per la seva edat que s'acostava a la jubilació reglamentària d'ofici o bé per la importància dels papers que portava. El cert és que no li venia de la seva estatura de poca alçària, que s'alçaria un pam per sota del normal en un home fet i dret, si encara fos a fer. Potser li deien perquè s'havia fet seva aquella dita ignasiana de la perseverança exercitadària "a Major glòria de Déu". La duia abreuçada en un botonet a l'entorn d'un ventiladoret blau.

Aquest major oficial i oficios o administratiu burocràtic de taula i màquina d'escriure era el major bon home que he conegut. Bon home de bonhomia i bon home de la seva dona, que era parenta o adherenta de mig poble. Per això tots dos venien a ser una mica oncles de tothom, car no tenien fills legítims ni naturals, adoptius o sobrevinguts ni cap altra mena de descendència de progenie. No havent-n'hi de menors, encara era més paradoxal dir-li major, però deixem-ho córrer.

El major, baixet i menut, amb els cabells blancs i clenxats —quasi planxats— cap a un costat, vivia a la casa gran com a funcionari major. Alternava la seva tasca burocràtica-administrativa-comptable a les dependències consistorials i a les d'una agència que consistia a ser sucursal d'estalvi remunerat, si no ho recordo malament. M'estalvio de dir que la remuneració li devia sortir doblada, tot i ser minsa. Però malgrat no tenir descendència de nissaga major ni vicis coneguts o suposats, era més aviat home de poca pela.

La dita que solia dir i repetir per dissipar qualsevol sospita sobre la seva honorabilitat i honestat professional era paradoxal: "Qui oli remena, els dits se n'untan". Els duia més prim i secs, eixuts i tendres que si no hagués tocat mai un paper de banc, de caixa o de finestrata. Una honradesa major ja no es deu poder imaginar, administrativament parlant.

Era un home gran en grau comparatiu: major. Comparat amb molts d'altres, els hauria pogut donar lliçons en do major, que és el major do musical. I això que no sabia de música, que tenia una veu esquerdada i regallosa mig de nas —de nas de ganxo—, i que era un xic papissot amb sordina sorda.

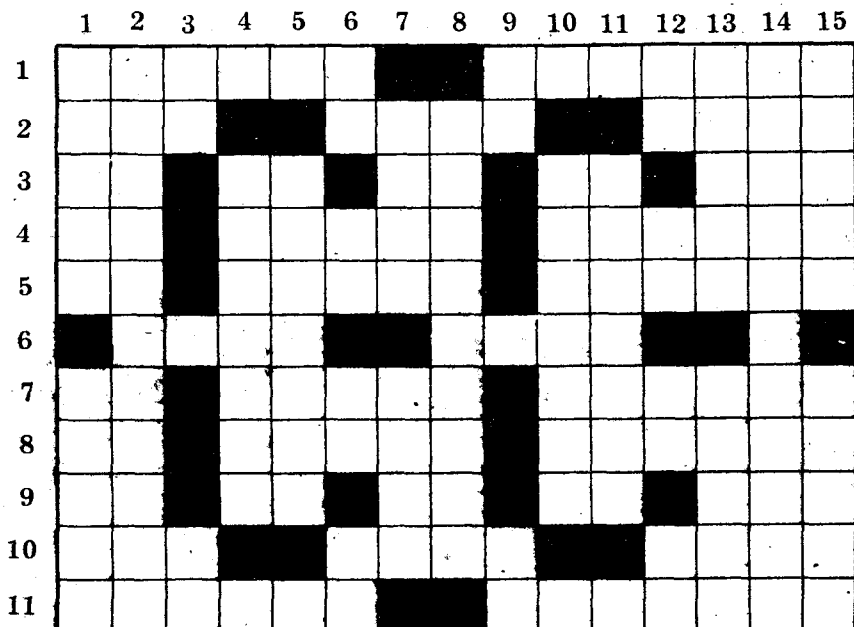
La major part de la vida del major buròcrata oficinesc del poble va passar darrera una taula. Una vida discreta, silenciosa, eficaç i taciturna. Contrapejava la verbositat verberant de la verbola que gastava la seva mulla, la seva major companyia, que l'acompanyava quasi a tot arreu llevat dels despatxos administratius i oficinescos del seu ofici. Ara que ja ha passat a la història, el major homenatge que li podem fer és anomenar-lo com la seva costella: en comptes de dir-li el nom, li deia "en Major".

Guillem del Món

Subscriuiu-vos a

Catalunya
Crística

ENCREUATS

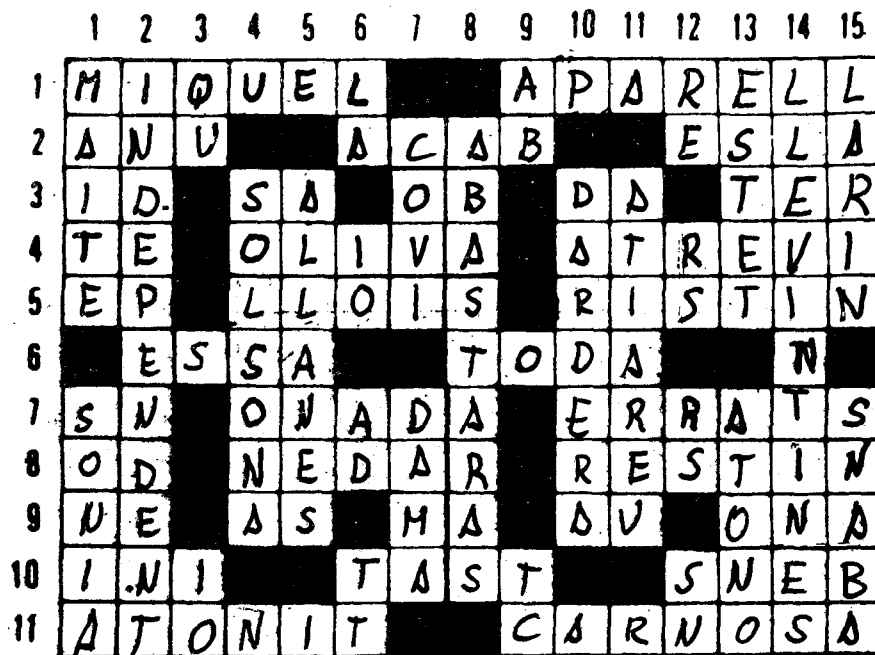
HORITZONTALS

1. Anul·la. Faltarà. 2. Prefixe que significa sis (Quasi sempre va amb H.). Barret de protecció. Medi de transport col·lectiu. 3. Consonants seguides. Nota musical. Vocal repetida. Símbol del bari. Familiarment: diminutiu d'Anna. 4. Nota musical. Al revés: el que seveix pre agafar. Oliverar. 5. Article determinat. Al revés: (i en castellà) pur, cast. Nom que es donà a un capità molt cèlebre. 6. En castellà: lli. Institut de barbers reformatos. Deu. 7. Conec. En castellà: avar. Pinça que es fa servir en cirurgia (plur). 8. Preposició. Nom d'un Sant que morí en el Castell de Cardona. Que li ha pres l'infant. 10. Tres. No té res de barata. Nota amb els sentits. 11. Anelles que serveixen per agafar. Empastifa, fa pudor.

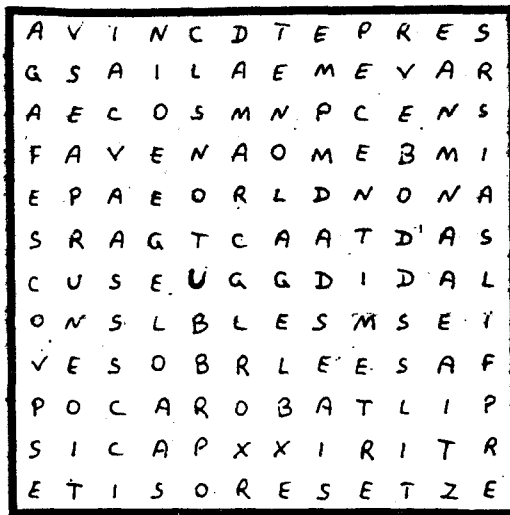
Verticals:

1. Percebre. Al revés: Nenes. 2. Tractament que es dona als governadors. 3. Es frassada d'aquí a allà. Un. Prefixe negatiu. 4. Punt cardinal. Pensarà. Punt cardinal. 5. Cent. Posar tou. Punt cardinal. 6. Símbol de l'actini. Dues de les quatre lletres que hi ha als apanells. Símbols de l'americà. Matricula de Castelló. 7. Vocal repetida. Aparell que serveix per fer roda. 8. Castigar. 9. Mil-cent. Cinc-cents. Vocals seguides. 10. Primera vocal. El que s'encèn i s'apaga quan donem pas a l'electricitat. 11. Símbol del nitrogen. Al revés: explica-la. Símbol del fósfor. 12. Consonants d'acatar. Prefixe negatiu. En castellà: aneu. Conec. 13. Treballava la terra. Pels mallorquins: noies. 14. Fet de tornar a néixer. 15. Caminarà d'aquí a allà. Persona que floreix en santedat. (fem.).

Solució encreuat anterior

SOPA DE LLETRES

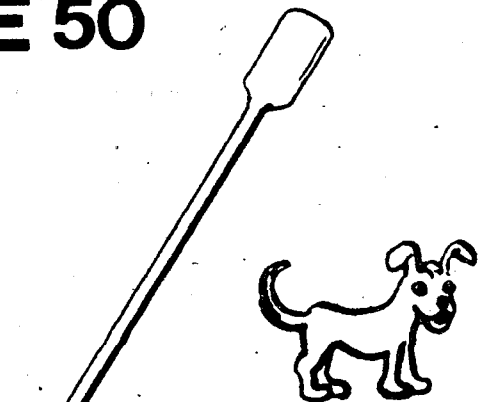

Busqueu nou noms de coses que poden ésser necessàries per confeccionar un vestit.

Amb les lletres sobrants trobareu una frase bíblica i la cita exacta del lloc on es troba.

JEROGLIFIC

E 50

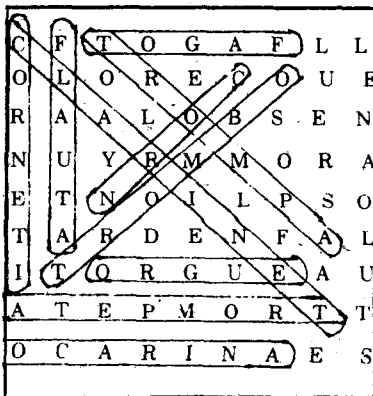
D 50

Què fan a Vic?

Solucions número anterior

SOPA DE LLETRES

"Lloeu el Senyor
al so de flautes"

JEROGLIFIC

ALL I OLI

TRENCACLOSQUES

És un personatge important. Però, qui és?
Si aconseguiu reconstruir la fotografia, envieu-nos-la.
Entre totes les respostes encertades sortejarem un premi.

El dia 31 de gener, finalitza a Catalunya el cicle teatral nadalenc

Història d'un poble i d'uns "Pastorets" centenaris

L'any 1832, als peus del riu Llobregat i formant part de la Parròquia de Merola, existia un molí de farina, conegut per "l'Ametlla" ja que el moliner procedia d'un mas de Casserres, que en deien a Ca l'Ametlla.

Era l'època dels inicis industrials, a Catalunya. L'esperit empresarial, creador de negocis, va bescallar en el primitiu salt d'aigua que feia rodar les moles, la força motriu econòmica i precisa per a muntar-hi una indústria. I el molí fou venut, i transformat en una fàbrica de filar i de teixir cotó.

Un document notarial, ens certifica que aquella fàbrica, propietat de D. Mateu Serra, a l'any 1878 ja hi treballaven 500 obrers. Que essent un paratge apartat de centres urbans s'hi construïren 90 pisos per acollir les famílies obreres, i que els treballadors, homes i dones, procedien, la major part, de l'agricultura, vinguts de Balsareny, Casserres, i de masies de l'Alt Berguedà i Solsonès.

L'any 1882 s'inaugurà l'església. Ja llavors funcionava una escola per a nois, regida per un mestre, que també ensenyava els adults. Hi trobem un cafè, un comerç, i un Casal apte per a 150 noies solteres, procedents de masies llunyanes, que treballant a la fàbrica, tenien dret a menjador, cuina i dormitori. El Casal era regit per una Comunitat de Germanes Dominiques, que al mateix temps feien Col·legi a les nenes de les famílies dels treballadors.

Els dos mots "AMETLLA" i "MEROLA" serviren a D. Mateu Serra per a batejar aquella primitiva i naixent Colònia industrial, que se'n digué L'AMETLLA DE MEROLA, en constant creixença i progrés fins... avui, també amenaçada per la galopant crisi del tèxtil.

Cent anys de "Pastorets"

El primer Nadal que ens consta que es representaren "pastorets" és l'any 1878, en el Col·legi de les Germanes Dominiques i per les alumnes de l'escola.

L'any 1978, doncs, fou per l'Ametlla de Merola l'any del Centenari; la Festa Major dels "Pastorets". I se celebrà amb gran joia i amb esplèndid programa de festes.

Cent anys que pares, fills i néts, al mateix temps o successivament, glossaven les festes de Nadal damunt d'un escenari, i molts aficionats també hi celebraren els seus cinquanta, seixanta o més anys que per Nadal es vestien la túnica de "pastor de Betlem".

Foren diversos els textos representats durant els cent Nadals, tots ells de l'escola del "teatre catòlic". No coneixem el nom del primer, però si el de l'últim; LA FLOR DE NADAL, de fama per tot Catalunya, original de Francesc d'A. Picas amb música de Josep Conangla (e.p.d.).

Si volguéssim ésser fidels a la Història, el Centenari l'hauríem de celebrar enguany, ja que s'ha de descomptar els Nadals del 1936, 1937 i 1938, els Nadals de la persecució religiosa dintre d'una esgarriosa guerra civil complexa, que el nom de Déu fou esborrat de Catalunya, a sang i a foc, i clausurades al culte i incautades per l'Estat totes les Parròquies i Santuaris, i la major part d'elles profanades.

Foren tres Nadals sense "pastorets", que les famílies cristianes, orfes de bisbes i sacerdots, morts o exiliats, els celebraren, amb el cor oprimint dintre de cada llar, resant rosaris, en veu baixa, per la pau i per la llibertat religiosa, i cantant nades a mitja veu, amb les llàgrimes als ulls. Llavors, les àvies, explicaven als menuts que els "dimonis dels pastorets" corrien pels carrers, disfressats amb un mocador vermell al coll i aixecant el puny enlaire.

Ressorgiment de les tradicions

A nivell de Parròquies i de Centres Culturals, la tradició de "pastorets" va tenir un gran ressorgiment a partir del Nadal de la Pau del 1939.

L'Ametlla de Merola, es beneficià, també, de l'ambient; incorpora les noies a l'Elenc i adapta grans millores escèniques i de contingut.

La gran baixada, arreu de Catalunya, comença en créixer la "societat de consum"; primer, amb la moto i els sis-cents, després amb la televisió i la febre de quilòmetres durant el cap de setmana.

L'Ametlla de Merola no va rebre l'impacte de tal "decadència", ja que s'escaigué en els anys que sota el text de LA FLOR DE NADAL, els seus Pastorets eren els més lloats i els més populars de Catalunya. I la "santa vanitat" d'un poble per a conservar la fama, i l'esforç i l'esperit incansable de la Direcció, van superar tota mena de dificultats.

Els amics dels "Pastorets"

Un fullet editat amb motiu del Centenari dels "pastorets" acredita la gran diversitat d'amics i

d'admiradors. El nostre Esteve Busquets i Molas es desfà en frases d'elogi. Mossèn Dalmau diu que "diria que els ametllans representen els "pastorets" de genolls, com Fra Angèlic pintava". El Bisbe Miquel, de Solsona hi assenyala el "valor de catequesi popular". Josep M. Junyent, que fou crític de "El Correo Catalán" hi menciona "la seva originalitat". Mossèn Ballarín els elogia des del cim de Queral, i Mossèn Climent Forner els dedica uns versos teixits de fàbrica.

Una anècdota simpàtica

Fins al 1900, era costum que els aficionats que feien "pastorets" a la tarda de Nadal, anessin a "Missa del Gall" disfressats de comediant, i se situessin en el Cor de l'Església, i a l'hora de l'Adoració, baixessin les escales amb un gran terrabastall d'esclops, que semblava que s'havia d'ensorrar el sostre. Acompanyats d'un xai o moltó, ben abillat. Cloïa la comitiva Sant Miquel, que portava fins al presbiteri a Llucifer, lligat amb unes gruixudes cadenes. Tot un espectacle, que més tard, un nou capellà, d'afinat gust litúrgic, va suprimir.

Constància d'una obra pictòrica

A l'Ametlla s'hi exhibeix, avui, el decorat més antic de Catalunya, conservat i restaurat, com si fos nou de trinca, al qual s'hi ha aplicat, actualment, la llum hipnòtica. Es tracta d'una extraordinària boca d'infern corpòrea, pintada pel Mestre Corrons de Manresa, l'any 1902. Conserva el mateix estil de dibuix i retallat de boca, ulls, banyes i ales, i causa al públic el mateix impacte que en el dia de la seva creació, fa vuitanta anys. I es va salvar del foc de debò, l'any 1936, refugiat enmig del fustam i de decorats vells, a les golfes del Teatre.

L'última representació de l'obra sacro-teatral, a l'Ametlla, és la del diumenge, dia 31 de gener. Quan baixi el taló de l'escena final de "La Flor de Nadal" podem dir que es clou a Catalunya el cicle de representacions pastorivols que, gràcies a Déu, en abundants pobles i ciutats, es commemora popularment el Nadal, des del cim d'un escenari.

Anna Maria

La celebració de Sant Ramon de Penyafort

Un dels pares de Catalunya és sens dubte l'eminent jurista sant Ramon de Penyafort. Com cada any s'ha celebrat la festa commemorativa a la catedral de Barcelona on reposen les seves despulles, organitzada pel "Grup d'amics i devots de Sant Ramon de Penyafort". També els advocats barcelonins el recordaren amb una missa a l'església de la Concepció tot recordant els quaranta-vuit advocats morts durant l'any. Posteriorment s'imposà la medalla, a trenta advocats, pels cinquanta anys de col·legiats a Barcelona. Un d'ells fou Ignasi de Gispert, que en fou degà, i actualment regeix la Conselleria de Justícia de la Generalitat.

Gravat de la mort de Sant Ramon de Penyafort de la famosa col·lecció del gra vador flamenc Haalbeck.

RAMON DE PENYAFORT
(Darrer sojorn a Santa Caterina)

Mentre el mantell que us va servir de barca fa d'embolcall al lleu cruït dels ossos, el pensament s'encreua amb la blancúria d'un vol de naus que vol haver cinc illes. I feu vostre l'anhel dels mercedaris que plens de goig se'n van al captiveri per deslliurar la fe que s'esllanguia engrillonada a l'ombra d'una tàvega.

La universalitat de la Bolonya on l'orde dominic us va comprendre, desentumeix l'enyor del terror vostre: el de les feixes planes i curulles de raïms sangonents i espigues gràvides que el verb humà de Déu transubstancia.

Declinada la seu de Tarragona que el Pontífex volia concedir-vos, evoqueu decretals gregorianes o judiqueu en temes d'heretgia reclus en la pobresa de la cel·la on us aneu morint de mica en mica.

I quan la santedat us afeixuga amb el llast d'unes culpes inconcretes, us lliureu, com un reu ple d'esperança, a la Misericòrdia infinita.

Oleguer Huguet
Mestre en gai saber

DIUMENGE 31

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.02 PARLEM
10.25 SANTA MISSA
11.20 GENT JOVE
12.10 MIRAR UN CUADRE
12.20 TEMPS I MARCA
14.00 SPORT BILLY
14.30 ESPORTIU
15.00 NOTÍCIES
15.30 LA PANTERA ROSA
16.00 ESTIU BLAU
17.00 DIBUIXOS ANIMATS
17.30 ANEM A VEURE
18.00 SESSIÓ DE TARDÀ: "Grandes esperanzas". (1974)
20.00 AVANÇAMENT ESPORTIU
20.05 DOCUMENTAL
21.00 NOTÍCIES
21.15 ELS LLIBRES
22.15 ESPORTIU
23.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

14.00 MIRAMAR
14.10 CLAR I CATALA
15.00 D'ACI I D'ALLA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 L'INCREDIBLE HULK
16.20 LES AVENTURES DE SUPER RATON
17.00 LOU GRANT
18.00 MUSICAL EXPRESS
19.00 LA PORTA DEL MISTERI
20.00 FUTBOL
21.00 PRODUCCIÓ ESPANYOLA
22.00 LLARGMETRATGE: "Los Nuevos Centuriones" (1973)
23.45 COMIAT

DILLUNS 1

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

14.00 MIRAMAR ESPORTIU
14.25 MIRAMAR
17.00 TOT I MÉS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA PLANTACIÓ BEULAH
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE

19.02 POPEYE
19.25 LLETRES D'UN PAPA
19.45 MATT Y JENNY
20.15 ESPORT PER A TOTS
20.30 CONSUM (LA BOSSA I LA VIDA)
21.00 TELEDIARI
21.35 GOL... Y AL MUNDIAL 82
22.35 SIBERIADA (1.ª PART)
23.35 ULTIMAS NOTICIAS

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.30 RETRAT DE DONA
19.00 MUSICA EN VIU

CIRCUIT ESTATAL

18.30 ESQUI
19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 LA ABELLA MAYA
20.30 "ALCORS" (Cultural obert)
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 DIALEGES DE MATRIMONI: "Mare i filla".
22.05 ELS MEUS TERRORS FAVORITS
24.00 COMIAT

DIMARTS 2

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

14.00 PARLAMENT
14.25 MIRAMAR
17.00 EL CLAU DE LA QUESTIÓ
17.30 TEATRE

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA PLANTACIÓ BEULAH
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 FESTIVAL BUGS BUNNY
19.45 LLETRES D'UN PAPA
20.00 UN MÓN PER A ELLS
20.30 VIURE CADA DIA
21.00 TELEDIARI
21.35 300 MILIONS
22.40 DALLAS
23.35 ULTIMAS NOTICIAS

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.40 LA CUCAFERA
19.15 OBRIR DEBAT

CIRCUIT ESTATAL

18.30 ESQUI

DIMECRES 3

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

14.00 TERCENCI A LA FRESCA
14.25 MIRAMAR
17.00 VIDUA PERO NO GAIRE
17.30 CONTRAPUNT

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.3 TEMPS DE SOBRETAULA

15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA PLANTACIÓ BEULAH
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
18.50 EL LIBRO GORDO DE PETETE
18.55 MICKY I DONALD
19.20 LLETRES D'UN PAPA
19.35 DEIXEU-ME RESPIRAR
20.05 DOCUMENTAL
21.00 TELEDIARI
21.35 SESSIÓ DE NIT: "Muerte en Venecia". (1971)
23.45 ULTIMAS NOTICIAS

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.30 DIBUIXOS ANIMATS
18.45 GEOGRAFIA GENERAL
19.00 PENSADORS CATALANS

CIRCUIT ESTATAL

18.30 ESQUI
19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 ROBINSON
20.30 AMUNT I AVALL
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 PATINATJE ARTÍSTIC
22.35 REDACCIÓ OBERTA
22.40 REALITZAT PER...
23.45 COMIAT

DIJOUS 4

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

14.00 NYIGO-NYIGO

14.25 MIRAMAR
17.00 OPINIÓ
17.30 VOSTRE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 LA PLANTACIÓ BEULAH
18.30 AVANÇAMENT INFORMATIU
18.35 L'ESTEL BLANC
19.00 EL LIBRO GORDO DE PETETE
19.02 DABADABADA
20.00 L'ART DE VIURE
21.00 TELEDIARI
21.35 AQUESTA NIT
22.35 HART Y HART
23.35 ULTIMAS NOTICIAS

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

18.30 XOCOLATA DESFETA
19.15 JUSTA LA FUSTA

CIRCUIT ESTATAL

19.45 REDACCIÓ OBERTA
20.00 ELS NOIS DEL 47 A
20.30 ZARABANDA
21.30 REDACCIÓ OBERTA
21.35 CINE-CLUB: "Una trompeta lejana". (1964)
23.45 COMIAT

DIVENDRES 5

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

14.00 ART FLASH
14.25 MIRAMAR

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI
15.35 TEMPS DE SOBRETAULA
16.05 ALTRES COSES
17.40 UN MÓN FELIÇ?
18.10 NOSALTRES
19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
19.03 VEUS SENSE VEU
20.00 MUSICA MESTRE
20.30 VAL MÉS PREVENIR
21.00 TELEDIARI
21.35 TEATRE: "Vidas en blanco", de Andrés Ruiz.
23.35 OBJECTIU
00.30 ULTIMAS NOTICIAS

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

17.30 ESQUI

19.15 REDACCIÓ OBERTA
19.30 LA CLAVE. (Presentació. Llargmetratge).
22.00 REDACCIÓ OBERTA
22.05 LA CLAVE. (Col.loqui).
23.45 COMIAT

DISSABTE 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

10.00 LA CUCAFERA
10.30 DIBUIXOS ANIMATS
10.45 GEOGRAFIA GENERAL

CIRCUIT ESTATAL

10.00 ESQUI
11.00 PISTA LIBRE
13.00 ESQUI
14.00 SEUS DEL MUNDIAL: "Sara-gossa".
14.30 REVISTA DE TOROS
15.00 NOTÍCIES
15.30 FUTBOL EN ACCIÓ
16.00 PRIMERA SESSIÓ: "Los aventureros de la noche". (1955)
17.40 DIBUIXOS ANIMATS
17.55 ERA UNA VEGADA L'ESPAI
18.30 PATINATJE ARTÍSTIC
19.30 BLA, BLA, BLA
20.00 LES TRIBULACIONS DEL JUTGE FRANKLIN
20.30 CHARLOT
21.00 NOTÍCIES
21.20 INFORME SETMANAL
22.30 DISSABTE CINE: "Mi querida señorita". (1971)
00.05 ULTIMAS NOTICIAS

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

14.00 MIRAMAR
14.10 EL CASTELL DELS TRES DRAGONS
15.00 BARCELONA TVE

CIRCUIT ESTATAL

15.30 DIARI DE VIATJE AMB ANDRE MALRAUX
16.25 SPIDERMAN
16.50 CINE COMIC
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
18.30 PREMIS INTERNACIONALS DE TEATRE
19.00 POLIESPORTIU
20.00 ESTRENES TV: "Els fugitius". (1973)
21.30 DOCUMENTAL
22.55 TEATRE REAL: Orquestra i Cors de RTVE.
24.00 COMIAT

PELEGRINATGE A CZESTOCHOWA

(si les circumstàncies ho permeten)

DATES: de l'1 al 17 d'agost de 1982

Tan bon punt tinguem la certesa de la seva possibilitat us assabentarem de l'itinerari i condicions.

La INSCRIPCIÓ és oberta

Organització tècnica: VIATGES COSMOS

Per a informació: "CATALUNYA CRISTIANA" c/ València, 244, 2on.

Tots els matins de 9 a 14 h. (Sta. Silvia). Tels. 215 27 39; 215 27 84; 215 28 05.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

EDICIÓ POPULAR

nou testament.

Característiques: Tamany de butxaca. 36 pàgs. d'índex temàtic, 32 pàgs. de vocabulari bíblic, 32 pàgs. d'il·lustracions color. Total: 768 pàgs.

DICCIONARIO BIBLICO MANUAL

H. Obermayer, G. Zieler, K. Speidel, F. Vogt.
És el primer diccionari bíblic manual publicat en castellà, extraordinàriament dens i ric de contingut. Rigurosament científic en les seves afirmacions. És un instrument insuperable per a tota catequesi bíblica seriosa.
368 pàgs. 300 ptes.

Editorial Claret

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça Població

D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a

nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

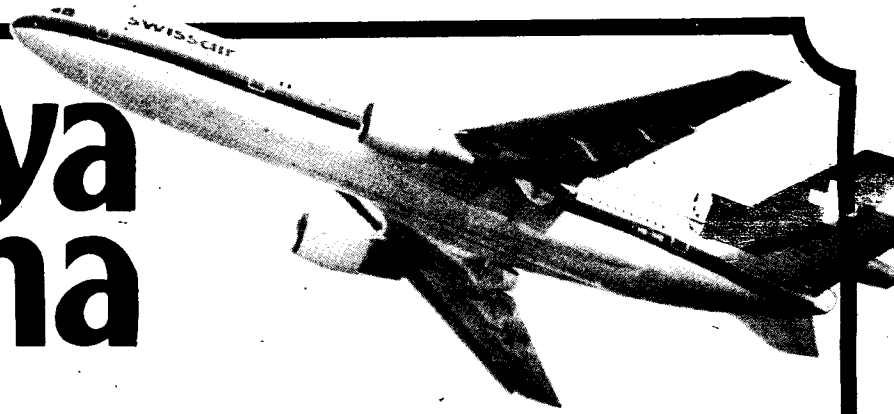
Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, c/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

3er ANY

Catalunya Cristiana

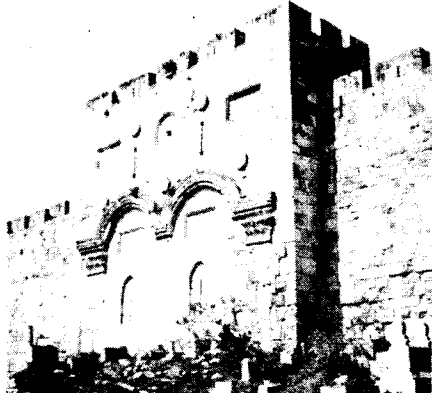

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

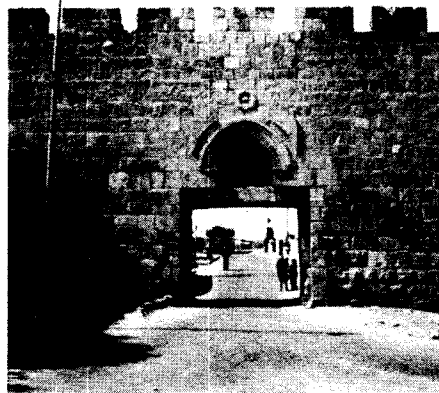
"CATALUNYA CRISTIANA", per a celebrar el III ANY del setena, organitza aquesta anada a la Terra de Jesús, com un vertader pelegrinatge espiritual al país on el Fill de Déu fet home proclamà la BONA NOVA i realitzà els fets centrals de la Història de la Salvació.

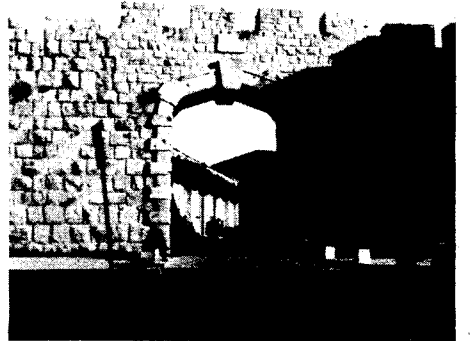
La Porta de Sion, o de David.

La Porta Daurada.

La Porta dels Mograbins.

La Porta Nova.

La Porta de Damasc, o de la Columna.

La Porta de Getsemaní.

DATES: Del 9 al 20 de juny, del 1982.

La direcció tècnica és a cura de la companyia internacional **SWISSAIR**, i de l'Agència **ABRATOURS** de Palestina.

El preu de 95.000 ptes., d'acord amb les tarifes vigents dels diversos serveis, comprèn.

— **VIATGE EN AVIÓ**, d'anada i tornada, de la Companyia Swissair, amb escala a Zurich, a l'anada, que ens permetrà passar-hi una nit, visitar el barri monumental i contemplar el llac.

— **PENSIÓ COMPLETA** en hotels de tres estrelles; una nit a Zurich, una a Tel Aviv, dos dies a Natzaret i sis a Jerusalem.

— **AUTOCAR DE LUXE**, durant tota la ruta per Terra Santa.

— **GUIA OFICIAL**, de parla espanyola.

— **PREU D'ENTRADA** a tots els llocs que visitarem.

— **L'ITINERARI** comprèn les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea. Visitarem: Cesarea marítima (zona romana i zona creuada), santuari del Carmel a Haifa, St. Joan d'Acre, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Corozàin, Natzaret, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, riu Jordà, Sebastia, Nablus, pou de la Samaritana, Abugoiç, Jerusalem.

— Des de Jerusalem, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karem, Jericó, Mar morta, Qumram, Ein Guedi i Masada.

— A Jerusalem: sant Sepulcre, sant Cenacle, Hort de Getsemaní, Via crucis, Litóstrotes, església de les Nacions, Mesquites d'Omar i de l'Acxa, etc.

Creiem que els cristians no podem anar a Terra Santa simplement a "fer turisme". Per això, la pregària comunitària, la lectura puntual de l'Evangeli, la celebració de l'Eucaristia i la presència del mossèn ens ajudaran a fer-ne un veritable pelegrinatge.

LA INSCRIPCIÓ ÉS OBERTA, per a informació: **"CATALUNYA CRISTIANA"**, C/. València, 244, 2on., Barcelona-7; tots els matins de 9 a 14 h. (Sta. Silvia), tels. 215 27 39; 215 27 84; 215 28 05.

PLACES LIMITADES.

"CATALUNYA CRISTIANA" es reserva el dret d'admissió.

La Porta de Herodes, o de la Vigilancia.

La Porta de Jafa o de Hebron.

Concurs-Sorteig

Publiquem novament el resultat del sorteig que s'efectuà, entre tots els subscriptors, i concursants que encertaren el mot-clau "Glòria a Déu", el dia 22 de desembre, a les 14 hores, i en presència del M. lltre. Sr. Notari Manuel Ocaña, del Col·legi Notarial de Barcelona, i del Sr. Jaume Castelló, Gerent d'Edicions Terra Nostra S.A.

1er. Premi, VIATGE A TERRA SANTA, per a dues persones, amb el pelegrinatge organitzat per **"CATALUNYA CRISTIANA"**.

Sr. Samuel Palacios Roqueta, de Barcelona.

2on. Premi, VIATGE A CZESTOCHOWA, per a dues persones.

Sr. Ramon Masip i Buxó, de Badalona.

3er. Premi, ENCICLOPÈDIA CATALANA.

Sr. Joaquim Fortino i Viadé, de Barcelona.

4art Premi, Ràdio-Cassette.

Sr. Francesc Vilanova i Baldijou, de Barcelona.

5è Premi, Dues Places gratuïtes per a tots els Viatges Culturals de l'any 1982.

Sr. Montserrat Aranzan i Armengol, de Terrassa.

10 Premis de Consolació, Dues Places a un dels Viatges Culturals.

Sr. Josep Solé i Martí, de Sabadell.

Sr. Jordi Cruellas i Altimira, de Barcelona.

Sr. Xavier Badiella i Noguera, de Terrassa.

Sr. Francesc Teixiner i Carrera, de Barcelona.

Sra. Empar Portet, Vda. Muntaña, de Barcelona.

Institut Catòlic d'Estudis Socials, de Barcelona.

Sra. Maria Calves, de Ripoll.

Germanes Clarisses, de Torroella de Montgrí.

Sr. Antoni López i Tresserra, de Barcelona.

Sr. Joan Mateu i Clarissó, de Sudanel.